

Bu Kaçıncı Katliam?

OLİGARŞİ HALKIN YAŞAM HAKKINI YOKEDİYOR

Depremle öldürüyor!

Açlıkla öldürüyor!

İnfazlarla öldürüyor!

F tipleriyle öldürüyor!

Trafikle öldürüyor!

..... Öldürüyor!

.... Öldürüyor!

.. Öldürüyor!

*Onlar için bizim
ölümlerimiz ucuzdur.
Hayır, ucuz olmadığını
göstermeliyiz.
Biz halkız. Değerliyiz!*

Ekmek ve
Adalet

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve

Adalet

Haftalık Dergi / Sayı: 59 / Tarih: 4 Mayıs 2003 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000
www.ekmekveadalet.com Mail:info@ekmekveadalet.com

1 Mayıs Bizimdir

Bingöl'de
Deprem!

İKTİDAR
ÖLDÜRÜYOR!

Halkız biz yeniden doğarız ölümlerde

Sabır Çiçekleri

"Önümüz boylu boyunca bağlık bahçelik... Bahçenin en güzel çiçekleri sabır çiçekle-riymiş... Her bir çiçeğin tohumunun dikilmesi için yüzyılların bilgeliği gerek-miş. Sabır çiçeklerinin menek-şeleri, gülen çocukların, yoksul çocukların gözlerinden, ezilmişliğin perdesini kaldırarak dermiş, kendi özsuyu ile birleştirip yapraklarına işlemiş... Özsu- yu umudunu hiç yitirmeyen insanların döktüğü kandan gelmeymiş."

Haklı bir dava uğruna dökülen kandan alınan özsu- yu, özsu- yunu almasını bilen çiçeği fırtınalarda bükülmez kı- lar- mış. Fırtınalarda baş eğmeyen sabır çiçekleri her fı- rtınadan güzelliklerine güzellik katarak çıkarmış. Çiçek dediğin süsten başka neye yarar diye düşünen yanılır. Bizim bahçemizde gördüğümüz sabır çiçekleri insanoğ- lunun bütün derterine deva bir ilacın hammadesiy- miş...

Yere bastık toprak... toprakta kanın gücü var... Göğe baktık yaprak... yaprakta halkın sevgisinin rengi var.

Toprağa bastık, yaprağı araladık, göğe gözümüzü çevirdik. Sabır çiçeklerini kanatlarına yüklemek için bekleyen ateş kuşlarını gördük.

Biz kuşdili bilen insanlardan değildik. Ama kuş- lar bizdendi. Konuşukları dil bizim dilimizdi. Bütün insanların dilinden ve derdinden anladıkları için ateşten bir kuş olup göğün 9 kat üstüne varanlar- dandı...

Yere bastık toprak... toprakta kanın gücü var. Göğe baktık şafak... Şafakta ateş kuşlarının kızıl bantları var.

Durduk dinledik... Ateş kuşlarının dilinden anlamak

istedik. Sabır çiçeklerini ateş kuşlarının kanatlarına yüklemek mi bilemedik...

Bir yandan gözümüzün bakmaya, gönlümüzün sarmaya kıyamadığı görkemli sabır çiçekleri, öbür yanda sabır çiçeklerini kucaklamaya sabırsız ateş kuşları...

Yere bastık toprak... Toprakta kanın sıcaklığı var... Göğe baktık şafak... Şafakta yükünü almak için bekleyen ateş kuşlarının kızılığı var...

Yere bastık toprak... Toprağın sahibi halk. Göğe baktık şafak... Şafağın sahibi halk.

Gözümüzün bakmaya kıyamadığı sabır çiçeklerini yükledik ateş kuşlarının kanatlarına, toprağın ve şafağın sahibine hediye ettik... bütün derterine deva olsun de- dik...

Sabır çiçekleri ateş kuşlarının aşkıyla yanıp tutuş- muslardı çoktan... Biz ateş kuşlarının kanatlarına sev- dayla, sevdıyla yanmış yürek yükledik... Sabır çiçekle- rinin fırtına kuşu oluşunu gördük.

Meğer çiçekler sevdaya bulanınca kanatlanırmış...

Yere bastık toprak... toprakta sabır çiçeklerinden ayrılmanın hüznü var

Göğe baktık şafak... şafakta sevdıyla yananların sevinci var.

Avucumuzu açtık baktık... Avucumuzda zafer çiçek- lerinin tohumu var... Sabır çiçekleri bize hediye etmiş de gitmiş fark ettirmemiş.

Açtık kollarımızı, saçtık tohumlarımızı... Meğer avucumuzdaki tohum kanımıza işlemiş... Bir de baktık ne görelim... Zafer ormanı hem Anadolu'da, hem de bizim yüreğimizde boy vermiş... Bu or- manı yok etmeye kimsenin gücü yet- mezmiş..."

Gülünhal Yılmaz
(Ölüm Orucu Şehidi)

Adalet

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve Adalet Dergisi

Sahibi ve Yazışları Müdürü: Ali Ercan Gököğlu
Adresi: İnebey Mahallesi İnklap Caddesi Oto Han 55/54 Aksaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.
Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyatı: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro

Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro

İngiltere: £ 2.5
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Akcağaç Yürüğü: Odenwäldstr. 72 51105 Köln
Tel: 0049 221 6906992 0049 221 6906993
Faks: 0049 221 6906994
E-mail adresi: ekmekveadalet@t-online.de
Adana: İnönü Cad. 7. Sokak Kızılay İş Hanı Arka Sokan Apt. No:102 Tel- faks: 0 322 351 97 25
Adana: ÇAM Bulvarı Ömer İğhan Kat: 6 Daire: 154 Kızılay Tel-faks: 0 312 417 39 11
Adana: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatelli Apt. Kat: 4 D: 6 Tel-faks: 0 326 223 87 18
Batı: Bayrak Cad. 5/4 İş Hanı Daire: 25/4 Haykıl Tel-faks: 0 224 224 93 97
Gaziantep: Karatara Mahallesi Gaziler Caddesi Yeniyer Sokak No:27 Daire:10 Şahinbey
İzmir: Hıpa İş Merkezi Zemin Kat No:28 HOPA Tel-Faks:0 466 351 42 08

İzmir: 3. Beyler Cad. 850. Sokak Yaparsoy İş Hanı No: 31/501 Konek Tel-faks: 0 232 446 27 96
Kocaeli: Körfez Caddesi Saklıo Kervan Saray İşhanı Kat:7 No:79 Tel-faks: 0 262 332 41 70
Malatya: Otabahane Mah. Eskişehir Apt. Kardeşler İşhanı Kat: 3 No: 15 Tel-faks: 0 422 325 24 61
Mardin: Kiremitbana Mah. 4406 sk. Müzeyyen Boro İşhanı No: 9 kat: 1 Daire 13
Samsun: Talimhane Cad. Bozokçuyol İş Hanı Kat: 3/42 Tel-faks: 0 362 435 25 80
Tatvan: Kemerkaya Mah. Kunduracılar Cad. Dedeoğlu Sokak Postdu- rhan Kat:1 No:33 Tel-faks: 0482 322 20 88
Turuncak: Geccepaş Cad. Oluşlu İşhanı Kat: 5 Daire: 9

- 3... *Cephesiz 1 Mayıs Olmaz!*
5... *1 Mayıs bizimdir*
11... *Deprem değil oligarşinin katliamı*
12... *İşgalci zulmü katliamlarla sürüyor Irak halkı direniyor*
16... *28 Şubat'tan 23 Nisan'a... İşbirlikçilerin iktidar kavgası*
19... *Kontrgerilla Kuzey Irak'ta "Stratejik Müttefik"ine yakalandı!*
20... *Bunlar yönetiyor! İşkencecinin gözyaşları*
24... *Irak yanlışları*
26... *Ulusal bir hareket ne yapmalı?*
28... *Emekçilerden: Tekel özelleştirilemez!*
29... *Vergi barışı kimin cebinden?*
30... *Tarihimiz onurumuzdur 33 yıllık iddia ve kararlılık Bölüm-7*
32... *Küba direnecek!*
34... *Emperyalist "Yol Haritası" Filistin halkının direnişine çarpacak*
35... *Emperyalist zulüm "Örgüt ABD ve NATO karşıtı"*
36... *Haklar ve Özgürlükler Cephesi bütün Türkiye'de 1 Mayıs alanlarındaydı*
38... *Tek başına... Asla yalnız kalmamak!*
39... *"Terör" demagojileri emperyalist tekelin hizmetinde*
40... *TÜSİAD da bir dernek TAYAD da bir dernek*
42... *Türkiye'li Irak halkıyla türkülerle buluşuyor*
44... *Devrimci Sol Ana Davası*
46... *"Başta Kürt sorunu olmak üzere..."*
48... *Yurtdışından: 3 bin yürek umudu ve şehitleri selamladı*
49... *Kahramanlar ölmez*
50... *Köyün delisi*

Cephesiz 1 Mayıs Olmaz!

İnançlarımızla, kararlılığımızla, kitleselliğimizle, tabutlarımızla, kızıl sancaklarımızla zaptettik alanları. Alanlar, bir cevaptı. Bizi katlederek yok edebileceğini düşünenlere bir cevaptı. Halkları bombalarla, işgallerle yıldırabileceğini sananlara bir cevaptı. Bizi "alanlara sokmama" hesabı yapanlara bir cevaptı. Cevaptı "tarihin sonu"nu ilan edenlere, cevaptı devrimin yolunu terkedenlere. Emperyalizme sığınmadan, oligarşinin icazetini almadan varolunamayacağının teorisini yapanlara cevaptı. Cevap; bağımsızlık demokrasi ve sosyalizm için dalgalanan kızıl bayraklardı. Cevap, halkız biz yenilmeyiz diyen tabutlarımızdaydı. Cevap, oligarşinin, emperyalistlerin "terör listeleri"ne onbinlerle meydan okuyan kitlesellikteydi.

1 Mayıs mücadelesi yılın 364 günündeki mücadelelerden, hayatın her alanındaki direnişlerden bağımsız değildir. Bu mücadele devrimci mücadelenin bir parçasıdır. Böyle ele almayanlar tabii ki Akif Dalcıların adını ağızlarına almazlar. Böyle ele almayanlar tabii ki imzalardan, kızıl bayraklardan korkarlar. 1 Mayıs mücadelesi, anti-emperyalist, anti-oligarşik mücadeleden bağımsız değildir. 1 Mayıs mücadelesi şehitlerimizden ayrı değildir. 1 Mayıs mücadelesi F tipleri mücadelesinden ayrı değildir. Böyle ele almayanlar için o sadece ve sadece içi boşaltılmış bir şenlik günüdür, yasak savmadır, "dostlar meydanlarda görsün" diye çıkarlar oralara. Hayır, biz devrim mücadelesini bir adım daha ileriye götürebilmek için, devrimci örgütlenmeyi bir sokak, bir semt, bir şehir daha yaygınlaştırmak için, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm şiarımızı geniş kitlelere ulaştırabilmek için 1 Mayıs'ta alanlardayız.

1 Mayıs alanlarını kazanmak, bunun için önemliydi bizim açımızdan. Bunun için şehitler verdik. 1 Mayıs üç-beş sendikacının değildir. Hiç bir zaman da olmamıştır. Devletin tüm icazetine rağmen, alanları onlar değil, biz kazandık. Onlar salonlardan burunlarını çıkarmaya korkarken, biz 1 Mayıs alanlarındaki işgalleri, kuşatmalara karşı direniyorduk. Şehitler tutsaklar verdik alanları kazanabilmek için ve kazandık. 1 Mayıs alanları, ezilen tüm halkındır, devrimci, demokrat, vatansever tüm ilerici güçlerindir. Ama bu alanlar üzerinde bir "söz hakkı"ndan söz edilecekse, bu hak, herkesten önce de devrimcilerindir. Şehitlerle, tutsaklarla alanlara çıkabilmenin bedelini devrimciler ödedi. Alanlardaki o koca kürsüler, bizim ödediğimiz bedeller sayesinde kurulabiliyor. Bütün bunlara rağmen birileri kalkıp, "şunlar 1 Mayıs gösterilerine katılmaz" diyemez, onbinleri görmezden gelemez. Akif Dalcıları ve onun bayrağını taşıyanları yok sayamaz. Biz varız ve yokedilemeyiz. Biz varız ve yok sayılamayız.

Yılın 365 gününün her anında ateş altında, baskılar, yasaklar arasında sürdürdüğümüz mücadelenin, can bedeli direnişlerimizin bir sonucu olarak alanlara onbinleri taşıyoruz. Peki, düzenin her türlü izninden, icazetinden, hatta desteğinden yararlanan sendikalar niye taşıyamıyor? Sendikalar niye bu hale gelmiştir? Niye 1 Mayıs'ta şalterleri indirmiyorlar? niye şalterleri indirip "1 Mayıs yasallaşsın" bayrağını yük-

seltemiyorlar? Yüzbinlerce üyesi olan sendikalar bakın alanlara kaç kişi getirmişler? Bunu sorgulamayacaklar mı? Bunu sorgulayanlar, bu durumlarını görmezden gelenler, hangi hakla ve hangi yüzle bir de alanları sahiplenmeye kalkıp, başkalarına “yasak” koymaya cüret edebilirler?

Evet, dost düşman, herkesin teslim ettiği gibi, biz farklıydık alanlarda. Bu yalnızca bir “görSELLİK” farkı değildi. Kavganın içindeki yerimizin farklılığıdır. Bizim kortejlerimizdeki disiplin kavgamızın disiplini, kortejlerimizdeki vakurluk, kavgamızın vakurluğudur. Kortejlerimizdeki coşku, emperyalizmin ve oligarşinin karşısında direnmenin, onlara meydan okuyabilme cüretine sahip olmanın coşkusudur. Hiç bir şey rastlantısal değildir. Bu kortejlerde, 33 yıllık bir mücadelenin birikimi vardır. 33 yıllık mücadelenin değerleri vardır. Bu kortejlerde kiler, ellerinde taşıdıkları kızıl bayrakların anlamını, omuzlarında taşıdıkları simgesel tabutların ağırlığını bilen ve hissedendir. Gün gelir, bayraklarımızla kızıllaşan alanlar, kanımızla da kızıllaşabilir. Bunu bilmeyenler ve bunu göze almayanlar, sadece kızıl bayrak taşımayı taklit ederek hiç bir yere varamazlar.

Gün gelir, bayraklarımızla kızıllaşan alanlar, kanımızla da kızıllaşabilir. Bunu bilmeyenler ve göze almayanlar, sadece kızıl bayrak taşımayı taklit ederek hiç bir yere varamazlar.

1 Mayıs üç-beş sendikacının değildir. Alanları onlar değil, biz kazandık.

Marksist-Leninistler emperyalizme karşı bağımsızlık, faşizme karşı demokrasi, kapitalizme karşı sosyalizm hedefinde nettirler. Kızıl bayraklar bu netliğin sembolüdür.

İşte bu nedenledir ki, pratik olarak olduğu gibi, **ideolojik olarak da 1 Mayıs bizimdir.**

Bu yalnızca bir “görSELLİK” farkı değildi. Kavganın içindeki yerimizin farklılığıdır. Bizim kortejlerimizdeki disiplin kavgamızın disiplini, kortejlerimizdeki vakurluk, kavgamızın vakurluğudur. Kortejlerimizdeki coşku, emperyalizmin ve oligarşinin karşısında direnmenin, onlara meydan okuyabilme cüretine sahip olmanın coşkusudur. Hiç bir şey rastlantısal değildir. Bu kortejlerde, 33 yıllık bir mücadelenin birikimi vardır. 33 yıllık mücadelenin değerleri vardır. Bu kortejlerde kiler, ellerinde taşıdıkları kızıl bayrakların anlamını, omuzlarında taşıdıkları simgesel tabutların ağırlığını bilen ve hissedendir. Gün gelir, bayraklarımızla kızıllaşan alanlar, kanımızla da kızıllaşabilir. Bunu bilmeyenler ve bunu göze almayanlar, sadece kızıl bayrak taşımayı taklit ederek hiç bir yere varamazlar.

33 yıllık onurlu tarihin taşıyıcısı Haklar ve Özgürlükler Cephesi kortejleriyle olsa olsa ancak biçimsel bir benzerlik sağlamış olurlar. **1 Mayıs mücadelesi**, devrim ve sosyalizm mücadelesinin bir parçası olarak, 80 yılı aşan bir tarihe sahiptir. 1920’lerin TKP’sinden TİP’e kadar belli dönemlerde devrimi ve sosyalizmi savunmuş bir çok kesim yer almıştır bu kavganın içinde. Bayrak 30 yılı aşkın süredir revizyonizme, reformizme sapmadan, statükolara hapsolmeden, reformizme, düzen içi güçlere yedeklenme-

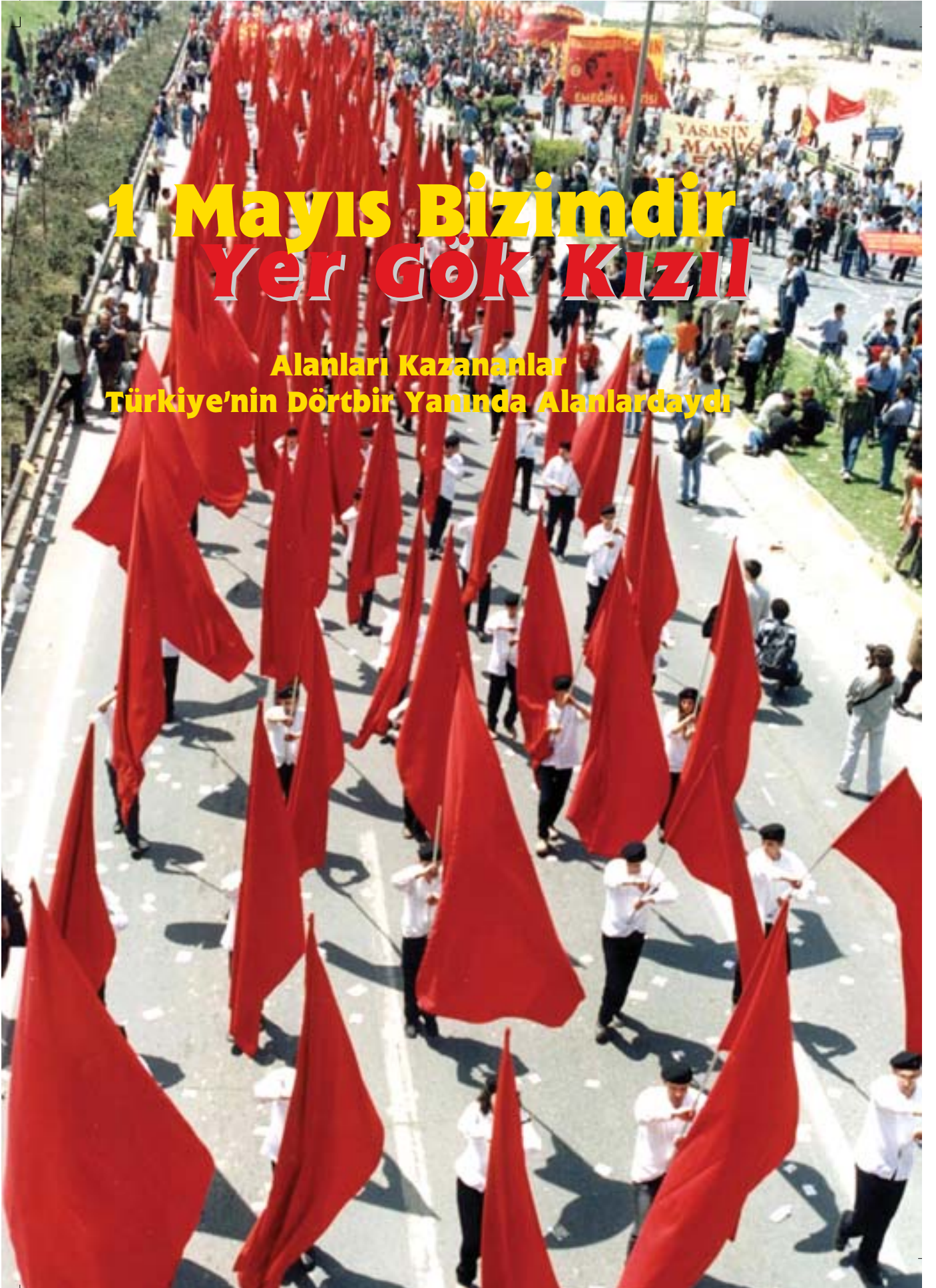
den anti-emperyalist, anti-oligarşik mücadelenin sürdürücüsü olan Türkiye’nin Marksist-Leninistlerindedir. Marksist-Leninistler emperyalizme karşı bağımsızlık, faşizme karşı demokrasi, kapitalizme karşı sosyalizm hedefinde nettirler. Kızıl bayraklar bu netliğin sembolüdür. Emperyalizme karşı bağımsızlık yerine bağımsızlık olmadan demokrasinin, halkın iktidarındaki demokrasi yerine Avrupa demokrasisinin savunucusu olanlar, sosyalizmi cüretle savunmak yerine “başka bir dünya mümkün” belirsizliğine kaçanlar, proletaryanın, yani sosyalizmi ve giderek sınıfsız bir toplumu yaratacak olanların bayramında ancak tali bir güç olarak, deyim yerindeyse misafir olarak vardılar. İşte bu nedenledir ki, pratik olarak olduğu gibi, **ideolojik olarak da 1 Mayıs bizimdir.**

Bizi infazlarla, katliamlarla, F tipleriyle yokedemeyenler, yok sayma politikası izliyor. burjuva medya, yıllardır yapıyor bunu. O meydanlarda ne kadar “medyatik” sahne varsa, gazetelerine, televizyonlarına onları taşıırken onbinlerin yürüdüğü devrimci kortejleri göstermiyor. Gösterdiğinde ise “terör, yasadışı örgüt” demagojileriyle provokatif haberler yapıyor. Bunun “sosyalizm öldü, devrimler bitti...” diyen, “halkın düzene karşı mücadelesini” sindirip düzen içi kanallara çekmeye çalışan karşı-devrimciler için anlaşılır bir yanı vardır. Ama 1 Mayıs’ların öncesinde, organizasyonda ve sonrasında aynı yok sayma politikasına başvuran sol, devrimci, demokrat, ilerici güçler için bir açıklaması olamaz. Solda, oligarşiyle paralel olarak yürütülen “yok sayma” politikasına son verilmelidir. Sadece 1 Mayıs’la sınırlı ele alırsak bile, Türkiye gerçeği ortadadır. Bizsiz 1 Mayıs olmaz, 1 Mayıslar bizsiz bir mücadele günü olmaz. Düşünün; devrimciler, şehitler vermeyi, her yıl yüzlerce tutsak vermeyi göze almasalardı, şimdi, sendikacılar, reformistler, ya hala salonlardan dışarı çıkamıyor olacaktı, ya da oligarşinin izniyle çıktıkları 1 Mayıs alanları tam da oligarşinin istediği gibi “karnaval”, lunapark meydanlarına dönecekti. Bu hiç bir zaman mümkün olmayacak. Çünkü biz varız ve yokedilemeyiz.

Biz olduğumuz için, Türkiye’nin dört bir yanında alanlar ezilenlerin öfkeli adımlarıyla sarsılmaya, alanlarımızda kurtuluşa kadar, bağımsızlığın, demokrasinin ve sosyalizmin sesi yankılanmaya devam edecek.

1 Mayıs Bizimdir Yer Gök Kızıl

Alanları Kazananlar
Türkiye'nin Dörtbir Yanında Alanlardaydı

Türkiye'nin dört bir yanında alanlar onbinlerle doldu. Onbinlerce emekçi, devrimci, demokrat, ilerici 1 Mayıs Dünya Emekçiler Günü'nü büyük bir coşku, kararlılık ve sahiplenme ile kutladı.

Kızıldı meydanlarımız. Çünkü kızıl devrimin, zulme isyanın, sosyalizmin rengiydi. Vatanımıza kızıl gelinliği giydireceğimiz günü muştulayan, o coşkuyla yürekleri ısıtan, umudu büyüten sancaklarımız, kızılbayraklarımız, öfkemizi nakışladığımız kızıl pankartlarımız bir kez daha devrimcilerin bu ülke topraklarına kök salmışlığını duyurdu, dosta düşmana.

Katliamlarla, F tipleriyle, ölümle, zulümle, tecritle bizi yokedeceklerini zannedenler, bir daha alanlarda kızılbayraklarımızı dalgalandıramayacağımızı düşünenler yine yanıldı. Yine alanlarda biz vardık. Yine alanlarda yüzlerce kahraman şehidimizin, tutsaklarımızın sesi vardı. Yaşlılarımız, gençlerimiz, çocuklarımız, kadınlarımız, erkeklerimizle, Türk'ü, Kürt'ü, Arap'ı, Laz'ı, Çerkes'i ile Türkiye'yi taşıdık kortejlerimize.

İstanbul'dan, Anadolu'nun neresinde meydanlara çıkılmışsa orada biz vardık, Haklar ve Özgür-

lükler Cephesi vardı. Cephe kortejleri görselliği, kitleselliği, disiplini, coşkusu, öfkesi ile dostlarımızı, tüm halkımızı yine sevindirdi. "İşte bu biziz" dedi, "bu devrim için yürüyenlerin ayak sesleri" diyerek selamladı kortejlerimizi.

Kızıl Sancaklar Önümüzde...

İstanbul'daki miting Abide-i Hürriyet meydanındaydı. Sabahın erken saatlerinde itibaren yürüyüş güzergahlarında toplanan onbinlerin "Yaşasın 1 Mayıs" sloganları hiç susmadı. Sendikaların bir kısmı ve bazı partiler Şişli yönünde toplanırken, 1 Mayıs'ı devrimci özüne uygun selamlayanlar Perpa yönündeydi.

7 bin kişilik korteji ile DEHAP ile birlikte alanın en kitlesel kortejini oluşturan Haklar ve Özgürlükler Cephesi de Perpa yönünden alana giriş için kortej oluşturdu. Burada iki saate yakın bekleyen binlerce kişi pankartları, flamaları, dövizleriyle, "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz", "Mahir, Hüseyin, Ulaş, Kurtuluşa Kadar Savaş" sloganlarıyla Türkiye devrim tarihinin en görkemli direnişlerini haykırdı.

Kortejlerin harekete geçmesi ile birlikte Haklar ve Özgürlükler Cephesi korteji yüzlerce metrelik yolu kızıla boyadı. En önde Haklar ve Özgürlükler Cephesi pankartı, arkasında 1 Mayıs'ı kanlarıyla kazanan 1 Mayıs şehitlerinden **M. Akif Dalcı**'nın devasa resmi. Mayıs '77 şehitleri, 1 Mayıs 1988 şehitleri Öztürk Acarı ve Salih Kul, M. Akif Dalcı, 1 Mayıs 1993 şehitleri Uğur Yaşar Kılıç ve Şengül Yıldırım, 1996 şehitleri Yalçın Levent ve Ahmet Özdemir kortejin içine yayılarak alana akıyorlar.

Abide-i Hürriyet'in gökyüzüne Anadolu halkının isyanının ışıklarını saçan sancak ekibi ise görkemi ve disiplinli yürüyüşü ile herkesin ilgi odağı.

Beyaz gömlek, siyah pantolon ve 'Che berele-ri' ile 250 kişilik kızıl sancaklıların arkasından ise **"Biz Geliyoruz"** pankartıyla yürüyen çocuklar, ve onların arkasından omuzları yüzlerce şehidimizi taşımaktan nasır tutmuş TAYAD'lı aileler. Taşıdıkları "Amerika ve İşbirlikçilerine Karşı Birleşelim-TAYAD'lı Aileler" pankartının arkasından omuzlarında kızıla sarılmış 15 temsili tabutla şehitlerimiz. Bu kava şehitlerle yürüyor, sözle değil. Bu alanlar, sadece yılda bir kere çıkılarak kazanılmıyor. Türkiye devrim mücadelesinin bir parçası 1 Mayıs. Ve o kavgaanın en önünde yürüyen onlar. Yıllardır alanları hiç terk etmediler. Kahramanlar kervanına katıldıkları andan itibaren, resimleriyle, kızıl pankartlara işlenmiş adlarıyla hep alanlarda oldular. Yine oradaydılar, yine omuzbaşınızdayız dediler onbinlerce emekçiye. Tabutların arkasından her biri bir tarihsel dönemi simgeleyen şehitlerin resimleri.

Resim kortejinin en önünde Kızıldere Direnişi'ni simgeleyen Mahir Çayan'ın onlarca resmiyle oluşan Mahir Çayan korteji. Onun arkasında 12 Temmuz Direnişi'ni simgeleyen Niyazi Aydın resimleriyle Niyazi Aydın korteji, 16-17 Nisan Direnişi'nde emekçilerin orak çekiçli bayrağını İstanbul'un semalarında dalgalandıran Sabahat Karataş yine resimleriyle birlikte kortejde. Ve 19 Aralık Direnişi. Tutuşan beden, devrim için kavrulan yürek, binlerce yüreği tutuşturan kıvılcım olan Fidan Kalşen'le selamlıyor onbinleri. Dünya tarihinde eşi görülmedik bir destan haline gelen Ölüm Orucu Direnişi, iki çocuğunu halkına emanet ederek şehit düşen fedakarlık timsali emekçi kadını Şenay Hanoğlu resimlerinden oluşturulan kortejle aramızda. Her resim kortejin önünde sırasıyla bir "Haklar ve Özgürlükler Cephesi", bir "Haklıyız Kazanacağız" pankartı.

Ve halkın her kesiminden korteje gelen, alanlarını taşıdıkları pankartlarla ifade eden, gecekonducular, gençlik, devrimci gazeteciler, memurlar, işçiler, hukukçular, sanatçılar... 7 bin kişilik bir kızılbayrak denizi oluşturuyor. Dillerinde sloganları, ellerinde dalgalanan binlerce kızılbayrakları ile alanı kızıla boyamak, 1 Mayıs bizimdir, 1 Mayıs kıızıdır demek için meydana dalga dalga yürüyorlar.

Yürüyüş kolu alana yaklaştıkça sloganlar daha bir coşkulu atılıyor. "Yaşasın 1 Mayıs- Biji Yek Gulan", "Kahrolsun ABD Emperyalizmi", "Kahrolsun ABD İşbirlikçi AKP", "Katil ABD Ortadoğu'dan Defol", "Irak Halkı Yalnız Değildir", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz", "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez", "Tecrit Ölümdür Ölümleri Durdurun", "Halkız Haklıyız Kazanacağız" ve her mitingin en

gür atılan sloganları; umudun adının haykırıldığı sloganlar.

Miting, kitlenin alana toplanmasıyla birlikte Tertip Komitesinden Musa Çam'ın açılış konuşmasıyla başladı. Sırasıyla Türk-İş adına Salih Kılıç, Hak-İş adına Salih Muslu, DİSK adına Süleyman Çelebi, KESK adına Sami Evren'in konuşmalarının ardından ortak metin okundu. Konuşmaların ardından ortak metin okundu. Konuşmaların ardından ortak metin okundu. Konuşmaların ardından ortak metin okundu. 2003 1 Mayıs'ı 50 bine yakın katılımı adına yaraşır şekilde coşkuyla kutlandı.

Sayı 59

7

4 Mayıs 2003

İşgal Altındaki Irak Bayrakları Kızılbayraklarımızla Yanyana

Ankara'da bu yıl 1 Mayıs mitingine yaklaşık 7 bin kişi katıldı. Gar önünde toplanarak Sıhhiye Meydanı'na yürüyen binlerce kişi en sık ABD emperyalizmini protesto eden sloganları haykırdı.

Haklar ve Özgürlükler Cephesi 500 kişilik korteji, kızılbayrakları ile yanyana taşıdığı Irak bayrakları ile enternasyonalist dayanışmanın örneğini sergiledi. Haklar ve Özgürlükler Cephesi pankartının ardından Ankara'da da M. Akif Dalcı'nın büyük bir resmi meydana taşındı. Yine başkentte de siyah pantolon beyaz gömlek, yıldızlı bereleri ile sancak korteji "Haklıyız Kazanacağız" pankartının önünde coşkuyu büyüten bir kararlılığın simgesiydi.

TAYAD'lı Aileler, "Amerika ve İşbirlikçilerine Karşı Birleşelim" pankartıyla, Ankara Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Girişimi, Memur Dergisi, Ankara Gençlik Derneği kendi pankartları ile Cephe korteji içinde yer alırken, TAYAD kortejinde

ölüm orucu şehitlerini simgeleyen tabutlar zulmün başkentinde haykırıyordu; bizi katledebilirsiniz, ama tüketemezsiniz.

"İşgalci ABD İşbirlikçi AKP", "Kurtuluş Kavga-da Zafer Cephede" sloganları, şehit resimleri ile alanda yerini alan Cephe korteji burada da ABD bayrağı ve dolar yakarak Amerikan emperyalizmine karşı halkların öfkесinin sesi oldu. "Titre Oligarşi Parti- Cephe Geliyor" sloganının çevrede bulunan yüzlerce insan tarafından coşkuyla alkışlandığı gözlenirken, yaklaşık 10 bin kişinin katıldığı miting konuşmaların ardından söylenen marşlarla sona erdi.

Eskişehir'de Gençlik Derneği'nin yüz kişi ile katıldığı mitingte 2 km'lik güzergah sloganlarla yüründü. Eskişehir Gençlik Derneğinin "Amerika ve işbirlikçilerine karşı birleşelim" pankartıyla katıldığı yürüyüşte "Yine deprem ölen yine halk, Bingöl halkı acılarınızı paylaşıyoruz" dövizleriyle Bin-

göl halkının yanında olunurken, sloganlarda devrimci coşku doruktaydı. Mitingte gençlik örgütlenmeleri en kalabalık ve coşkulu kortejleri oluştururken genel katılım 3500 civarında oldu.

Sivas'ta 800 kişinin katıldığı mitingte polisin Gençlik Derneği'nin alana girişini engelleme çabaları boşa çıkarıldı. 100 kişi ile 1 Mayıs kutlamasına katılan Sivas Gençlik Derneği "Amerika ve İşbirlikçilerine Karşı Birleşelim" pankartı ve çok sayıda kızılbayrakla ozanları yakan kente, sosyalizmin kızılığını taşıdı. Miting esnasında Gençlik Derneği pankartı arkasındaki kitle sık sık "Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş", "Halkız Haklıyız Kazanacağız", "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez", "YÖK'ü YEK Değil Yok Edeceğiz" ve "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" sloganları attı.

Akdeniz Sloganlarımızla İnledi

1 Mayıs şehidi Akif Dalcı **Adana'da** düzenlenen mitingte de Cephe korteji ile birlikte alandaydı. Partiler, sendikalar ve DKÖ'ler mitingte katılırken, Haklar ve Özgürlükler Cephesi tıpkı İstanbul ve Ankara'da olduğu gibi Dalcı'nın büyük resmi, "Amerika ve İşbirlikçilerine Karşı Birleşelim" pankartı, Mahir Çayan, Sabahat Karataş, Niyazi Aydın, Şenay Hanoğlu ve Gültekin Koç'un resimleri, "Haklıyız Kazanacağız" pankartı ile yaklaşık 300 kişilik kortej oluşturdu. Kızılbayraklı kortejin Uğur Mumcu Meydanı'nı kızılaştırdığı mitingte, Adana Gençlik Derneği, İmamoğlu Eğitim-Sen de Cephe kortejindeki yerlerini aldılar.

Yürüyüş boyunca "Yaşasın Halkın Adaleti", "Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş" sloganları sık sık atılırken, umudun sloganları coşkunun doruğa çıkmasına neden oldu. Tertip komitesi adına Güven Boğa'nın yaptığı konuşmanın ardından söylenen marşlarla miting sona erdi.

"Biz Geliyoruz"

onlar. Onlar yoksul halkın geleceği, onlar yoksul halkın devrim umudunun yarınki mirasçıları. Gecekonducuların, işçilerin, memurların çocuklarıdır onlar. Onların "biz geliyoruz" dediği yerde, bir halk hareketini yoketmek mümkün mü?

"Analar, bacılar, kardeşler, çocuklar, onların çocukları, kaç yıl geçerse geçsin, neye malolursa olsun, direneceğiz ve kazanacağız" demiştik. Sözümüzün teminatı "biz geliyoruz" diyen çocuklarımızdır. Onlar gelecek, düşenin elinden sancaklarını devralıp yürüyüşü sürdürecekler. Sancak belki onların eliyle, belki onların çocuklarının eliyle dikilecek oligarşinin burçlarına. Ama mutlaka dikilecek.

Çocuklarımız... Yüzleri benzemez burjuvaların çocuklarına, elleri benzemez onlara. Oligarşinin politikacılarının nutuklarındaki çocuklardan değildir

1 Mayıs Pikniği

Haklar ve Özgürlükler Cephesi 1 Mayıs'a hazırlanırken İstanbul Kemerburgaz'da 2 bin beşyüz kişinin katıldığı bir piknik düzenledi. Grup Liman, Grup Sila, Ercan Aydın ve Grup Yorum'un türküleri ve marşları ile coşan binlerce kişi, "biz bir aileyiz" sözünün resmini çizdi. Ahmet Kulaksız'ın konuşması, Irak halkıyla dayanışmaya giden Eylül ve Cihan'ın anlatımları ile coşku doruğa çıkarken, 1 Mayıs'ın coşkusuyla halaylara duruldu. Zehra Kulaksız Ölüm Orucu Ekibi'nin ardından, Gültekin Koç Ölüm Orucu Ekibinin de 10. ölüm orucu ekibi olarak direnişi büyütmek için hazırlandığının duyurulması ise "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" sloganlarıyla selamlandı.

Mersin'de Bingöl depremi mitinginin sönük geçmesine neden olurken, 150 kişilik Haklar ve Özgürlükler Cephesi kortejinde Mersin Gençlik Derneği de yerini aldı. Mitinge 6 bin kişi katıldı.

Hatay'da yaklaşık 3500 kişinin katıldığı mitingte Haklar ve Özgürlükler Cephesi 500 kişiyle, kızıl bayrakları, pankartları ve sloganları ile alandı. Mitingte Arap halkının öfkesi Amerikan işgalcilerine yönelirken, coşku umudun sloganlarıyla

la dile getirildi.

Antalya'da 5 bin kişinin katıldığı mitingte Gençlik Derneği "Haklıyız Kazanacağız" pankartlarıyla mitingteki yerini aldı.

Karadeniz Dalga Dalga

Trabzon TEDAŞ yokuşunda toplanan yaklaşık 1000 kişi Meydan Parkı'na doğru yürüyüşe geçti. Sendika, dernek ve partiler pankart ve sloganları ile yürüyüşe katılırken, Haklar ve Özgürlükler Cephesi "Haklıyız Kazanacağız" pankartı ile yerini aldı. Deprem nedeniyle siyah kurdalelerin taşındığı ve slogan ve marşların söylenmedi mitingte, bu kez öfke, kararlılık sessiz ve sert adımlarla ifadesini buldu.

Karadenizin bir başka yeri, Artvin **Hopa'da** ise 500 kişinin katıldığı bir miting gerçekleştirildi. Bütün kentlerde olduğu gibi devrimcilerin hakim olduğu mitingte Haklar ve Özgürlükler Cephesi, "Haklıyız Kazanacağız" ve "Kurtuluşumuz Amerika ve İşbirlikçilerine Karşı Kavgada" pankartları taşıdı, "Kurtuluş Kavgada Zafer Cephede", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" sloganlarını haykırdı. Konuşmanın ardından 1 Mayıs marşı ile son bulurken, uzun bir aradan sonra ilk kez miting düzenlenen Artvin'den de sloganlar yükseldi.

Artvin İl Merkezi'nde düzenlenen mitingte katılan bin kişi "Yaşasın 1 Mayıs" sloganlarını hep bir ağızdan haykırdı.

Samsun'daki kutlamalarda ise polis saldırısı vardı. Haklar ve Özgürlükler Cephesi pankartına saldıran polis 12 kişiyi "bu pankartın yasak olduğu" uydurmasıyla gözaltına aldı. Daha sonra Koordinasyon Kortejine saldıran polis buradan da çok sayıda kişiyi gözaltına aldı. Gözaltıların serbest bırakılması için kortejin önünde oturma eylemi yapanlar ise sendikacıların tehditleri ile kaldırıldı. Düzenlenen mitingte ise 800 kişi vardı. Gözaltılara,

DALCI'nın Elindeki Taş Elimizde

1989 1 Mayıs'ında 1 Mayıs meydanını kazanma mücadelesinin şehidi Mehmet Akif Dalcı, 30 Nisan günü, katledildiği yerde anıldı. Haklar ve Özgürlükler Cephesi tarafından yapılan anmaya katılanlar, ertesi günü yapılacak 1 Mayıs'a coşkunluğunu, kararlılığını taşıyacağız sözü verirken, yapılan açıklamada 1977'den, 1989'a, 1996 şehitlerine, 1 Mayıs'ın kanla, canla kazanıldığı dile getirildi. Açıklamada ayrıca Mehmet Akif Dalcı'nın dejenere edilmek, bir bayrama dönüştürülmek istenen 1 Mayıs'ın karşısına barikat olduğu vurgulandı. Ve "bugün 1 Mayıs'lar alanlarda kutlanabiliyorsa, bu Dalcı'lar sayesinde." denildi. Eylemde, "Mehmet Akif Dalcı'nın Bilinciyle 1 Mayıs'a" dövizleri taşındı, "Mehmet Akif Dalcı Ölümsüzdür" solganları atıldı.

Sayı 59

9

4 Mayıs 2003

tüm engellemelere rağmen Haklar ve Özgürlükler Cephesi, Samsun Gençlik Derneği, Amasya Gençlik Derneği, "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz", "Halkız Haklıyız Kazanacağız", "F Tipi Üniversite İstemiyoruz", "Devrime Meşale Bizim Kadınlarımız", "Heryer Irak Hepimiz Irak'lıyız", "Yaşasın Filistin Direnişimiz" ve "Mobil Santral Kanlı Sermaye" sloganlarıyla mitingteki yerlerini aldılar.

Madenci kenti **Zonguldak'ta** ise 10 bin kişi katıldı mitinge. Haklar ve Özgürlükler Cephesi, "Haklıyız Kazanacağız" pankartıyla, Zonguldak Gençlik Derneği ise "Yaşasın 1 Mayıs" pankartlarıyla mitingte yerlerini alırken, Cephe korteji coşkusuyla madencilikle kaynaştı.

*"Ege denizi kararınca dağlar uykuya dalar
Yine ıssız ovalarda isyan ateşleri yanar"*

Ege Bizimle Kızıştı

İzmir'de düzenlenen 1 Mayıs mitingi coşku içinde 15 bin kişinin katılımı ile gerçekleşti. Gündoğdu meydanına yürüyüşe geçenler arasında **Haklar ve Özgürlükler Cephesi** kızılbayrakları, şehit resimleri ve sembolik tabutuyuları, disiplini ve coşkusıyla, 700 kişilik kortej oluşturdu. Mitinge katılanların yer yer alkışlarıyla karşılanan Cephe kortejinde taşınan "1 mayıs'ı Dalcılarla Kazandık Dalcılarla Büyüteceğiz", "Haklıyız Kazanacağız", "Amerikan Emperyalizmine ve İşbirlikçilerine Karşı Birleşelim" pankartlarına sloganlar ve Gündoğdu marşı eşlik etti. Alana umudun sloganları ve alkışlarla giren Cephe korteji ABD bayrağını yakarak emperyalizmi lanetledi. 1 Mayıs üzerine yapılan konuşmaların ve marşların ardından miting sona erdi.

Balıkesir'de Gençlik Derneği'nin de yer aldığı miting, **Burdur'da** Gençlik Derneği'nin "Amerika ve İşbirlikçilerine Karşı Birleşelim" pankartı ve

derneğin müzik grubunun marşları ile alanda 2 bin kişinin içinde bulunduğu miting, **Muğla Milas**, İzmir'de düzenlenen mitinge katılmayanların düzenlediği 1 Mayıs kutlaması, Akdeniz bölgesinden elimize ulaşan diğer eylemlerdi.

Malatya'da Saldırı ve Direniş

Bingöl depremi bahane gösterilerek Doğu'daki bütün mitinglerin iptal edelmisenin ardından Malatya'da **Haklar ve Özgürlükler Cephesi**'nin tertip komitesini ikna etmesi ile hem 1 Mayıs kutlama hem de depremde ölenleri anma kararı alındı. Emekçi Meydanı'na yürüyen kitleye saldıran polis Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nden 250 kişiyi döverek, pankartlarına, bayraklarına el koyarak gözaltına aldı. Saldırının ardından Cepheliler yürüyüşte yer alan 1500 kişinin oturma eylemine geçmesini sağlayarak gözaltıların serbest bırakılmasını talep etti. Gözaltına alınanlardan 200'ü serbest bırakılırken, Haklar ve Özgürlükler Cephesi pankartsız, bayraksızdı, ama yine fiili mitingin en coşkulu, kitlesel grubuydu. Kararlılık polisin moralini bozarken, dostlarımızı, halkımızı sevindirdi. Malatya Haklar ve Özgürlükler Cephesi Dalcı'nın ruhu nu böylece Kürt topraklarına taşıdı.

1 Mayıs'a Doğru...

1 Mayıs Pikniği: Ankara Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin 1 Mayıs pikniğine katılan 200 kişi, şair Mehmet Özer, Ankara Gençlik Derneği Şiir Topluluğu ve İdilcan Kültür Merkezi Müzik Grubunun şiir ve türkülerıyla 1 Mayıs'a doğru coşkuyu yükseltti.

BES 1 Mayıs Çağrısı: BES Ankara şubeleri tarafından, 200 kişinin katıldığı, 1 Mayıs'a çağrı amaçlı bir etkinlik düzenlendi. 1 Mayıs'a çağrının yapıldığı ve 1 Mayıs'ın tarihçesinin anlatıldığı etkinlikte İKM Müzik Topluluğu da türkü ve marşlarıyla yer aldı.

Ankara Gençliği 1 Mayıs'a Çağrı Yaptı: Ankara Üniversitesi'nde 1 Mayıs çağrısı etkinliği yapıldı. Ankara Gençlik Derneği, Emek Gençliği, Kaldıraç ve Özgür Gençlik'ten oluşan grup Eğitim Bilimleri Fakültesi önünden alkışlarla yürüyerek Milli Piyango Yurdu önünde İKM Müzik Topluluğu'nun da katıldığı bir etkinlikle gençliği 1 Mayıs'a çağırdı.

Baskılar: Dergimizin İzmir ve Gaziantep büroları 1 Mayıs öncesi polis tarafından basılarak gözdağı vermek istendi. İzmir Tavır dergisi bürosunun da basıldığı polis teröründe İzmir büromuz, içeride kimsenin bulunmadığı saatte kapıları kırılarak içeri girilmek suretiyle tam bir haydutluk sergilendi. Bursa'da Anadolu Haklar ve Özgürlükler Cephesi imzalı yasal 1 Mayıs afişini asan Serkan Şenol, Kavgam Şarklı ve tesadüfen orada bulunan Özgür Çay isimli üç kişi keyfi şekilde gözaltına alındı. Afişin yasak olmadığını bilerek yapılan gözaltının ardından savcılık üç kişiyi de serbest bıraktı.

Deprem Değil Oligarşinin Katliamı Yaşam Hakkımız Yokedilmiştir

Yine deprem, yine yüzden fazla canımız Bingöl'de toprağa gömüldü. Halkımıza başsağlığı diliyoruz.

Hiçkimse artık kader, afet diyemez. Oligarşinin açık katliamı, cinayeti. Bu ülkeyi yöneten bütün sorumlular cinayetten, halkı katletmekten yargılanmalıdır.

Oligarşi halkın yaşam hakkını yoketmiştir. Yaşam hakkımızı yokedenler yönetiyor bu ülkeyi. Onyıllardır depremler oluyor, onbinlerce insanımız katlediliyor. Artık Türkiye'nin neresinde, tahmini hangi zamanda, hangi şiddette deprem olacağı bilinmekte, bilim adamları Körfez depreminden beri bas bas bağırırmakta.

Bu bilinmesine rağmen, en küçük bir yatırım, alınan en küçük bir önlem yoktur. Her deprem sonrasında depremi tartışmaktan midesi bulanır hale geldi insanlarımızın. Hiçbir karşılığı olmayan, yatırıma dönüşmeyen, tedbiri alınmayan tartışmaların hiçbir anlamı yoktur.

Onlar sadece silahlanmaya, orduya, polise, MİT'e, güvenliğe yatırım yaparlar. Uçaklar, katrilyonluk Avacsklar, tanklar, toplar alır bizi katlederler.

Halkın parasını halkı katletmek, sindirmek, korkutmak, örgütlenmesini engellemek için kullanırlar. Hortumculara trilyonlar aktarır, mütahitlere peşkeş çeker çocuklarımızı yatılı okulları enkazları altında katlederler.

Okulda, evde, işyerinde, köyümüzde, kentlerimizde, hapishanelerde hiçbir yerde cangüvenliğimiz, yaşam hakkımızın güvenliği yoktur.

Katlederler, sonra gelip *"geçmiş olsun, başınız sağ olsun"* derler.

"Geçmiş olsun"....

İktidar, bu düzenin yetkilileri bunu söylediklerinde, *biz sizi katletmeye devam edeceğiz, geçmiş olsun, unutun, yenisini bekleyin* diyor.

AKP ya da başka bir parti, bu gerçek artık tescillidir. Hiçbiri bizim yaşam hakkımızı düşünmez. Bizi depremle, selle, sağlıksızlıkla, açlıkla, işsizlikle öldürürler.

Onyıllardır bu gerçekleri anlatıyoruz. Bunun için bize her türlü baskıyı uyguluyor oligarşi. Halkın insan gibi yaşama hakkını savunmak, baskının, yasakların gerekçesi oluyor. İşte gerçek herkesin gözleri önünde.

Onlar için bizim ölümlerimiz ucuzdur, değer-

sizdir. Tıpkı Irak halkının ölümlerinin Amerika için ucuz olduğu gibi.

Hayır ucuz olmadığını göstermeliyiz. Biz halkız, değerliyiz.

Yaşam hakkımızı korumak için örgütlenelim. Yakalarına yapışalım. Hesap soralım.

Biz yakalarına yapışmazsak, hesap sormazsak, bunun için örgütlenmezsek onlar katletmeye devam edecekler.

Biz kurbanlık koyunlar gibi kendi ölümümüzü bekleyenler olmamalıyız.

Bize kendi ölümümüz beklemeyi dayatıyor bu ülkeyi yönetenler.

Beklersek ölümlerimizin sonu hiç gelmeyecek. Bu ne bir tespit, ne bir tahmin. Bugünün Türkiye'sinde çınılçıplak bir gerçek.

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği

Erdoğan GÜLER

Anıldı

Ölüm orucu şehidi Erdoğan Güler, Salihli'de mezarı başında anıldı. 25 Nisan gününü yapılan anmaya İzmir'den TAYAD'lılar katıldı. Erdoğan Güler'in ailesini ziyaret eden TAYAD'lılar daha sonra Erdoğan Güler'in mezarı başında bir anma gerçekleştirdi. Saygı duruşunun ardından *"Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz"*, *"Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez"*, sloganları atıldı ve Bize Ölüm Yok marşı söylendi.

Sayı 59

11

4 Mayıs 2003

Amerikan işgal ve katliamı

İşgalci Zulmü Katliamlarla Sürüyor Irak Halkı Direniyor

İşgalin mimarlarından Donald Rumsfeld zafer kazanmış komutan havasında Bağdat'a ayak bastı. O alaycı, aşağılayan üslubuyla, yalan ve demagogileriyle Irak'a özgürlük götürdüklerinden sözetti. İşgalci askerler "vo-ov..." uğuldamaları arasında alkışladılar Rumsfeld'i. Ama yine alkışlayan Iraklı bulamadılar. Iraklılara yönelik radyodan yayınlanmak üzere bant kaydı yapan Donald Rumsfeld, "buraya el koymaya gelmedik" dedi ve ekledi, "milisleri ve eski yönetimdekileri bize ihbar edin". Bir işgalci başka ne isteyebilirdi ki!

"Biz bu ülkeyi sadece kısa bir süre için işgal ediyoruz." (Türkiye, 29 Nisan) diyen Donald Rumsfeld, "özgürlük götürme"nin yalan olduğunu itiraf ederken, Irak halkı özgürlük götürme masallarına hiç inanmadı zaten.

Direnen halk gerçeği her geçen gün kendini dayatıyor. Emperyalist medya gizleyebilir, direnişleri, halkın tepkilerini, işgalcinin türlü türlü zulmünü duyurmayabilir, ama halk orada ve yaşıyor tüm bunları. Ve giderek direnişini işgalciye dayatmaya devam edecektir.

Halka Gözdağı İçin 4 Bin Yanki Daha

Halkın direnişi büyüdükçe, işgalcinin zulmü de çeşitli biçimlerde artıyor. Katliamlar, işkenceler, aşağılamalar, tutuklamalar artıyor.

Halkın tepkisi karşısında işgalci yüzü daha da teşhir olan Amerika, bu nedenle Bağdat'a 4 bin asker takviye gönderme kararı aldı.

Piyade ve askeri polislerden oluşan takviye güçle birlikte Bağdat'ta 12 bin olan (tüm Irak'ta

150 bin) yanki sayısı 15 bine çıkacak. Amerikan Tümgeneralı Glenn Webster, Irak'taki tek hakim güç olmakta kararlı olduklarını söylerken bir Amerikan gazetesinde yer alan haber aslında gerçeği daha net ifade ediyordu. Christian Science Monitör gazetesine açıklama yapan bir Amerikan yetkilisinin takviye gücü gönderme amaçlarını açıklarken söyledikleri, hem çaresizliğin, hem özgürlük masalının, hem de işgalcinin gerçek yüzünün de ifadesi oldu: "Takviye birlikler, Amerikan aleyhtarını gösterileri caydırmanın yanı sıra Iraklılara işgalin iyi niyetli olduğu mesajını vermek hedeflidir." (Hürriyet, 1 Mayıs)

"İyi niyetli işgal" saçmalığını geçin, hani Iraklılar gösteri yaparak Amerikanın götürdüğü özgürlüğün nimetlerini kullanıyordu? Demek ki, sınıra dayandı. Üç beş protestoyla kalsa Amerika hiç rahatsız olmadığı gibi, bunu özgürlük propagandalarının malzemesi yapacaktı. Oysa protestoların yaygınlığı ve atılan sloganlar ve yer yer çatışmalara dönüşen gösteriler tüm bunların büyük bir direnişin ön habercileri olduğunu da gösteriyor. O zaman götürdüğü "özgürlüğü" asker zoruyla almakta sakınca yok! Ne de olsa emperyalizmin özgürlük sınırları bu; çıkarlar nerede riske girerse, özgürlük orada biter. Kendi ülkelerinde de böyle, işgal ettikleri Irak'ta da.

Katliamlar Direnişi, Öfkeyi Büyütüyor

Geçtiğimiz hafta içinde iki büyük katliam gerçekleşti. Bunlardan biri Bağdat merkezine 20 km uzaklıktaki Zeferaniye'deki bir Amerikan cephaneliğinde gerçekleşti. Cephanelikte meydana gelen patlama sonrası füze ve bombaların fırlaması sonucu etrafta onlarca ev hasar görürken bir ev tamamen çöktü. Katliamda 40 kişi ölüyor, yüze yakın Iraklı yaralandı.

Amerika katliamı, "cephaneliğe işaret fişegi atıldı, kaza oldu" yalanlarıyla gizlemeye çalışsa da halk gerçeği biliyor, görüyordu. Öfke işgalcilere yöneldi. İşgalciler katlettiklerine "yardım" adıyla bölgeye geldiklerinde halkın öfkesinden nasibini aldılar ve silahlı ve taşlı saldırıya uğrayan Amerikan askerlerinden çoğu yaralandı. Ancak öfke bununla dinmedi, dinmezdi. Bu kez binlerce kişi Bağdat merkezine yürüyerek Firdevs oteli önünde gösteri yaptı ve katliamı protesto etti. Zeferaniye katliamının duyulması üzerine, Bağdat'ın diğer bölgelerinde de ABD işgaline karşı eylemler düzenlendi.

Tıpkı cephanelik katliamındaki gibi Bağdat'ın

50 km güneyindeki **Felluce** kentinde Amerika'yı protesto eden halkın üzerine ateş açan işgalciler 20 kişi katletti, 100'e yakın Iraklıyı yaraladı.

İşgalci İsrail, Direnen Filistin Manzaraları Şimdi Irak'ta Yaşanıyor

Felluce kentinde 29 Nisan günü meydana gelen katliam, aynı zamanda Ortadoğu'nun bir başka işgal altındaki toprağında, Filistin'de yaşanan görüntüler yaşıandı.

Kentteki okulu işgal eden ve halkın evini dürebünlerle "röntgenleyen" işgalcileri protesto eden, çoğunluğu çocuk Iraklılar Amerikan tanklarını taşıladı. İşgalcilerin cevabı, tıpkı İsrail gibi kurşun oldu. Taşa karşın kurşun alçaklığı işgalcilerin karakteriydi. Zulüm olmadan işgal süremez.

Tanklara taş atan çocuklar İsrail tarzı kurşunlanırken, **6'sı çocuk 18 kişi katledildi 75 kişi yaralandı**. Katledilenlerin cenaze töreninde de öfke büyüktü. "**Ruhumuz, kanımız siz şehitlere feda olsun**" sloganları, işgali protesto eden haykırışlar yine zulmün kurşunlarıyla karşılandı. ABD karşıtı sloganlara kurşunla karşılık veren işgalciler kimisi ağır **7 kişiyi yaraladı**.

Açık ki, Amerika'yı protesto edenlere, işgale hayır diyenlere "ders" vermek istiyordu işgalciler. İsrail'in yıllardır yapamadığını yapacağını zannediyordu oysa. 30 Nisan'daki gösteriler bunu perçinleyen bir katliama daha sahne oldu.

Katliamı protesto eden halkın üzerine yine ateş açıldı ve **iki Iraklı daha katledildi**.

İşgalci, kendine İsrail'i örnek almıştı, işgal altındakilerin alacağı örnek de belliydi; Yıllardır zulme başeğmemenin ve her koşulda direnmenin sembolü haline gelen Filistinliler. 1 Mayıs günü, yankilerin bulunduğu karargaha **el bombalı saldırı düzenlendi**, saldırıda resmi açıklamalara göre 7 Amerikan askeri yaralandı. Ertesi günü ise halkın "defolun" sloganları arasında işgalciler kasabayı terk etmek zorunda kaldı. Direniş bir mevzi kazanmıştı. İşgalin, zulmün olduğu yerde direniş daha da büyüyecektir, kimsenin kuşkusu olmasın.

İşgalcinin zulmünün, aşağılamalarının büyümesi, takviye askerler göndermesi bu gelişimi engelleyemez. Aksine hızlandıracaktır. İsrail bunun en açık örneğidir. Irak halkı bir Filistin halkı olabilir mi, bu ayrıca tartışılabilir, ancak zulüm büyüdükçe direniş de büyüyecektir. İşgalcinin yok bize ateş edildi o yüzden ateş etik yalanları Filistin'de İsrail'in düştüğü duruma düşmesini engelleyemez. Tüm dünya işgalcinin zulmüne her gün daha açık tanık olacaktır.

"Kurtuluş Savaşı Başlatacaklar"

Bu sözler, Irak'ta iki ay kaldıktan sonra dönen İngiliz gazeteci Robert Fisk'e ait. Gözlemlerinin

İşgale Karşı Halk Direnişi

"Amerika Irak'tan çık": Irak'ta kukla hükümet kurma toplantısının ikincisi 28 Nisan günü Bağdat'ta düzenlendi. Toplantıyı protesto eden çoğunluğu Şii binlerce kişi, ellerinde **"İşgalcilere Irak'ta yer yok", "Amerika Irak'tan çık"** pankartları açarak gösteri düzenlediler. Gösteri ABD tanklarının gölgesinde gerçekleştirildi.

met kurma toplantısının ikincisi 28 Nisan günü Bağdat'ta düzenlendi. Toplantıyı protesto eden çoğunluğu Şii binlerce kişi, ellerinde **"İşgalcilere Irak'ta yer yok", "Amerika Irak'tan çık"** pankartları açarak gösteri düzenlediler. Gösteri ABD tanklarının gölgesinde gerçekleştirildi.

Tikrit'te Kitlesele ve Silahlı Direniş: Kuzeydeki Tikrit kentinde, Saddam'a destek gösterisi düzenlendi. Gösteri Amerikan tankları ile dağıtılırken, duvarlara yazılan Saddam yazıları silindi. Gösteri yapan Şiiler için **"özgürlüğü kullanıyorlar"** diyen Amerika'nın **"özgürlüğü"** Saddam'a sahiplenmeyi içermiyor demek ki!

Bu arada Tikrit'te bir Amerikan kontrol noktasına ateş açıldı. Pusuya düşen iki zırhlı araçtaki bir yanki öldü, biri yaralandı. ABD olayı **"kaza"** olarak adlandırmaya devam ediyor!

En Anlamlı 1 Mayıs: Dünyadaki en anlamlı

1 Mayıs'tan biri Bağdat'taydı. Firdevs meydanında toplanan Irak Komünist Partililer, Amerikan işgalinin son bulmasını, Irak halkının kendi kaderini kendisinin tayin etmesini isteyen pankartlar taşıdılar. İşgal altında gerçekleştirilen ve kızıl bayrakların dalgalandırıldığı 1 mayıs gösterisine yüzlerce Iraklı katıldı.

Din adamlarından direniş çağrısı: Şiilerin ardından Sünni din adamları da işgale karşı direniş çağrılarını yapıyor. Sünnilerin en önemli dini otoritelerinden Bağdat'taki Ebu Hanife Camii'nin imamı İbrahim el Azami, Cuma hutbesinde, Şii, Sünni, Arap, Kürt, ayrımı yapmadan bütün Irak halkını Amerikan işgaline hayır demeye çağırırdı.

Sayı 59

13

4 Mayıs 2003

Amerikan saldırganlığı sürüyor

“Fransa Cezalandırılacak”: ABD Dışişleri Bakanı Powell, Fransa’nın Amerika’yı Irak’a karşı saldırıda desteklememesinin sonuçlarına katlanacağını açıkladı.

“Terörü destekleyen ülkeler, terörist ülkeler...”den sonra Amerika şimdi de, işgal ve katliamlarına destek vermeyen ülkeleri de “liste”ye alıyor.

Saldırganlık politikası elbette tek başına işgal, katliamlarla somutlanmıyor. Tüm bunların amacı dize getirmek, Amerikan imparatorluğuna boyun eğdirmek olduğuna göre, aynı amaçla başka yöntemler de kullanılabilir. Özellikle Avrupa emperyalistlerine karşı bu aşamada geçerli olan da işte bu “başka yöntemler”dir. Nedir mesela? Ekonomik, siyasi ambargolar, diplomatik sıkıştırma vb. Fransa’ya başta NATO’daki fonksiyonunun azaltılması olmak üzere bir dizi “yaptırım” tartışılıyor. Tehdit, gözdağı herkese yönelmeye devam edecek.

Teröre karşı savaş sürecektir: Irak işgalinin planlayıcılarından “karanlıklar prensi” Richard Perle, ABD’nin saldırganlık politikasının devam edeceğini açıkladı. Malumun teyid edilmesi olan bu açıklamada da demagoji “teröre karşı savaş”.

Silah tekelleri tam kapasite: Pentagon, binlerce Iraklıyı katleden ve katliamı gizleme amaçlı olarak “akıllı bomba” adı verilen bombaların stokunu tüketti ve silah tekeli Boeing’e 30 bin adet acil silah siparişi verdi. Peki nasıl tükendi bu stoklar? Çoğu Türkiye hava sahası kullanılarak Irak halkının tepesine yağdırıldı. Şimdi başka hedefler için yeniden stoklanacaklar, sonra başka bir halk katledilecek. Bu arada silah tekellerinin kasalarına halkların kanları dolar olarak akacak.

Kitle imha silahları masalı: Irak işgalini “kitle imha silahları” bahanesine dayandırmıştı Amerika. Bahane olduğunu tüm dünya bilmesine rağmen, öteki emperyalistler işgali onayladılar, şimdi ABD’yi sıkıştırmak için “nerede silahlar” diye soruyorlar. Bush da cevap veriyor: “Yok etmiş, saklamış ya da başka bir yere götürmüş olabilirler!..”

Nasıl olsa işgal gerçekleşti, bahaneye ihtiyaç yok. Mesela “Saddam’ın silahlarını” Suriye’de, İran’da veya hedef başka bir ülkede aramaya ihtiyaç var!

sonucunu değerlendirdiği NTVMSNBC sitesindeki uzun röportajında direnişi öne çıkarıyor Fisk ve durumu şöyle özetliyor:

“Eğer bir savaş çıkacaksa, Sünniler ve Şiiler arasında olmayacak. Sünnilerle Şiiler Amerika’ya karşı kurtuluş savaşı başlatacaklar. Kanımca zaten bu savaş devam ediyor. Kürtler bu savaşta farklı bir durumdadır, ancak Sünni ve Şii Araplar kendi içlerinde işgalcilerden kurtulmak için birleşecekler.”

Bunun doğruluğunu, ABD’nin huzur bulamayacağını anlamak için birkaç örnek ekleyelim:

Sömürge valisi Garner, Şiilerin gösterilerinin örgütlülüğünü itiraf ediyor. BBC’nin haberine göre Basra’daki İngiliz işgalci gücünün komutanı Graham Binns, “halkın İngiliz kuvvetlerine karşı isyan edebileceğini” itiraf ediyor ve uzun vadede bunun silahlı direnişe dönüşeceğini dile getiriyor. Necef, Kerbela başta olmak üzere, bir çok kentte ve Bağdat’ın özellikle Şii mahallelerinde, yönetim yerel liderlerin ve mahalle komitelerinin elinde. Ülkenin değişik yerlerinde ABD askerlerine yönelik tek tek silahlı bombalı saldırılar düzenleniyor. Filistinliler gibi işgalciyi taşlama manzaraları sadece Felluce ile sınırlı kalmıyor. Amerikan kuklası Ahmet Çelebi, işgalcinin ortağı Barzani ve ABD hükümetine katılmaktan sözeden Ahmed el Kubeysi gibileri dahi işgalin sona erdirilmesinden söz etmek zorunda kalıyor. İşgalci halkı kontrol altına alamadıkça zulmünü büyütüyor, zulüm daha fazla direnişi geliştiriyor.

Ve daha bunlara eklenebilecek onlarca gelişmenin yaşandığı, işgalin kesin olarak reddedildiği böyle bir ortamda yönetemeyeceği açıkken, Amerika, “hükümet kurma toplantıları” ile oyun oynamaya devam ediyor.

Hükümet Kurma Toplantıları İşgali Meşrulaştırıyor

Afganistan’da da böylesi toplantılar yapmış, hükümet kurmuşlardı. Kabil’in dışında hükmü olmayan kukla hükümete ve işgalcilere yönelik saldırılar son günlerde artmakla kalmadı, Taliban tabanını oluşturan Peştun güçlerin Pakistan-Afganistan sınırına yakın Copan bölgesindeki Zabol kentini ele geçirmesine engel olamadı.

Irak’ta da bir hükümet kuracaklardır, ama nasıl yönetecek, bunu da göreceğiz. Ya bağımsızlık bayrağını yükseltecek, işgale karşı çıkacak ya da halkla ilişkisi olmayan bir kukla olarak çürüyüp gidecek. Üçüncü alternatif yok. İşgalcinin tercihi açık. Nasıl bir devlet, nasıl bir sistem istediklerini alenen söylüyorlar, şöyle olacak, böyle olmayacak. Peki kim verdi sana bu yetkiyi? Bu da mı yoksa o meşhur uluslararası anlaşmalarda işgalciye tanınan “haklardan” birisi?

Sonuncusunu 28 Nisan'da büyük koruma altında gerçekleşen toplantıda dışarıdan duyulan slogan sesleri bu çabaların halkın duvarına çarpacağını dile getiriyor. Halk aynı anda dışarıda işgale hayır diyor, Amerika defol diyor.

İşgalci öyle aciz ki, yeterince işbirlikçi bula mamış sürgündeki 150 Iraklıyı, geçici yönetim kurma çalışmalarına katılmaları için Bağdat'a yolluyor. Öyle ya, şimdi Iraklılar da onları kucaklar! En son gönderdikleri işbirlikçi Şii lider cami avlusuna kadar çıkabilmişti sadece!

İşgal valiliği, "Iraklı"larla perdelenmek isteniyor. Bütün manevralar, toplantılar bunun için. "Irak yönetimi" demagojiden ibaret. O toplantılardan Irak'ı yönetmeyi uman Çelebiler, Kürt milliyetçiler, kimi Şii gruplar da gerçekte yöneten olamayacaklardır.

Rumsfeld'in Kerbela'da, Necef'te işgale karşı yükselen sesi "önemsiz azınlık, bir kaç çapulcunun sesi" olarak nitelemesi onun Irak'ta kuracağı hükümetin ipuçlarını da veriyor. Malumun ilanı olsa da belirtelim; halka birkaç çapulcu diyen, yarın onun seçimine de birkaç çapulcunun oyu diyecektir. Dün Afganistan'da "demokrasi" bekleyenler hala bekliyor, bugün "Irak'ta demokrasi" bekleyenler de çok bekleyecekler!

Ama şu kesin ki; Osmanlı istilası döneminde en fazla "vali yiye vilayet" olarak bilinen Bağdat, er geç Amerikan valisini de "yemesini" bilecektir. İşgal kolay oldu, ama meşrulaştırmak hiç de kolay olmayacak.

Amerikan özgürlüğünün resmidir!

Norveçli bir gazeteci çekti bu resmi. İşgalciler "hırsızlık yapacaklarından" şüphelendikleri 4 Iraklıyı sokakta çıırıkçıplak soyup yürüttü. Amerikalı Teğmen "evet yaptık" dedi. İşgalcinin halkı aşağılama yöntemlerinden sadece biriydi bu. Sadece onlar kuşkulananlardı ya, bu yeterdi. Kendi hırsızlıklarını böyle unutturamadıkları gibi (işgalin birkaç saati içinde askerlerin milyoner olduğunu yazan ABD basınının haberleri de küçük hırsızlıktandır), bu görüntülerle, Iraklıların vücutlarını numaralayıp, başlarına kukaleta geçirerek, göğüslerine yazılar yazarak emperyalist demokrasinin, özgürlüğün resmini sunarlar tüm dünyaya.

"Özgürleştirilmiş" topraklarda Amerikan tahakkümü!

İşgalci ve Kürtler arasındaki ilişkilerin gelecekte nasıl şekilleneceğine ilişkin kafa yoranlara bugünlerde kimi veriler sunuyor işgalciler. Amerikan güçleri ile Musul'da Barzani'ye bağlı peşmergeler arasında yaşananlar ilk örnek oldu.

Barzani güçlerine müdahale eden Amerikalılar, peşmergelerin silahlarını bırakmalarını istedi. Sadece komutanlarının çevresinde azaltılmış sayıda silahlı korumaya izin vereceklerini söyleyen Amerikalılar, PDK ve YNK peşmergelerinin gündüzleri silahla devriye gezmelerini ve nöbet tutmalarını yasakladı. Amerikalı Albay Joe Anderson, tanıdıkları sürede PDK ve YNK peşmergelerinin Musul çevresinde silahsızlanmaması durumunda "silahlı görülen olursa, silah zoruyla silahsızlandırılacağını" açıkladı. (29 Nisan, basın)

Tehdit karşısında Kürt güçleri geri çekildi.

İşgalci, kendisi dışında hiçbir gücün bölgede egemen güç olmasına izin vermez. Bu emperyalizmin doğasına aykırıdır. "Kazanç" diye gösterilenler, ABD'nin izin verdiği kadar, halkların kanı karşılığı elde edilenlerden ibarettir. Silahsızlandırmanın ne anlama geldiğini anlatmayacağız burada ancak, ülkemizdeki Kürt milliyetçiliğinin ABD işgalini onaylamakta ve işgali "özgürlük getirme" diye meşrulaştırmakta çok aceleci davranıldığı, Barzanileri bile geride bıraktığı açık.

Peki "Musul ve Kerkük halkın elinde" diyenlerin bu tablo karşısında en azından utanması, yüzünün kızarması, gelişmeleri doğru tahlil edemediğinin özeleştirisini vermesi gerekir. Kürtlerin bölgelerinin ne kadar özgürleştikleri ortada!

İşgalciyle birlikte hareket eden Barzani'nin bugün, "ABD-İngiliz güçleri ülkede kalırsa, işgal gücü olarak görülecekler" demesi her ne kadar pratikte çok bir anlam taşımasa da, Irak'taki egemen havanın da ifadesidir. Şiisinden Sünnisine, Arabına herkes işgale karşı çıkarken, Kürtler uzun süre işgalciyle birlikte hareket etmekte zorlanacaktır. Çelebi'nin bile göstermelik de olsa işgalden sözettiği yerde kimse bunun dışında kalamaz.

Bu arada PDK ve YNK yasakçılığı erken öğrendi. ABD ile birlikte yaptıkları toplantıda Musul'da bulunan islamcı örgütlerin yasadışı ilan edilmesi kararı alındı. Kimin yasalarına göre? İşgalcinin yasalarına.

Sayı 59

15

4 Mayıs 2003

28 Şubat'dan 23 Nisan'a... İşbirlikçilerin İktidar Kavgası

✓ CHP “devletçiliği”nden, AKP “teslimiyetçiliği”nden kim, ne bekleyebilir?

✓ Laiklik-şeriatçılık kavgası, halkın kavgası, demokrasi-gericilik kavgası değildir.

✓ Bu kavgaya ortak olanlar, düzenin manevralarının aleti olmaktan kurtulamazlar.

23 Nisan resepsiyonunda “Münevver Arıncı'nın türbanı” vesilesiyle gündem bir kez daha “laiklik-şeriat” tartışmasına döndürüldü. 30 Nisan'daki MGK toplantısı bir çok kesimde 28 Şubat benzeri beklentiler yarattı.

“İki taraf”tan sözediliyor. MGK toplantısı “iki taraf arasındaki” bir kapışma biçiminde yansıtıyor. Peki neyin “tarafı” bunlar?

Bunlar bu ülkedeki iktidar odakları değil mi?

Bunların ikisi de düzenin tarafından değil mi?

“Taraf”lardan biri Genelkurmay ve CHP. Diğer “taraf” ise AKP.

Amerika'yla suç ortaklığında, hortumcuları affetmekte, IMF programlarını uygulamakta aralarında “kriz” çıkmayan bu “taraf”lar, türban üzerinden neyin kavgasını yapıyorlar, hesapları ne?

Türban aldatmacadır. **AKP** hala “islami” kimlikle

Provokasyon Haberleri

Gazetelerde, bu sıralar peşpeşe bir yerlerden dikte ettirildiği belli haberler yayınlanıyor: “365 militan Türkiye'ye girdi...” “onlarca canlı bomba sınırlarımızda”, “Irak ordusundan kalan ağır silahlarla donanmış gruplar içeriye sızdı”...

Haberler yalan olunca, birinde “girdiği” söylenen militanlar, bir başka gazetenin haberinde “girmeye hazırlanıyor” oluyor.

Bu haberler provokasyon haberleridir. İnfazların, katliamların, kaybetmelerin, yeni baskı ve yasakların gerekçe yapılmak istendiği açıktır.

OHAL, sıkıyönetim mantığından hiç vazgeçmeyen oligarşinin ordusu ve polisi, bu tür haberlerle, haklar ve özgürlükler üzerindeki keyfi gasplarını sürdürmek istemektedirler.

ilgisi olduğunun propagandasını yapmak için türbanı kullanıyor. **Genelkurmay** ise, hükümetler üzerinde baskı kurmak ve genel olarak baskıcı düzenini sürdürmek için gerektiğinde “türban”ları, “sank”ları gündeme getiriyor. Klasik “komünizm, bölücülük, şeriat tehlikesi” üzerine şekillenen baskı politikalarını sürdürüyor.

28 Şubat'ta da Genelkurmay açısından sorun aynıydı. Dış politikada sınır tanımaz bir Amerikan işbirlikçiliği, içte her türlü baskı ve katliamcılığı varlık nedeni olarak gören Genelkurmay, bunun önünde şu veya bu nedenle pürüz çıkartabilecek düzen güçlerine karşı çeşitli biçimlere bürünen darbe ve muhtıralarla müdahaleyi sürdürmektedir.

Laiklik-şeriat kavgası olarak sunulan kavga, işbirlikçiler arası bir çelişkidir; sorun iktidarda kimin nasıl, ne kadar pay alacağı kavgasıdır. Laiklik-şeriat kavgası, dinci bir düzen kurmak isteyenlerle demokratik düzen savunucularının kavgası değildir. Çünkü esasında, düzen konusunda her iki “taraf” da büyük ölçüde “ittifak” halindedir. Faşist düzeni sürdürmekte hemfikirler. Pratikte de bunu yapıyorlar zaten.

Gerici-faşist kadrolaşma

bu devletin tabiatı gereğidir

“Münevver Arıncı'nın türbanı” çelişkinin açığa çıktığı nokta. İşbirlikçilerin iktidar kavgasının somutlandığı iki konu var:

Birincisi; AKP hükümetinin yurtdışındaki Fettullah okullarının ve Milli Görüş teşkilatının büyükelçilikler tarafından desteklenmesi, protokole dahil edilmesi doğrultusundaki genelgesi.

İkincisi; Çeşitli devlet kurumlarındaki AKP kadrolaşması.

AKP'nin “dinci” kadroları bir çok kuruma yerleştir-

Sayı 59

16

4 Mayıs 2003

diği bir gerçek. Ama Genelkurmay için temeldeki sorun bu değildir. Bu, “iktidar kavgasında” AKP’yi güçlendireceği için önemlidir. Değilse, günü gelir, aynı kadroları atayan bizzat Genelkurmay da olabilir; geçmişte olduğu gibi. Bunun olabilirliğini görmek için 12 Eylül’ün tarikatların önünü nasıl açtığını, MHP-MSP’li kadroları nasıl devletin önemli noktalarına yerleştirdi-

Sivil General Deniz Baykal Darbeci CHP

Halkın sözcülüğünü üstlenmeyen CHP, generallerin borazanlığını yapıyor.

Açlık, işsizlik içindeki, baskı, zulüm altındaki halkın sözcülüğünü üstlenmeyen muhalefet partisi CHP, generallerin borazanlığını yapıyor.

Bakın Baykal’ın yaptığı açıklamaya:

“23 Nisan’daki tavırlar herkes için uyarıcı. Önce dikkat çekeceğiz, sonra uyarı yapacağız, en son alarm vereceğiz. Birinci ışık yandı.” (Milliyet, 28 Nisan)

Darbeci bir general mi, yoksa siyasi parti başkanı mı, farksız. AKP’yi “darbe”yle tehdit ediyor. CHP milletvekilleri arasındaki demokrat, hatta “sosyalist” etiketli vekillerin sesi çıkmıyor.

23 Nisan resepsiyonunu “protesto”yla yetinmeyen CHP, önümüzdeki günlerde de Anadolu’da mitingler yaparak, halka AKP’yi şikayet edip, şeriat tehlikesini anlatacakmış...

AKP’nin Amerikan işgal ve katliamını destekleyen politikalarına karşı, bir kez olsun meydanlara çıktı mı CHP? Hayır! Çünkü o zaman Amerika’yı da karşısına almış olacaktı.

Amerikan işbirlikçiliği konusunda kimse sesi ni duymuyor CHP’nin, IMF anlaşmalarına karşı meydanlara çıkmıyor, F tiplerindeki zulmü durdurun demiyor, konu şeriat olunca, Genelkurmay’ın askeri olarak aslan kesiliyor.

Düzenin solu, o kadar Amerikancılaşmış, o kadar katliamcı ordunun ortağı olmuş ki, artık düzen solu olarak da, oligarşinin “aslan sosyal demokratları” olarak da hiç bir misyon üstlenemeyecek durumdadır. Kitlelerin en sıradan ekonomik, demokratik taleplerinin sözcülüğünü bile üstlenemeyecek kadar kopmuşlardır kitlelerden.

Baykal, kendisini de, CHP’yi de siyasi bir cete çevirmiştir.

ğini hatırlamak yeterlidir.

Şimdi Genelkurmay’ın AKP’ye karşı çıkışının en önemli nedenlerinden biri olarak gösterilen Fettullah okulları, oligarşinin emperyalizmin taşeronu olarak Balkanlar’a, Kafkaslar’a girme politikaları çerçevesinde desteklenip teşvik edilen okullardır. Keza Milli Görüş de, yurtdışında Türkiyeliler arasında devrimcilerin etkisini azaltmak için zamanında devlet tarafından korunup kollanan bir teşkilattır.

“Kadrolaşma” kavgasındaki bir başka çarpıklık, kavganın içeriğini anlamayı daha da kolaylaştıracaktır. AKP’yi şeriata göre eğitim yapan “El Ezher Üniversitesi” mezunlarını atıyor diye eleştiren Genelkurmay ve diğer “laikciler”, aynı AKP, soygunculuktan tescilli, haklarında onlarca dava olan hırsızları en kritik makamlara atadığında hiç de böyle bir kavgaya girişmediler. Hırsız olsun, ama dinci olmasın!

Düzenin genel mantığıdır bu. Okullarda, gecekondu semtlerinde “gençler devrimci olmasın da ister kapkaççı, ister tinerici, ister fahişe olsun..” diyen kafa yapısıdır bu.

Koltuk düşkünlüğünün zavallılaştırdığı AKP

AKP, hiç bir düşünceyi, inancı savunamaz. Peki neden bu aşamada bu genelgeler gündeme geldi sorusunun bir kaç cevabı var. AKP, kadrolaşmak için, tabanına “hala islamcıyız” mesajı vermek, Irak’taki katliam ortaklığını unutturmak için düzene yoklama yapıyor.

Yapıyor ama, tepki görünce de hemen geri adım atıyor.

Arınç’ın, Gül’ün “devlet cephesi”nden gösterilen tepki karşısındaki aciz, zavallı görünüşleri trajiktir.

CHP-Genelkurmay-Sezer üçlüsünün 23 Nisan resepsiyonuna katılmayacaklarını açıklaması üzerine, Arınç alelacele “karımı getirmeyeceğim” açıklaması yaptı. Bu da yetmedi; üçlüye tek tek telefon edip, “karımı getirmeyeceğim, lütfen katılın” diye adeta yalvardı. Abdullah Gül, “Dışişleri genelgesini özel niyetle hazırlamadık. Bundan sonra daha dikkatli oluruz.” açıklamasını yaptı.

Ama Genelkurmay cephesi, zayıflığını yakaladığı AKP’lilerin burunlarını iyice sürtmek için bu yalvarmaları, ricaları, düzeltmeleri kaale almadı.

Çark ede ede, nereye?

Sizde hiç onur, gurur yok mu?

Genelkurmayın söylediği açık: “biz seni iktidar yapmayız!” Bunun karşısında, AKP’lilerin tek yaptığı

Sayı 59

17

4 Mayıs 2003

özürler, düzeltmeler, yanlış anlaşıldık yakınmaları.

Düşünün; protokol masalarında, Genelkurmay Başkanı'nın eşi var, Sezer'in eşi var, yabancı devlet adamlarının eşi var, ülkenin Başbakanı'nın, Dışişleri Bakanı'nın eşleri yok. Olamıyor. Onların eşlerine o masalar yasak! **Hak, hukuk, özgürlük, onur** diyen bir politikacının herşey bir yana, bu aşağılayıcı, onur kırıcı durumu kabul etmemesi gerekir.

Ama düzen politikacılarında bunlar yok; AKP'liler de bu değerlere sahip olmadıklarını gösterdiler. Onların da koltuklara oturup soygun pastasından pay almaktan başka dertleri yok. Bunun için de her türlü aşağılanmaya razılar, bunun için her türlü işbirlikçilik politikasını, her türlü katliamcılık politikasını uygulamaya hazırlar.

Bu geri çekilme, bu boyun eğme, nereye varır? Bunun cevabını biliyoruz. Böylesine onur kırıcı bir teslimiyet içinde olanların akıbeti, düzenin her türlü soygun, zulüm politikalarının uygulayıcısı olduktan sonra, seçimden önce veya seçimle, defterlerinin

İslamcılar!

AKP ne inanç özgürlüğünü, ne diğer hak ve özgürlükleri kazanmak için "kavga" veremez.

Son krizde buna bir kez daha tanık olduk. Generaller önünde yaltaklanan, özürler dileyenler mi mücadele verecek, "ortamı" değiştirecek? AKP budur. AKP benzeri partiler de budur. Bundan öteye geçemezler. Verdikleri kavga da, kendi finansörlerinin, holdinglerinin payını artırma kavgasıdır.

"Herşeye rağmen", "ehveni şer" diyerek AKP'yi destekleme politikası çıkmazdır. Al-datmacaya ortak olmaktır.

Hak ve özgürlüklerin önündeki yasakları, fiili engelleri kaldırsın, bunun için mesela Genelkurmay'la, mesela kontrgerilla politikalarıyla, Susurluk mahkemeleriyle kavgaya girsın, destekleyelim. Emperyalizmle işbirliğine hayır desin, destekleyelim.

Ama AKP böyle bir kavgaya girmek bir yana, bu politikaların sürdürücüsü durumunda.

Bu zihniyetten ne istenebilir?

Siz ne yapacaksınız? Buna karar vermek durumundasınız. Ya AKP'nin yanında, yöresinde olmaya devam edip, düzen içi kavgaların batağında eritileceksiniz, ya da işbirlikçiliğin her türüne karşı **kendinize bağımsız bir hat** çiziceksiniz.

dürülmesidir.

Bölünmeler, "postmodern" veya başka biçimdeki darbelerle oligarşi AKP ile oynamaya devam edecektir.

Böyle bir iktidardan

kim ne bekleyebilir?

AKP iktidarı altıncı ayına giriyor. Peki ne yaptı bu sürede? Hatırlamaya çalışın, çözüm bulduğu bir sorun, kaldırdığı bir yasak var mı?

Zulüm, baskı, yasak politikalarını mı değiştirdi? Türban yasağı mı kalktı, F tipi hapishanelerdeki ölümler mi durdu?

ABD'yle ilişkilerde ne yaptı? ABD'ye karşı çıkıyor, BM meşruluğunu arıyor görünümü altında, kendi söylediği meşruluğu bile aramadan, işgalin ve katliamcılığın suç ortağı olmaktan başka ne yaptı? "Kuzey Cephesi" havadan, karadan açıktı, beş on bin askeri topraklarımızdan geçirmemek, suç ortaklığının niteliğini değiştirir mi?

IMF'yle ilişkilerde ne yaptı? Ne kadar uyum içinde olduklarıyla, iyi anlaştıklarıyla övünmekten başka birşeyleri var mı? Özelleştirme adı altındaki yağma ve talanı "en iyi biz yaparız" politikasından başka bir politikaları var mı?

Yoksullukla ilgili ne yaptı? Cevap yine koca bir hiçtir. IMF'ye direnmeyenlerin, IMF anlaşmalarını iptal ediyor diyemeyenlerin yoksulluğu, işsizliği çözmesi mümkün değildir.

Kürt meselesiyle ilgili ne yaptı? Hani herkes hak ve özgürlükleriyle yaşayacaktı? Hani dil, din, düşünce farklılıkları bir zenginlikti? O "zenginliğe" karşı baskıdan, katliamdan başka ne yaptı?

Genelkurmay karşısında ne yaptı? "Parlamentar rejim" in bile savunucu olabildi mi? AKP yönetimi, kendini Genelkurmay'ın memuru yerine koydu, Genelkurmay istedi meclise tezkere götürdü. Genelkurmay istedi, türbanlı eşlerini evlerine hapsedti, Genelkurmay AKP'ye sormadan, Amerika'ya topraklarımız üzerinde her türlü hizmeti sunarken sesini çıkarmadı.

Gazeteler "**izleme süreci sona erdi**" diye yazıyor. Kastedilen genelkurmayın "izleme"si. Hiç bir AKP'li, hiç bir düzen politikacısı kalkıp, generallere siz kimsiniz, ne adına, hangi hakla izliyorsunuz diyemiyor. Çünkü AKP dahil, tüm düzen politikacıları, bu sömürü düzenini sürdürmek için katliamcı orduya yaslanıyor. Demokrasiyi savunacağız iddiasıyla o koltuğa oturan Abdullah Gül sıkışınca "**MGK, Türkiye için bir emniyet supabıdır**" diyor.

Çok söz verdiler, hiçbirini yapmadılar.

Böyle bir iktidardan kim ne bekleyebilir?

Kontrgerilla Kuzey Irak'ta “Stratejik Müttefik”ine” Yakalandı!

Haberı önce, yabancı dergiler duyurdu: “Kuzey Irak'ta Türkmenleri silahlandıran 23 kişilik Türk özel timi ABD askerleri tarafından yakalandı ve sınır dışı edildi...”

Abdullah Gül bu haberi yalanladı ama “yalanlama” yalanına kimse inanmadı. “Büyük devlet” için büyük bir fiyaskoydu yaşanan. ABD tarafından Öcalan'ın “uçak içinde teslimini” bile kendileri için “kahramanlık” hikayesine döndüren ordunun özel timlerinin, MİT'in, sıradan bir operasyonu bile eline yüzüne bulaştırmasını gizlemek isteseler de başaramadılar.

“Irak'ta barıştan, düzenden, toprak bütünlüğünden yanayız” propagandası yapan oligarşinin, Irak'ta nasıl provokasyon düzenlemek istediği bir kaç gün içinde tüm ayrıntılarıyla ortaya çıktı. Önceki bütün şişirmelerine, yüksekte atıp tutmalarına rağmen Kuzey Irak'a girememiş, kırmızı çizgilerini yalamak zorunda kalmışlar, şimdi de kontrgerilla taktiklerine başvuruyorlardı.

Ama karşılarındaki Amerikaydı. Yani o kontra yöntemlerin eğitimini onlara veren vardı zaten karşılarında. Provokatörlük, kontrgerillacılık oligarşinin en iyi bildiği işlerdendir, ama ondan daha uzmanı Amerika'dır.

Kontra faaliyete “insani yardım”

kılıfı

Kerkük'te ABD'lilere 'yakalanan' özel timin orada işi

SUÇ ORTAKLARININ MUHABBETİ

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan, 23 Nisan'da ABD Başkanı Bush'la telefonla görüştü. Erdoğan "1 milyar dolarlık yardım" için teşekkür ederken, “sıcak bir havada gerçekleşen görüşmede” Bush da “Türkiye'nin,

Kuzey Irak'taki Amerikan askerlerine ikmal yaptırması” nedeniyle teşekkür etmiş.

ABD'nin Ankara Büyükelçisi Robert Pearson da, Türkiye-ABD işbirliğinden memnuniyet duyduklarını ifade ederken, “savaş boyunca Türkiye üzerinden 4 bin uçuş yapıldığını” belirtti.

4 bin uçuş, kaç bin bomba, kaç bin Iraklı'nın ölü-mü demek?!

Hala “Türkiye'nin savaşa girmesini engelledik” diyenlere ithaf olunur!

neydi? Olayı gizleyemez hale gelen Abdullah Gül bu defa: “insani yardım konvoyunun güvenliğini sağlamak için orada bulunuyorlardı...” açıklamasını yaptı.

Kontra timlerini bile “insani yardım” için oradaydılar diye açıklayan yalancılık başka hangi konularda, hangi boyutlarda yalanlar söyler düşünün artık siz... Kontra timleri, “insani yardım” için yanlarına AK-47'ler, M4'ler, el bombaları ve gece görüş dürbünleri alıp bir yardım konvoyunun ardına gizleniyorlar.

Ama bu oligarşi açısından yeni bir şey değil.

Yakın dönemden “özel tim”lerin orada ne için ve nasıl bulunduğunu, oligarşinin “insani yardımının” orada neler yaptığına dair bir olayı hatırlayalım isterseniz:

Tarih; 2 Nisan 1995: Zaho kırsal alanında 7 çoban Türk Silahlı Kuvvetlerine bağlı özel timler tarafından gö-zaltına alınıyor... Çobanların hepsi 4 Nisan'da işkence ile katledilmiş olarak bulunuyor... 5 Nisan'da yapılan cenza-ze töreninde, Kuzey Irak halkı, yol kenarında bulunan Kızılay aracına tepki gösteriyor, bunun üzerine Kızılay aracında bulunan 3 “Kızılay görevlisi” ve 2 KDP'li koruma, halkın üzerine ateş açıyor. Bu ateş sırasında da halktan 4 kişinin ölmesi, 30 kişinin yaralanması üzerine daha da öfkelenen halk, araca saldırarak 3 “Kızılay görevlisi”ni ve 2 KDP'li peşmergeyi öldürdü.

O üç “Kızılay görevlisi”, muhtemeldir ki, devletin resmi belgelerinde “Kızılayın şehitleri” listesinde değil, “kontrgerillanın (veya MİT'in, ordunun) şehitleri” listesinde.

İşgaller, provokasyonlar “Irak'ın toprak bütünlüğü” adına!

Oligarşi, “Kürt düşmanlığı”yla gözleri dönmüş vaziyette, Kürtlere saldırı fırsatı yakalayabilmek için “Türkmenleri silahlandır, halkları birbirine düşür” planını uygulamaya çalışıyor. Bu “özel tim”ler de bu iş için gönderiliyor?

Amerika, bu kontra faaliyete engel olarak “anlamadıysan bir daha anlatalım, burası artık benden sorulur, öyle elini kolunu sallayarak giremezsin” diyor. ABD, son olarak Türkmen'lerden yerleştikleri binaları boşaltmalarını istedi.

“Stratejik müttefik”lerin ikisi de “Irak'ın toprak bütünlüğünden yana”! Bu sözü, hem ABD'nin, hem oligarşinin ağzından yüzlerce defa duyduk son zamanlarda. Ama bakın, biri “Irak'ın toprak bütünlüğü” diye Irak'ı işgal ediyor, öteki “Irak'ın toprak bütünlüğü” diye, Kürt'ü, Türkmeni, Arap'ı birbirine düşürmeye çalışıyor.

Bunlar yönetiyor!

Zulüm ve sömürü kararlarını bunlar alıyor!

MGK Genel Sekreteri Org. Tuncer Kılıç'ın Belçika'nın başkentinde 15 Nisan'da yaptığı (ancak bir hafta sonra haberi yapılan!) toplantı ve konuşmaları, bu ülkeyi kimlerin, hangi zır cahillerin, despotların, katilamcılarının yönettiğini bir kez daha gözler önüne serdi. Kendisi gibi düşünmeyen en küçük bir düşünceye, örgütlenmeye dahi tahammülü olmayan generalleri öve öve bitiremeyenler, bu beş yıldızlı cezalet karşısında ne diyorlar acaba?!

Önce bu toplantı neyin nesi, yurtdışındaki Türkiyelilerin kurduğu dernek ve vakıflarla generaller neden ilgileniyor, buna bakalım.

'STÖ'ler; Generallerin Emrine! Marş Marş!

Sivil toplumcular ve halkı sivil toplum diye di-

ye uyutmaya çalışan medya tartışmıyor, ama biz söyleyelim; Org. Tuncer Kılıç'ın Brüksel'deki toplantısı "Sivil Toplum Örgütü" faaliyetlerinin bir parçası. Orduyu "en büyük sivil toplum örgütü" olarak niteleyen "aydınların" bulunduğu bir ülkede, ordu da ne yapacak, sivil toplum örgütlerini bizzat generaller eliyle örgütlemeye kalkacak.

Karar 3 Kasım seçimlerinin hemen sonrasında henüz Ecevit iktidarda iken alındı. 7 Kasım 2002 tarihli kararla "Sivil Toplum Örgütlerini Geliştirme Kurulu" oluşturuldu ve kurul MGK'ya bağlandı. Kararın genelgesinde "STK'ların rolünün arttığı" belirtilerek, "Kurulun sekreteryasının MGK genel sekreterliği tarafından yürütüleceği" söylendi. Kurulda kimler yok ki, devletin tüm kurumları "sivil toplum" için seferber olmuş! çeşitli bakanlıklardan temsilciler, MİT'ten ordu temsilciler... İşte bu kurulun faaliyetleri arasında bulunan ve daha önce de dönemin MGK Genel Sekreteri Org. Cumhur Asparuk tarafından Avrupa ülkelerinde yapılan toplantıların sonuncusuydu Brüksel'de yapılan toplantı.

Bir Generalin Dahiyane Tespitleri

❖ "Başörtüsünün din ile alakası yoktur. Anadolu kadını rüzgardan, yağmurdan korunmak için başını örtmüştür. Olmuştur şallı başörtü..." (Kürde yıllarca "Kürt yoktur, karda yürüyen Türklerin ayak seslerinden çıkan 'kart kurt' seslerinden peydah olmuştur" diyenler de işte bu kafa!)

❖ "Susun yobazlar, bağnazlar. Aymazlar, susun", "Tayyip Erdoğan'a dedim ki, ayağını zincirlersen koşamazsın, kızının başını örtersen, okutamazsın." (Tehdit, gözdağı, katliam; beyinlerinin zerrece başka bir şeye çalışmadığına binlerce örnekle tanık olmadık mı?)

❖ "İçinizde az da olsa basın mensubu varmış. Dışarı çıkartmıyorum ama en ufak haber yapmaya, konuşulanları dışarı sızdırmaya kalkmayın. Başınızı belaya sokmayın." (28 Şubat günlerinde muhalif gazeteciler için 'ben onun makadına süngü takıp cepheleri gezdiririm' diyen de bu generaller değil miydi?)

❖ "Alevilik yanlış, Cemevlerini kuranlar bölücüdür." (Kendilerinden olmayan herkes bölücü, vatan haini, terörist...)

❖ "Biz istesek Öcalan'ı hemen idam ederiz. Ancak, memleketi bunca zarar vermiş adamın istediği de bu zaten. Bir kez öterek kurtulmak istiyor. Biz onu yaşatmakla her gün öldürmüş oluyoruz. Şehitlerimizin intikamını alıyoruz böylece. Ayrıca orada çok kötü şartlarda yaşıyor. Hali çok perişan." (İşkencecilik, hukuksuzluk ruhlarına sinmiş, kişilik haline gelmiş. Hukuk devleti dillerinden düşmez, intikamdan, işkecedan başka bir şey bilmez. Bu arada yargının, mahkemenin hiçbir geçerliliği olmadığı da "istersek asarız" sözleriyle bir kez daha itiraf edilmiş oluyor.

❖ "Düğüne giden dindar bir kadını oynamaya davet etseler önce günahır diye çekinir. Daha sonra ısrarlara dayanamaz. Allahım beni affet diyerek oynamaya başlar. Daha sonra müzik hızlandıkça o da temposunu artırır. Allahım bir günah yaz bir yazma demeye başlar. Daha sonra hızını alamaz. Allahım ister yaz ister yazma der. Sonra da yazarsan yaz demeye başlar..." (Halkın inançlarına, değerlerine saygı diye bir şey yok. Çünkü onların inandıkları ne bir dava ne de değerleri var. Bunun için bir davaya inanan devrimcileri onyıldır katlediyorlar.

Amaç, yurtdışındaki dernekleri denetlemek ve onları tek çatı altında toplamak. Peki denetleme işi MGK'nın mı işi? Cevap yok, generaller işleri olmayan, yani yasalarla belirlenmeyen her türlü işi yapmaya, itiraz edeni baskıyla sindirmeye öyle alışmış ki, kimse bu soruyu sormuyor, sormuyor.

Amaçlarını daha netleştirirsek; yurtdışındaki dernekleri **MGK'nın güdümünde kuruluşlar haline getirmek, ajan faaliyetlerinde kullanmak, kontra örgütleri için üsler haline getirmek, genelkurmay kitle desteği yaratmak...** olarak özetleyebiliriz.

Siyonist İsrail devleti de böyle örgütleniyor. İsrail dışında yaşayan bütün yahudiler çeşitli yöntemlerle Siyonist İsrail devletinin ajanları haline getiriliyor.

Ama görünen o ki, oligarşinin generalleri Mossad kadar yetenekli değilmiş!

Emir vermeye, hayt huyt ile, daha olmadı tankları yürüterek halkı sindirmeye öylesine alışmış ki, karşısında itiraz eden olunca, bütün halkı kendi emireri gibi gören zihniyet kendini açık ediyor. Resmen yalan söylüyor, kafadan atıyor, ama herkes inansın, inanmasa da susun itiraz etmesin istiyor generaller. Brüksel toplantısının ayrıntıları bu tabloyu yeterince gözler önüne seriyor.

Susun! Herşeyi Bilen Generali Dinleyin

Org. Tuncer Kılınç: *"Dünyanın hiçbir yerinde rastlamadığım bir bağnazlığı Brüksel'de Schaerbeek semtinde gördüm. Pantolon üzerine bayanların etek giydiği dünyada tek yer burası. Anadolu'da bile yoktur."*

Bir dernek temsilcisi: *"Beyefendi, 32 senedir Schaerbeek'te yaşıyorum. Bir tek Türk kadının pantolon üzerine etek giydiğini görmedim."* (Paşa'dan iyi mi bilecek!)

Org. Tuncer Kılınç: (yumruğunu sert bir şekilde masaya vurarak) *"Susun yobazlar, bağnazlar. Aymazlar, susun."*

Generallerin tankından, komplolarından, sindirme operasyonlarından, daha da olmadı yoketmelerinden uzakta olan bir başkası susmuyor, tehdide aldırıyor.

Bir öğretmen: *"Beyefendi, burayı kıtla, bizi de erat mı zannettiniz?"*

Medyanın yalakalarının çok sevdiği adlandırmayla "Tuncer Kılınç Paşa" her şeyi biliyor, Brükseli, orada yaşayanlardan daha iyi bildiği gibi, islamdan, ekonomiye, dış politikadan tarihe kadar bilmediği hiçbir şey yok.

Aslında hiçbir şey bilmiyor. Bunların hiçbirinden anlamıyor, ama konuşuyor. Çünkü o bir

Van'da Jandarma İnfazı

27 Nisan günü özel otomobiliyle Başkale'den Van'a giden Çetin Kahraman, Kurubaş mevkinde jandarmanın "dur" ihtarına uymadığı gerekçesiyle kurşuna dizildi. 25 yaşındaki Kahraman'ın vücudu kurşunlarla doldurulurken, cenazeyi Van valiliğinin önüne getiren yakınlarından oluşan 500 kişi jandarmanın infazını protesto etti. Polisin ateş açarak dağıtmaya çalıştığı kitle polis araçlarını taşlarken, çok sayıda kişi gözaltına alındı. Kahraman'ın yakınları, **"hergün birimizi öldürüyorsunuz, nedir sizden çektiğimiz"** diye feryat ederken, devlet yine bildik açıklamalarını yapıyordu; "olayı araştırıyoruz... soruşturma sürüyor..."

Sokak ortasında, Doğu'da, Batı'da binlerce insan "dur ihtarına uymadı" denilerek jandarma ve polis tarafından infaz edildi bu ülkede. Eli soğutulmayan katiller sürüsü her infazdan sonra yeni infazlar için cesaretlendirildiler. Bu olayda da halkın öfkesini yatıştırmak için göstermelik olarak tutuklanan iki askerin sessiz sedasız aklanacağından kimsenin kuşkusu olmasın. İşkencelerin, infazın onyıllardır devlet politikası olarak uygulanıyor Türkiye'de. Bu gerçek değişmedikçe, infazlarda yaşanan bildik senaryolar da değişmeyecektir.

Kaybedildi, Cesedi Bulundu!

Kayıp, infaz; değişmeyen Türkiye gerçeği.

5 ay önce, 20 Kasım 2002'de Muş'un Varto İlçe-sindeki evinden çıkan ve bir daha kendisinden haber alınamayan **Siddık Kaya'nın cesedi** Murat Nehri'nin kıyısında ağzı bantlanmış, **ayaklarına taş bağlanmış şekilde** bulundu. Kaya'nın dayısı Şevket Kılma, yeğeninin yüzünün işkencelerden dolayı tanınmaz halde olduğunu belirtti. Hatırlanacağı gibi, Kaya evinden ayrılırken, **"Beni Astsubay Celal Şen çağırıyor"** diyerek ayrılmıştı. Tıpkı Serdar Tanış, Ebubekir Deniz gibi, onu da bir subay çağırmıştı!

Astsubay Celal Şen, Kaya ailesine, Siddık Kaya olayını ortaya çıkarabileceğini söylemiş, ti. Şen, Siddık Kaya ile "Yes,il Kart" olayı dışında herhangi bir konuyu görüş,mediklerini söylemiş,ti. Cep telefonu kayıtlarına göre Siddık Kaya'yı en son arayanlardan birinin de Varto Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şubesinden Cengiz isimli polis olması, yapılan başvurulara Adalet Bakanlığı'nın astsubay Celal Şen'in söylediklerini aynen tekrarlayarak cevap vermesi; kaybetme, infaz etmelerin aktörlerinin tamamlıyordu. Ordunun, polisin içinde olmadığı, siyasi iktidarların onayının bulunmadığı hiçbir kayıp, infaz, katliam yoktur bu ülkede. Polis, asker (ya da koruculara yaptırırlar) kaybeder, iktidar ve mahkemeler üzerini örter. Bu gerçek sadece kimi ayrıntılarla farklı olur, özü hep aynıdır. Çünkü işkenceler, infazlar gibi kaybetmeler de devletin resmi politikasıdır.

general. Hiç bilmedikleri konularda dahi ahkam keserler. Konuşan beyinleri değil, tank paletleriyle sağladıkları baskıdan başka bir şey değildir. O dahiyane "fikirlerine" itiraz eden nasıl susturacaklarının örneklerini çok gördük ülkemizde.

Kaba, ilkel, cahil kafa bakın ekonomiyi nasıl hal yoluna sokuyor;

"Alırsın mürekkebi, kağıdı, basarsın parayı. Bizim elimizde olsa darphaneyi yirmidört saat çalıştırırız... Amerika'nın bastığı paranın karşılığı mı var sanki...."

O bir dahi, ama Türkiye'nin Amerika olmadığına hala farkında değil. Çünkü o hala "Vienna kapılarına dayanan Osmanlı"dan söz ediyor. Kafa işgalci, istilacı aslında. Ama Amerika'nın kuyruğuna takılmış, ancak artıklarını toplamakla yetinmek zorunda kalıyor.

Zulüm ve Sömürü Bunların Sayesinde

Org. Tuncer Kılınç bir istisna değildir. Bütün generallerin kişiliğinin, düşünce yapısının, halka yaklaşımının bir prototipidir o.

Zır cahillikleri hiçbir zaman sır değildi. En iyi bildikleri katliam, baskı, terördür. Bu generaller onyıllardır ülkemizin gerçek yöneticileri. Bütün katliam kararlarının, Susurlukların altında onların imzası vardır. "Genelkurmay dedi ki..." diye başlayan tehdit, baskı, gözdağı veren, hapishanelerde onlarca insanı katleden, yakıp yıkan, insanla-

rı diri diri yakan, Doğu'da köyleri yakan, insanlarımızı katledenler bu generaller.

IMF'nin sömürü ve talan programları onların onayıyla uygulanıyor. Milyonlarca insanımızı aç, işsiz bırakan, yoksullaştıran bu programların uygulanması için polisle birlikte baskı, terör uygulayan, halk örgütlenmelerini dağıtan bu generaller. Halka karşı aslan kesilen, Amerika karşısında suspus olan işte bu generaller.

Zulüm ve sömürü üzerine oturan faşist düzenin sürmesi için her türlü katliamı yapmaktan, baskıyı uygulamaktan, kendi halkına karşı savaşmaktan, ülkemizi kan gölüne dönüştürmekten onyıllardır çekinmediler. Ancak böyle bir düzende, OYAK Holdinglerinin soygunlarının, iktidardaki saltanatlarının süreceğini çok iyi biliyorlar. "Vatan borcu" diyerek halk evlatlarını kendi kanlı-kirli amaçları için kullanıyorlar.

"Şeriat", iktidarlarını sürdürmenin sadece bir aracı. Bu sayede baskılarını meşru gösteriyorlar. "Milli Görüş"leri, Fetullahları, tarikatları geliştiren de kendileri. Dağlara taşlara ayetli bildiriler atan, din dersini zorunlu hale getirenler, "tarikatlar denetimimizde" diyenler, Hizbullah'ı kullananlar başkaları değildi. Tarikatlar denetimlerinden çıkınca şimdi de "laiklik" yalanıyla kimi kesimleri yedeklemek istiyorlar. Kafa aynı, amaç aynı; cahil, zorba generallerden oluşan genelkurmayın iktidar sultanı. Ötesi yalan ve demagoji.

Sayı 59

22

4 Mayıs 2003

Alevi Halkımız, Alevi Örgütleri; "Laik" Generalleri, CHP'yi Tanıyın, Aldanmayın!

Ne diyor MGK Genel Sekreteri Org. Tuncer Kılınç; **Aleviler bölücü, alevilik yanlış!**

Avrupa Alevi Birlikleri Konfederasyonu Başkanı Turgut Öker inkarcı, katliamcı, demagog generali savunuyor, "yok öyle konuşmamış", anlatılanlar şeriatçıların oyunuymuş. Hızın alamıyor, Kılınç'ın alevileri nasıl sevdiğini, eşinin dahi nasıl, 'Keşke dünyaya Alevi olarak gelseyedik' dediğini anlatıyor. (Radikal, 27 Nisan)

Diyelim ki, Brüksel toplantısından anlatılanlar şeriatçıların oyunu olsun. Diyelim ki, dışgüçler demagojisini Alevilikle bütünleştirmemiş olsun; bu neyi değiştirir? Katliamcı bir generali savunmak bir alevi örgütlenmesine mi düşmüş?

Özellikle son yıllarda generallerin "laiklik" diye diye Alevileri, alevi örgütlerini kendisine kitle tabanı yapmak istediğini kim görmezden gelebilir, kim inkar edebilir. Keza, kimi alevi örgütlenmelerinin generallerden icazet almak için, yıllardır kullanılan "şeriat" demagojisine aldanarak genelkurmayın iktidarına hizmet ettiği de bir

gerçektir.

Aynı durum CHP için de geçerlidir. Onyıllardır aynı masallarla alevi halkımızın oyunu çalıp bütün sömürü ve baskıları destekleyen CHP değil mi?

Genelkurmayıyla, CHP'siyle devletin alevilere bakışı nettir; aleviler zulüm ve sömürü düzenlerine potansiyel olarak muhalif olmaları nedeniyle düşmandır. Devrimcilere yakınlıkları nedeniyle sindirilmeleri, susturulmaları gereklidir. Cemevleri de bunun için bölücüdür.

Bunun karşısında devrimcilerden uzak durularak ne alevi inancı, ne de alevi örgütlenmeleri savunulabilir. Generallerin kuyruğuna takılmış alevi örgütlenmeleri, alevileri temsil yeteneğini de yitirir. Zulmedenlerin yanında olmak Kerbela şehitlerinin yolu değildir.

"Ben zalimle birlikte varlık içinde yaşamayı alçaklık; Zalime karşı gelerek bulacağım ölümü ise yücelik sayarım" (İmam Hüseyin)

Jandarmadan Gazetecilere Tehdit

Org. Tuncer Kılıç gibi “üst”ün böyle “ast”ları olur: Ardahan Jandarma İstibarat Komutanı Ahmet Güllerci gazetecileri makamına çağırarak tehdit etti. 27 Nisan günü bölgedeki bir çok muhabiri “haber var” diyerek makamına çağırarak jandarma komutanı, “

“Hiç lehimizde haber yapmıyorsunuz. Bazı-
larının karnında bize karşı gaz var, bizimle ilgili haberleri çarpıtıyorlar. Ama bizim de onlara yapacağımız çok şeyler var, gerekirse elimizde bulundurduğumuz devlet gücünü keyfi olarak kullanabiliriz” dedi. Gazetecilerin itirazları üzerine gazetecileri makamından kovarak jandarma komutanı “üst”lerinin daha üsturuplu yaptığını “kaba” yapıyor, yoksa “ast”ından “üst”üne tümünün kafa yapısı aynı. Basın sadece onların yalanlarını yazsın, katliamlarını, infazlarını, işkencelerini görmesin istiyorlar.

“İnsan Hakları” Şovunda Sıra Jandarmada

Polis, işkenceciliği ne zaman ayyuka çıksa mutlaka bir “insan hakları” şovu yapar. Ya bir seminer tertip edilir, ya broşürler basılır, ya da bilmem ne adıyla bürolar kurulur.

Polis yapar da jandarma boş durur mu?

Jandarma kendi bünyesinde “insan hakları ihlallerini önlemek için” İnsan Hakları İhlallerini İnceleme ve Değerlendirme Merkezi (JİHİDEM) adıyla bir merkez kurduğunu duyurdu. İşkenceyi artırdıkça, polis gibi aynı manevralara başvurmaya başladılar. Şeffaf karakollardan sonra, şeffaf jandarma karakolları da siyasi literatüre girecek, ama gerçek değişmeyecek.

JİTEM varken, JİHİDEM’ler sadece göstermelik şovlar olmaktan kurtulamaz. Ve bu şovlarla kimseyi aldatamazlar. Jandarma karakollarında, jandarmanın görev yaptığı bölgelerde sokak ortalarında infazların, işkencelerin, hak ihlallerinin sürdüğü, Jandarma adının yüzüldür zulümle birlikte anıldığı bir ülkede JİHİDEM’ler makyaj dahi olamaz.

Bu ülkenin köylüleri, gecekonducuları jandarma dipçliğini çok iyi bilir. Devletin yaptığı ve içinde “insan hakları” geçen her şeyin sadece göstermelik, aldatmadan ibaret olması ise devletin çok iyi bilinen bir politikasıdır.

İşkencecinin gözyaşları

Manisa davasının sanık polislerinden, işkencecilerin şefi **Başkomiser Halil Emir**, 28 Nisan günü çıktığı Kanal 7 televizyonunda AİHM’e başvuru yapacaklarını, suçsuz olduklarını anlatırken salya sümük ağladı.

Kullanılıp AB’ye yaranmak için “kurban” edilen bir işkencecinin gözyaşlarıydı izlediklerimiz. Tam bir zavallıydı “çifte tabancalı” Halil Emir. Kendine acındırma numaralarını da çok iyi öğrenmişti tecrübeli işkenceci.

İşkence tezgahında kahramandı, aslandı, astığı astık, kestiği kestik idi. Görev yaptığı kentlerde devrimci, ilerici, hatta sadece demokrat olmaktan öteye gitmeyen binlerce insana işkence yapan Halil Emir, ailesiyle birlikte psikolojik işkence altında yaşıyorlarmış. Vah vah! Peki o işkence yaptıklarının, sakat bıraktıklarının aileleri? 30 sene diyor Halil Emir, 30 sene bu devlete işkencecilik yapmış.

Ama bir yanıyla, “suçum yok, ölüm yok, yaralama yok... Bu suçlamalarla bu kadar ceza olur mu?...” derken haklı. O da biliyor ki, bu ülkede işkencede insanları katleden nice-leri ellerini kollarını sallayarak geziyor, terfi ettiriliyordu. Ne olmuştu yani bir elektrik işkencesi yapmış, bir askıya almış, haya burmuş, gencecik kızlarımızı, delikanlılarımızı çırılçıplak soymuştu toru topu. Ölüm yoktu, sakatlık yoktu ya...

“Ülkenizin milli bütünlüğü, bölünmezliği için çalışacaksınız, 30 sene sonra, kendi ülkenizin üzerinde siyasi emelleri olan bir ülkede kurulu mahkemede (AİHM) hak arayacaksınız...” diyor AİHM’e başvurularını anlatırken. Gururuna dokunmuş “milliyetçi polis”in. Bağışsızlık diyenleri işkenceye çekerken tersine gururlanıyordu.

İşkencecilerin avukatı Oktar Aykut’un AİHM başvuru dilekçesi, kullanılıp atılanların gerçeği ikrarına örnekti: “... önce belirtmek istediğim, ülkemde işkencenin var olduğu konusundaki gerçeği inkar etmediğimdir. Kabul etmek istemesem de var olmaya devam edecektir.”

Bütün işkenceciler, Halil Emir’in gözyaşlarına ibretle baksın ve devletin aynı şekilde kullanıp bir kenara atacağını unutmasın!

Sayı 59

23

4 Mayıs 2003

Irak Yanlışları

- Kuzey cephesi olmadan savaş olmaz
- Türkiye ABD için vazgeçilmezdir
- Barış için savaşa çağız
- Bu savaşı durduracağız
- Irak'ta Savaşa Hayır
- Ölmeyeceğiz, öldürtmeyeceğiz

....

Irak'a Amerikan saldırısının gündemde olduğu ve işgalin başladığı ve katliamın tüm hızıyla sürdüğü günlerde sol çevreler tarafından kullanılan slogan ve "tez"lerden bazıları bunlar.

Gündeme getirildiği ilk günlerde de bu sayfalarda yazdık, eleştirdik, kaynağını nereden aldığını sorguladık. Bu nedenle de "klasik emperyalizm karşıtlığı" ile, "dogmatik olmakla" suçlandık.

Evet, bugünün dünyasında hiçbir "ama"ya, "fakat"a yer bırakmayacak düzlükte Amerikan karşıtlığı, anti-emperyalizm gerekiyor. Çünkü bu "düzlüğün" bir gerçekliği var, bugüne de ışık tutan, gelişmeleri açıklayabilen ve kimilerinin "dogmatizm" dediği Marksizm-Leninizm'den besleniyor bu "düzlük"!

Peki birkaç örneğini aldığımız bu düşünceler kaynağını nereden alıyor, aldı? Kim, nasıl, neye dayanarak, üretti bu düşünceleri?

Kimisi soldan çok bir kısım köşe yazarına, "savaş karşıtı" burjuva yazara ait olan bu düşünceler nasıl sol tarafından sahiplenilebildi?

Unutulan Emperyalizm Gerçeğini Emperyalistler Hatırlattı. Bilindiği gibi, yukarıda sıraladığımız sloganların kimilerini bazı islamcı gruplar da kullandı, savundu. Ancak, AKP'ya yanlış misyon biçme gibi kimi ek etkenlerle birlikte bu kesimlerle, solun yanlış noktaları arasında çok büyük fark yoktur. Yanlış emperyalizm tahlili ortak noktalardır.

Bu savunulanların kaynağında emperyalizm gerçeğinin unutulması, unutturulmak istenmesi vardır. Globalizm, küreselleşme teorilerinin kaçınılmaz sonucudur bu yanlışlar. Ve esasen sola ait ideolojiden, Marksizm-Leninizm'den uzaklaşmış olunmasının sonucu ideolojinin yok olması, gerçeklerin eğilip bükülmesi ile karşı karşıyayız.

Amerikan emperyalizminin dünya imparatorluğu politikalarını ilan ettiği, bunun için ülkelere saldırdığı, tehdit ettiği bir süreç yaşanmıyormuş, onlarca gelişmeyle emperyalizm kendi gerçeğini anlatmıyormuş gibi savunulan bu düşüncelere ve atılan bu sloganlara **devrimci bir bakış açısı, devrimci ideoloji yön vermiyor**. Kiminin kaynağı Avrupa, kimi bazı köşe yazarlarının ucube teorileri. Peki solu, bir kısım köşe yazarları bile nasıl yönetebiliyor, nasıl etkileyebiliyor?

Devrimciliğin unutulduğu, yanlış düşüncelerin despotizminin kurulup "farklı" olanı (çarpıtılmamış, eğilip bükülmemiş devrimci düşüncelerin) dile getirenlerin sekte ilan edildiği, bir ortamda elbette yönetilir ve elbette beyinlere emperyalistler hükmetmeye başlar. Çünkü bu kesimlerin savunduğu düşüncelerin kaynağı emperyalistlerdir, Marksizm-Leninizm değildir. Küreselleşme teorileri onlara aittir.

Reformist Sol'a verilen görev ise, 'siz de küreselleşmeyi insanileştirin'dir, küreselleşme adına 'emperyalizmi meşrulaştırın'dır. Öyle de yaptılar, yapmaya çalıştılar. Böyle bir çarpıklık sol adına nasıl savunulacaktı peki?

Devrimci olan düşünceler ucube teorilerle çarpıtılmalı, devrimci olanı savunanlar tasfiye edilmeliydi. Emperyalizm gerçeğinin çarpıtılması karşısında devrimciler barıkattı çünkü. Bunun için de devrimci olanı tecrit etmekte emperyalistlerle dolaylı/dolaysız paralellikler kurulmalıydı. Örnekleri biliniyor.

Hiç kimse yanlışlığı artık alenileşen bu sloganları, "kitleleri korkutmama, kitlelere sakıncasız gelen ismi, sloganı seçme" adına savunamaz bunları.

Kitleler kolay benimsiyor diye halka yanlış bilince empoze edilemez, siyasi tavır buna göre belirlenemez. Halkla ilişkiniz varsa, düşüncelerinize güveniyor, doğruluğuna inanıyorsanız halk benimser. Bunun binlerce örneğini yaşadı bu ülke. En geri olanın benimsendiği yerde ise, kitle eylemleri giderek radikalliğini kaybetti, Avrupai şovlara dönüştü, hak alma hedefinden uzaklaşarak protestleşti. Böyle bir kitle hareketinin gerçek anlamda bir demokratik mücadelenin yerine getirebileceği fonksiyonu dahi yerine getirmekten uzak olduğu en çarpıcı şekilde Irak'a karşı saldırı sürecinde ortaya çıkmıştır.

Kaldı ki, reformizmin, "kolay benimsiyor" dediği kitleler değil, üç beş medyatik sanatçı, sendika bürokratları, DKÖ yöneticileri ve esas olarak kendileridir. Halk gerçekleri reformizmden daha net olarak görmekte ve kendi üslubunca dile getirmektedir. Kitlelere gitmeyen, halkı örgütleme gibi bir derdi olmayan reformizmin halkın

ne düşündüğünden, neyi benimseyeceğinden de haberi yoktur elbette. “Eylemler şöyle olursa geliriz, böyle olursa gelmeyiz” diyenler halk mı, yoksa beyinleri çarptılmış üç beş aydın mı, biliniyor. Ve yine kaldı ki, “kolay benim-senen” sloganlar öyle kitleleri peşinden de sürüklemiş değildir. “Örgütlü değilsen halkı meydanlara dökemez-sin” gerçeği bir kez daha herkesin yüzüne çarpmıştır bu süreçte.

Emperyalizm Öğretti: Savaşan Değil Saldırganım, Saldırganlığımın Hedefi Tüm Dünyadır. İmparatorluk Saldırıları Böyle Durduramazsınız. Barış Ben Yokol-madan Gerçekleşmez... Mesela, koordinasyon için, “Irak’ta Savaşa Hayır” adını kim, neden, neye göre seç-ti? İtirazlar, eleştiriler neden dikkate alınmadı? Büyük oranda Avrupa emperyalistlerinin icazetinde gelişen sivil toplumcularla paralellik kurma adına, Amerikan saldır-ganlığına, “savaş” adı neden verildi? Neden “Amerikan saldır-ganlığına hayır” denilmedi mesela? Savaşın değil, açık bir saldır-ganlığın olduğu, hedefin tüm dünya halkla-rı, muhalif ülkeleri olduğu bilinmeyen bir durum muydu? Biliniyordu elbette, ancak “Amerikan saldır-ganlığı” de-nildiği noktada hem o savunulan küreselleşme teorileri-nin iflasını kendi dilleriyle ikrar etmiş olacaktı, hem de emperyalistlerin ve oligarşinin icazeti alınamayacaktı.

Aynı mantık, şimdi de tüm gücüyle işgale karşı çık-mak yerine “Ne Saddam Ne Bush Özgür Irak” sloganla-rı atıyor. (Bu konuda Bkz. Ekmek ve Adalet Sayı 58, ‘Aynı Safta’ köşesi ve bu sayıda ‘ulusal bir hareket ne yapmalı’ başlıklı yazılarımız)

Ya da, halklara emperyalizme karşı her yolla direnme çağrısı yapmak yerine, “ölmeyeceğiz, öldürtmeyeceğiz” pankartları neden taşındı? Her türlü şiddete karşı oluna-rak mı, Amerikan emperyalizmine direnecek? Halklar böyle mi yapmalı? Irak halkı öldü, bugün ölmeye devam ediyor. Hem de “barışçıl” gösterilerde üzerine kurşunlar yağdırılıyor. Öyleyse karşımızda katleden, yokeden bir güç var. Ve siz o gücün öldürmesini, ancak o gücü yo-ketmeyi hedeflerseniz durdurabilirsiniz. Bunun ötesinde ne onun savaşlarını, saldırılarını durdurabilirsiniz, ne de halklara yaşattığı, yaşatacağı acılara son verebilirsiniz, ne de bir türlü nasıl olduğu açıklanamayan o “mümkün olan başka bir dünya”yı kurabilirsiniz.

Bu fiziken bugün mümkündür ya da değildir, bu ayrı bir tartışma. Ancak daha baştan kendinizi “barış savaş-çısı” ilan ederseniz, ne emperyalizme karşı savaşabilir, ne de direnebilirsiniz. Irak özgülünde bunun pratiği de bellidir; **Birincisi**, Irak halkının silahlı direnişinin yanında olur, bu direnişi her zeminde savunursunuz. **İkincisi**, em-peryalizmin “kolu-kanadı” işbirlikçi iktidarınıza karşı mücadeleyi her türlü araçla yükseltirsiniz.

Yapmıyorsanız, ne enternasyonalist dayanışmanızın gerçekte bir anlamı vardır, ne de emperyalizme karşı mücadeleniz doğru hedefe yönelebilir ve samimidir.

Emperyalizm Öğretti: Kuzey Cephesiz De Olur, Tür-kiye De Vazgeçilmez Değildir. Oligarşi “stratejik ülke” demagogilerini yapıyor, solcu bu teorilere sarılıyor. Aynı mantıkla tezkereyi reddeden meclisi kutluyor. Öte yan-dan hava sahamızdan 4 bin uçuş yapılarak gerçekleştiri-len katliama rağmen, “Türkiye’yi savaşa sokmamakla” övünüyor.

Emperyalizmin imparatorluk planları karşısında, oli-garşinin para pazarlığı ile, çeşitli etkenlerle tezkereye ha-yır demesinin bu planları bozacağını düşünmek, emper-yalizmi ve oligarşinin işbirlikçiliğini hiç tanımamaktır.

Emperyalizm Öğretti: Çarpık Olan Teori Bana Hiz-met Eder. Emperyalizm kendini anlatıyor. Anlamak iste-meyenler, ondan demokrasi, özgürlük bekliyor, halkların haklarının ABD’den, AB’den geleceği hayallerine kapılı-yor. Hayalleri dünya gerçeğine her çarpıp tuzla buz oldu-ğunda, doğruyu görmek yerine bir başka emperyalist güç aranıyor. Reformist düşünceler, milliyetçilikten bes-lenen çarpıtmalar, halkların hak ve özgürlüklerinin gelişt-irilmesine değil, emperyalizmin dünya düzeninin tahki-mine hizmet ediyor.

Emperyalizm gerçeğini kim çarpıtıyorsa, kim, em-peryalizm gerçeğini “bunlar 20. yüzyılın teorileri” diye-rek reddediyor, halkların beyinlerini dumura uğratmaya çalışıyorsa, o son tahlilde emperyalizmin dünya düzeni-ne hizmet ediyor demektir.

Unutanlara, unutmak ve unutturmak isteyenlere yeni-den, bıkmadan hatırlatmakta yarar var. Lenin, kapitaliz-min ulaştığı en üst aşama olarak belirlediği emperyaliz-min tarihsel açıdan yerini şöyle ifade ediyor: “Emperya-lizm, kapitalizmin özel bir tarihsel aşamasıdır. Bu özellik üçlüdür: Emperyalizm: 1) tekeli kapitalizmdir; 2) asalak ve çürüten kapitalizmdir; 3) can çekişen kapitalizmdir.”

Ne, “teknolojinin ulaştığı seviye” ne, “sınırların yo-kolduğu” saçmalıkları, ne “küreselleşme” masalları bu tanımda anlatılan gerçeği zerrece değiştirmiyor, aksine pekiştiriyor. Solun bu anlamda “20. yüzyılın solculu-ğu”na canla başla sarılmaya ihtiyacı vardır. Yanlışları doğrultmanın klavuzu oradadır.

Ulusal bir hareket ne yapmalı?

Amerikan işgali altındaki bir ülkede, devrimciler, demokratlar, vatanseverler ne yapmalı?

Gözümüzün önünde bir resim var; Amerika'nın Irak'a atadığı sömürge valisi Garner, ve iki kolunda Barzani ve Talabani.

"Ne yapmalı?" sorusunun cevabının bu olması açık.

Bugün Irak'ta Barzani ve Talabani önderliğindeki Kürt milliyetçi kesimler hariç hemen herkes direniş içindedir. Geleceğe yönelik hesap ve hedefleri, direniş biçimleri farklı da olsa, işgale karşı bir tutum vardır. Barzani ve Talabani ise açık işbirlikçilik içindedir. *"Kürt ulusal hakları"*nın gasbedilmiş olduğu da, *"Saddam zulmü"* de gerçektir, ancak hiç kimse hiç bir gerekçe ile bu işbirlikçiliği haklı ve meşru gösteremez. Tarihsel ve siyasal olarak açık ve kesin olan şudur: İşbirlikçilik yaparak, bir ülkenin işgal edilmesine ortak olarak, Amerikan katliamcılığına ve imparatorluk planlarına destek vererek bir halkın kurtuluşu sağlanamaz. Bunun adı, hangi kılıfa sokarsanız, hangi bahanelere sararsanız sarın, işbirlikçilik. Bu Kürt halkını satmaktır. Bu Kürt halkına ve tüm dünya halklarına ihanettir. Bu açık gerçek hiç bir biçimde gizlenemez.

Halktan yana olmak, vatansever olmak, Kürt ulusunun bağımsızlığını, ulusal hak ve özgürlüklerini savunmak, demokrat olmak, **öncelikle işgale karşı koymaktır**. Milliyeti, dini ne olursa olsun, işgal karşısında tüm halk kesimlerinin birlik içinde olmasıdır. Bunu yapmayanlar, nesnel olarak da, ve Barzani-Talabani örneğinde olduğu gibi, subjektif olarak da Amerikan işbirlikçisi konumundadır.

"Ne Bush, ne Saddam..." teorisi, sorumluluktan ve görevden kaçış kılıfıdır

Kürt milliyetçiliği açık işgal karşısında *"bölge gericiliğiyle uluslararası gericilik arasında taraf olmayız, biz kendimizden yana olmalıyız"* diyerek, Talabani-Barzani açık işbirlikçiliği karşısında *"milliyetçi çizgi değil, demokratik çözüm çizgisi"* diyerek politikasını net ortaya koymamakta, ABD düzenini kabul ettiğini bu tür suni ikilemler arasında gizlemeye çalışmaktadır.

Irak'ın işgal edildiği, Saddam yönetiminin yıkıldığı bir noktada, *"ne Saddam ne Bush"* sloganını kullanmak, işgale, Amerika'ya karşı mücadeleyi belirsiz hale getir-

mektir.

Bugün çıplak, acil, yakıcı olan, işgal gerçeğidir. İşgale, Amerikan imparatorluğunun dünya hegemonyası politikalarına karşı mücadeleyi yükseltmek yerine hedefler arasına yıkılıp gitmiş Saddamı karıştırmak, işgal hedefini puslandırmaktan başka bir işe yaramaz.

Bunun karşıtı "Saddam'ı savunmak" değildir. Bu, Amerikancıların kaba bir demagojisinden ibarettir. Devrimciler, demokratlar, bu demagojinin baskılanması altında politika belirlemezler. Saddam bir küçük-burjuva diktatördür, bundan kimse'nin şüphesi yoktur. Tutarlı bir anti-emperyalist de değildir; demokrat da değildir. Ama bunlardan hareketle Amerikanın Irak'ı işgali meşrulaştırılmaz. Aksi halde *"haklar yapamadı, o halde Amerika'nın müdahalesi, işgali meşrudur"* demek olur.

Nitekim, Türkiye'ye ilişkin Kürt milliyetçiliğinin dile getirdikleri bu meşrulaştırmanın göstergesidir: *"İran, Suriye ve Türkiye büyük bir değişim baskısı altındadırlar... kendisinden başka kimseye yaşam hakkı tanımayan ideolojik yapılanmalar ve semboller, Bağdat'ta yaşanan akıbetle karşılaşmak durumundalar. Eğer kendini değiştirip demokratikleştirmezlerse, bir tanka takılan halat, o semboller de yerde sürükler."* (11 Nisan 2003, Özgür Politika başyazısı)

Yazan, konuşan her KADEK'linin söylediği budur. **"Eğer demokratikleşmezlerse... ABD müdahale edecek"**. Demek ki, ABD müdahalelerinin nedeni, rejimlerin anti-demokratik olması. ABD, saldırısını "Irak'a özgürlük operasyonu" diye adlandırarak tüm dünya halklarını ne kadar aptal yerine koyuyorsa, bu teorinin sahipleri de aynı ölçüde dünya halklarını, devrimcilerini aptal yerine koymaktadırlar.

Bu düşüncelerde devrimcilik, demokratlık, vatanseverlik ve halkın çıkarları yoktur.

Talabani'ler, Barzani'ler gibi, Amerikan imparatorluğunun şemsiyesi altına girmek için gerçekler göz göre göre çarpıtılmakta, devrimcilik, demokratlık, vatanseverlik ayaklar altına alınmaktadır.

Bugün demokratlar devrimciler Amerikan imparatorluğunun Irak'taki işgaline son talebiyle mücadele etmeli, "bağımsız ve demokratik Irak" şiarını esas almalıdır. Bu Irak'ın devrimcileri, vatanseverleri, demokratları için de, Türkiye'nin devrimcileri, vatanseverleri, demokratları için de geçerlidir. Çözüm halklardadır. Çözüm halkların birlikte direnişindedir. Bağımsız demokratik Irak,

Sayı 59

26

4 Mayıs 2003

ÖZGÜRLÜĞÜN
İŞBİRLİKÇİLİKLE

KAZANILDIĞI
GÖRÜLMEMİŞTİR!

Irak'ta yaşayan bütün halklar için birincisi, emperyalist işgalden kurtulmak, ikincisi kendilerinin yönetmesi, yani halkın iktidardır. İşgale tavrı almayan, bağımsızlığı savunmayan bir hareket, demokrat, ilerici bir "ulusal hareket" olma özelliğini de kaybeder.

Günümüzün milliyetçi hareketleri, bu sıfatın asıl anlamına sadık kalacaklarsa, **bağımsızlıktan** yana iseler, genel anlamda bir ulus adı zikretmekten çok, o ezilen ulusun ezilen kesimlerinin temsilcisi olmak durumundadırlar. İttifak yapılacak "ilerici hakim sınıflar" yoktur. Emperyalizmin değiştiği, demokrasi, özgürlük götürdüğü ise sadece bir safsatadır. Ulusal bağımsızlık mücadeleleri, halkın, ezilenlerin mücadelesidir.

Kilit nokta, bağımsızlığın savunulup savunulmamasıdır

"Bağımsızlık" şiarını yükseltmek, bu doğrultuda mücadele, başlı başına farklı bir durum tesbiti ve pratik olarak da farklı bir politika demektir. **Emperyalist hegemonyaya karşı çıkmaktır.** Bağımsızlığa karşı çıkmaktır. İşgale açık ve net karşı çıkmak, Amerikan işgalini hiç bir biçimde meşru görmemektir. Bağımsızlıkla demokrasiyi birlikte ele almaktır. Bağımsızlık olmadan özgürlük veya demokrasinin olmayacağını kabul etmektir.

Bağımsızlığın sözünü etmemek, (yerine ister reformistlerin yaptığı gibi "**Özgür Irak**" sloganını, ister Kürt milliyetçiliğinin yaptığı gibi "**demokratik cumhuriyet çözümü, Federal Irak**" vb. deyin) anti-emperyalist tavrı almaktan kaçmaktır. Bu kaçışta, emperyalistlerin müdahalesi ve icazetiyle bir özgürlüğün mümkün olduğu düşüncesi gizlidir.

Bu düşüncenin farklı türevleri var; Avrupalılar, demokrasiyi, özgürlüğü Avrupa Birliği'nin getireceğini düşünüyorlar. Amerikancılar ise demokratik gelişme koşullarının Amerikan müdahaleleriyle sağlanabileceğini söylüyorlar. Aralarındaki ayırım "hangi emperyalist daha iyi" tartışması kadar anlamlı(!) bir ayırımdır. Kendilerinin sol, sosyalist olduğunu söyleyip AB üyeliğini savunanlar birinci kategoride, Talabani-Barzani çizgisi ve daha farklı bir söylemle bu çizgiyi meşrulaştıran KADEK ikinci kategoridedirler. Kürt milliyetçiliği, bizim dilimiz, kültürümüz verilsin de, Kürtler iktidara ortak olsun da, bu **kimin eliyle** sağlanırsa sağlansın düşüncesindedirler. Amerikan işgalini "demokratik gelişme için uygun ortam sağlandı" diye değerlendirmenin, işgal edilmiş Musul'u, Kerkük'ü "halkın eline geçti, özgürleşti" diye adlandırmanın başka bir anlamı yoktur. Amerikan işgalciliğinin Afganistan, Irak işgaliyle süren, başka ülkeleri de "hedef" listesine koyan politikaları

karşısında "20. yüzyıl politikaları sona erdi, Lozan yırtıldı..." tesbitleri de bunu ifade ediyor.

Osman Öcalan, son yaptığı açıklamalardan birinde şöyle diyor: "*Bir zincirin halkaları misali, statüko, siyasi, ekonomik ve askeri müdahalelerle yıkılmaya mahkumdur. ... Egemen ülkelerin çırpınışlarına rağmen, Kürtlerin özgürlüklerini elde ederek eskiyi aşmaları gündemdedir. Önümüzdeki bir kaç yılda şekillenecek statükoda, Kürtler de yerlerini alacaklardır.*" (30 Nisan 2003, Özgür Politika)

Bu değerlendirmeleri okuyanlar sanır ki, ABD'nin ne imparatorluk planı var, ne emperyalistlik özelliği, oraya sadece anti-demokratik rejimleri yıkıp, Kürtlere haklarını vermek için geliyor.

Mesele, Kürtlerin ABD hegemonyasındaki yeni bölge sisteminde "**önemli bir yeri**" olması değil, "**doğru bir yeri**" olmasıdır. Oligarşinin de Amerikan düzeninde kendi çapında "**önemli**" bir yeri var, ama bu önemli yer, ne **doğru**, ne de **onurlu**. Önemli bir yerimiz olsun da nasıl olursa olsun yaklaşımı, bütün Irak'a saldırı süreci boyunca defalarca tanık olduğumuz işbirlikçi bir yaklaşımdır.

"Yeni bölge ve dünya sistemi" diyerek Amerikan imparatorluğunu kabul ettiğiniz yerde, tüm demokrasi, özgürlük sözleri boştur. "Demokrasi, özgürlük" derken, bağımsızlığın hedeflenmemesi, mevcut konjonktürde, işgali veya işgal olmadan **emperyalist egemenliği** ve onların himayesindeki demokrasi anlayışını savunmaktır. Talabani ve Barzani de bunu savunmaktadır. Amerika olmadan demokrasi, özgürlük olmaz düşüncesini savunmuşlar ve şimdi işgalden sonra Amerika'nın Irak'daki programı da "Demokratik Irak Federasyonu"dur.

"**Demokratik değerlere önem vermesi durumunda Amerika'yla ilişkiye geçebiliriz**" diyor Osman Öcalan (22 Nisan 2003, Yeniden Özgür Gündem). ABD o "değerlere" **nasıl, ne kadar, hangi koşullarda önem verir?** Öcalan, **ya** ABD'yi tanımıyor, emperyalizmi hiç bilmiyor, **ya** "demokrasi"den anladığı farklı: **Ya da**, gerçekte herşey bilinerek Amerikan düzeni içinde bir yer ve rol tercih ediliyor.

Bu "**önemli yer**" ve bu "**tercih**", ilerici, **demokrat bir ulusal hareketin** yeri ve tercihi olamaz. KADEK adına, hergün demeçler veriliyor, uzun uzun açıklamalar yapılıyor, ama işgale karşı tek kelime yok! Bunun olmadığı yerde Kürt ulusunun, halkının çıkarları da yoktur. Bu yol ve tercih, Talabanileşme-Barzanileşme yoludur.

Özelleştirmeye Karşı Kitlesele Eylemler “TEKEL Özelleştirilemez”

Emekçilerin özelleştirmeye karşı direnişi, Tekel'in özelleştirilmesi girişiminde odaklandı. Geçtiğimiz hafta bir çok kentte yapılan gösterilerle Tekel'in özelleştirilmesine karşı Tek Gıda İş tarafından açıklanan ve 11 hafta boyunca her cumartesi günü yapılacak eylemlerin ilki gerçekleştirildi.

Cevizli Tekel İşçileri: “Genel Grev Genel Direniş”

İstanbul'daki eylemlerden biri Beykoz Meydanı'nda gerçekleştirilirken, en kitlesele eylem, Cevizli Tekel işçilerinin eylemi oldu. Yaklaşık bin kişinin katıldığı ve Kartal Meydanı'nda yapılan eylemde polisin ve sendikacıların engelleme girişimleri “Genel grev genel direniş” sloganlarıyla karşılandı. Burada yapılan konuşmalarda IMF'nin talimatı ile Tekel'in tasfiyesine izin verilmeyeceği vurgulandı.

Petkim İşçisinin Gözündeki Öfke

Özelleştirme kapsamındaki Pekim işçileri, fabrikayı satın almak için teklif veren 5 firmadan biri olan emperyalist tekem Chemorbis'in elemanları öncekiler gibi işçilerin fabrika önüne dizilerek öfkelerini belli etmesi üzerine, polis ekortuyla fabrikayı terk etmek zorunda kaldı.

Unakıtan Pazarlamada

“Babalar gibi satarız” havasında bu ülkenin zenginliklerini emperyalistlere peşkeş çekmek için Maliye Bakanı bizzat görev aldı. Kemal Unakıtan, özelleştirme programındaki KİT'leri pazarlanmak için Londra'ya gitti. Gidişinde yaptığı açıklamada, “Bizim programımız, aktif pazarlama yapmak, özelleştirme kapsamında olan kuruluşlarımızı müşterilerimizin yoğun olduğu yerlere ve bazı pazarlara gitmek suretiyle tanıtmaktır. En iyi fiyatı bulmak, en iyi şartlarda satmak gayesindeyiz” sözleriyle AKP'nin haraç mezar satışını gözler önüne serdi.

Ekmek Tekneleri İmha Edildi

Eminönü'ndeki seyyar satıcıların arabalarına gece yarısı yüzlerce zabıta ve polisle gerçekleştirilen operasyonla el konuldu ve imha edildi. Arabaların bulunduğu depoların kapılarının kırılarak gerçekleştirilen operasyonda direnenler gözaltına alındı.

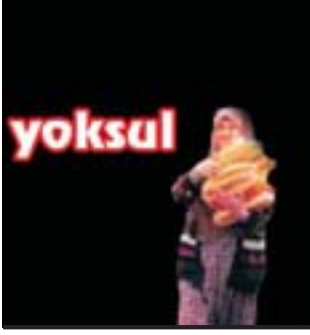
“İşçiyiz haklıyız, kazanacağız”

Ankara Tekel İçki Fabrikası işçileri fabrikadan Atatürk Orman Çiftliğine kadar sloganlarla yürüdü. “TEKEL ulusal varlığımızdır, özelleştirilemez” dövizleri ve “İşçiyiz haklıyız, kazanacağız”, “IMF defol, bu memleket bizim” sloganlarıyla yürüyen işçiler burada anıta çelenk bıraktılar. Eylemin ardından sendikacılar AKP Çankaya İlçe yöneticileriyle görüştü.

İzmir'deki eylem Cumhuriyet Meydanı'ndaydı. Anıta çelenk bırakan emekçiler burada yaptıkları açıklamada özelleştirmeye geçit vermeyeceklerini yinelerken Tek Gıda İş bölge başkanı Doğan Karayılan “Kararımız sonuna kadar eylemdir. Bizze rağmen, özelleştirmeyi başarmaya kimsenin gücü yetmeyecektir” şeklinde konuştu. İşçiler eylemde, “TEKEL'e uzanan eller kırılır” ve “Kahrolsun IMF, bağımsız Türkiye” sloganları atıldılar.

Malatya'da Tekgıda-İş Sendikasına üye işçilerin düzenlediği ve kimi sendikaların da destek verdiği eylemde, “Tekel Bizimdir Bizim Olacak”, “Tekellere Uzanan Eller Kırılсын”, “Direne Direne Kazanacağız” sloganları haykırılırken, 1 Mayıs'a çağrı yapıldı. Fabrika önünde toplanan ve sayıları 1500'ü bulan emekçiler “Tütünümüz, ekmeğimiz için elele” dövizleriyle AKP'ye doğru yürüyüşe geçtiler. Yolu trafiğe kapatan işçiler adına yapılan konuşmada, AKP'ye seslenilerek, “İşçilerin temsilcileriyle görüşmüyorlar ama IMF, ABD ve Philip Morris'in temsilcileriyle kapalı kapılar ardında görüşüyorlar” denildi.

Elazığ Tekel Şarap Fabrikası işçileri, Samsun ve Yozgat Tekel işçileri, Diyarbakır Tekel Tütün ve Yaprak İşleme Fabrikası işçileri çeşitli eylemlerle özelleştirmeyi protesto ederken, Adana Tekel işçilerinin eylemine bin kişi katıldı. İşçi ve memur sendikalarının da desteklediği eylemde “Amerikan itleri sattırmayız KİT'leri” sloganları atıldı ve işçiler AKP'ye seslenerek, “Verdiğimiz oylar haram olsun” dedi.

“Vergi Barışı” Kimin Cebinden?

Hükümet “vergi barışı” kanunu sayesinde 6.2 katrilyon toplamış olmayı büyük başarı olarak sundu. IMF bile en fazla 750 trilyon toplarsınız dedi, bakın biz bu kadar topladık, dedi AKP.

Bu vergilerin normal olarak ödenmesi durumunda 70 küsur katrilyon toplanması gerektiğini unutturarak, buna karşılık 6’sını toplamış büyük başarı diyor. Fark kimin cebinden çıkıp kimin cebine giriyor? Elbette vergiyi kaçırın kimse (tekeller, irili ufaklı patronlar olduğunu söylemeye gerek var mı?) onun cebine giriyor, bizim, yoksul halkın cebinden çıkıyor. Çünkü bizim, çalışanlarımızın zaten maaşlarından direk kesiliyor bu vergiler. Çalışacak bir işi olmayanlar ise çeşitli tüketim ürünlerine bindirilen ek vergilerle ödüyor vergilerini.

Şimdi de sırada kuyumcuların vergi borçlarının affı gündemde. Buna da “vergi barışı” adını veriyor AKP hükümeti.

Hükümet kuyumcularla da “barışıyor”! O “barış” halkın cebinden trilyonların çalınmasına neden oluyor. Hükümetin “barışı” sadece egemenler, soyguncular için. Aç, yoksul, işsiz onmilyonlarla neyin barışını yapacak?

Gecekondu Zaten Halkındır, Kaçak Villaları Yıkın!

AKP hükümetinin batan ekonomiyi kurtarma girişimlerinden biri de, gecekondu arazilerinin satışı. Henüz hazırlık aşamasında olan kanuna göre, gecekonduların arazileri, üzerinde oturan halka satışı planlanıyor.

Hükümet, “*zaten üzerinde oturuyorlar, bari sosyalım*” diyor. O arazileri kimse bahşetmedi halka. Can, kan vererek, emekleri bir gecede polis zoru, jandarma dipçisiyle yerlebir edilerek

kazandılar. Onyıllarca iktidarlara, polis-jandarmayla işbirliği içinde olan arazi mafyasına karşı direnerek kazandılar gecekonducularını.

Düne kadar yıkmaya çalıştıkları evleri şimdi halka satacaklarmış. Bu ülkenin bütün arazileri, yeraltı yerüstü zenginlikleri, her türlü varlığı halkın malıdır. Kimin malını kime satıyorsunuz?

Kaçak yapılar mı diyorsunuz, kentlerin en güzel yerlerine ormanlar yok edilerek yapılan **villalara bakın**, onları yıkın, onlara el koyun. Koyamazsınız elbette. Bugüne kadar binlerce gecekondu yıkıldı. Bir tek villanın yıkıldığını gören oldu mu? Yoktur böyle bir şey. Orman arazilerinin satışı, üzerine kaçak yapılan arazilerin satışı denilerek yine esas olarak villaların affı, yeni villa arazilerinin açılması planlanıyor. Bir göz gecekonduyu zorla yapanların, o arazilere biçilecek bedelleri zaten ödeyemeyeceğini çok iyi biliyor iktidar. Ya çıkın, ya da yıkıp villa yaparız dayatmalarının bunun sonucunda halkın karşısına dikilmesi hiç de sürpriz olmayacaktır.

Ya da İstanbul, Okmeydanı mahallesinde olduğu gibi, “buralar vakıf arazisi, ya çıkın ya da kendi evinizde kiracı olun” denilecek. Bir biçimiyle halkı soymanın yolları aranacak.

O araziler zaten halkındır. Elbette halka tapuları verilmelidir. Meşru olarak halkın olan arazilerin yasal olarak da halka verildiğinin belgeleri elbette dağıtılmalıdır.

Depremzedeler Sokakta Mı Yaşayacak?!

İzmit, Körfez ilçesindeki Yeniköy prefabriklerinde yaşamlarını sürdürmek zorunda kalan depremzedelerin, 30 Haziran’a kadar buradan çıkmaları istendi. Sokağa atma kararı prefabrik alanında 3 bin kişinin katıldığı eylemle protesto edildi. Zaten zor şartlar altında yaşamını sürdüren depremzedeler, sokakta yaşamak zorunda kalacaklarını belirttiler.

AKP iktidarının da, kendinden öncekiler gibi yoksul halkın sorunlarına çözüm bulmaktan uzak olduğu depremzedelere karşı alınan bu kararlar da bir kez daha görüldü.

Sayı 59

29

4 Mayıs 2003

33 Yıllık İddia ve Kararlılık

7

Önceki bölümün son altbaşlığında söylendiği gibi, “düş artık gerçek”ti. Bu gerçeklik, ufka bakarken daha büyük bir güven duyulmasını sağlayarak, o ufka varılacağına dair inancı pekiştirdi.

Partinin kuruluş kongresi tamamlanmış, ancak henüz partiye ilişkin bir açıklama yapılmamıştı. Kongreye katılanlar görev alanlarına dönüyorlardı. Tam bu esnada kongreden dönen devrimci hareketin önderi Dursun Karataş, 9 Eylül 1994’de Fransa’dan geçiş yaparken, Fransız emperyalizmi tarafından tut-sak alındı. Burjuva basın olayı “Devrimci Sol lideri yakalandı” diye verdi. Oysa o sırada Dursun Karataş, DHKP Genel Sekreteri sıfatını taşıyordu. Ama DHKP-C’nin kuruluşu henüz açıklanmamıştı ve bunun için Türkiye ve dünya halklarının fazla beklemesi gerek-meyecekti.

Sayı 59

30

4 Mayıs 2003

PARTİ VE CEPHE’NİN İLANI

Dursun Karataş’ın tutsak düşmesinin, oligarşi ve emperyalizm cephesinde yaşanan “devrimci harekete büyük darbe sevinci”nin üzerinden henüz üç hafta geçmemişti ki, 30 Eylül 1994’te Türkiye bir eylemle sarsıldı. Eski Adalet Bakanı Mehmet Topaç cezalandırıldı ve eyleme ilişkin açıklamada Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi’nin kurulduğu ilan edildi.

Parti-Cepheli sürecin ilk kampanyası da fiili olarak “Dursun Karataş’a özgürlük!” kampanyası oldu. Türkiye’nin hemen tüm illerinde, ilçelerinde aylarca sürdü bu kampanya. Yüzlerce eylem yapıldı. Fransız emperyalizmi, Dursun Karataş’ı 26 Ocak 1995’te serbest bırakmak zorunda kaldı ve DHKP Genel Sekreteri görevine döndü.

PARTİLİ YÜRÜYÜŞ

Devrim yürüyüşü, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesi, 1994’ten itibaren partili, cepheli bir yürüyüş olarak sürüyor. Yine kah yavaşlayarak, kah hızlanarak süren bir yürüyüş bu. Emperyalizmin ve oligarşinin kuşatması, katliamları hiç eksilmeksizin sürüyor.

Partinin kuruluş yılını izleyen 1995, 1996 yılları, çok önemli gelişmelere sahne oldu. Bunlardan ilki, 1995 Martındaki Gazi Ayaklanması, diğeri ise 1996 Kasımındaki “Susurluk kazası”na bağlı gelişmelerdi. Her iki gelişme de Parti-Cephe adının öne çıkmasına neden oldu. Çünkü gerek Gazi ayaklanmasında, gerekse de Susurluk’a karşı halkın mücadelesinin örgütlenmesinde Parti-Cephe’nin damgası vardı. O zamanki değerlendirmelerde dile getirildiği gibi; Parti-Cephe, Gazi’de “*ayaklanmadan öğrenmiş, ayaklanmalara yol göstermiştir.*”

Aynı dönemde, 1995 1 Mayıs’ı ve 1996 1 Mayıs’ı, cephe çizgisinin kitleselliğinin göstergesi oldu. “DHKP-C” imzası özellikle bu mitinglerde kitleselliği, coşkusu, kararlılığı ve görseelliğiyle, görkemli bir biçimde herkesin önüne çıkmış oldu. Bir çok kesim “yasadışı bir örgüt”ün nasıl olup da onbinleri yürüttüğünü tartışmaya başladı.

SABANCI EYLEMİ ve SÜSURLUK

DHKP-C’nin kuruluşunun ilanı, eski Adalet Bakanlarından Mehmet Topaç’ın cezalandırılmasıyla açıklanmıştı. 9 Ocak 1996’da Sabancı Holding’in ikiz kulelerinde Özdemir Sabancı’nın cezalandırılması ise, Parti-Cephe’yi geniş kitleler nezdinde (tabii oligarşi ve emperyalistler açısından da) bir kez daha gündeme soktu.

Sabancı eylemi, çok geniş tartışmaları beraberinde getirdi. Oligarşi, komplo teorileri içinde eylemin amacını, devrimci hareketin hedefini gizlemeye çalışırken, ilginç olan soldan da bu komplo teorilerine itibar eden bir çok kesimin çıkması oldu. Sınıfsallığın, devrimin gücüne güvenin kaybolduğu yerde çıkıyordu bu sapmalar. Oysa, Gazi direnişi de, Sabancı eylemi de aynı çizgide, halkın kurtuluşu mücadelesinde anlamını buluyordu. Tüm bu komplo teorileri ve spekülasyonlarına rağmen, eylem geniş kitleler nezdinde büyük bir sempati yarattı, tekellerin konumunu herkesin bir kez daha sorgulamasına vesile oldu.

Susurluk’a karşı mücadelede gündemde yine Cephe vardı. “1 Dakika Karanlık” eylemlerini gece-

kondu yoksullarının alanlara çıktığı bir mücadele biçimine dönüştürdü. Oligarşi, bu etki ve önderliği engellemek için **“Mumun altından DHKP-C çıktı”** söylemleriyle eylemlere saldırı zemini yaratmaya çalıştıysa da başarılı olamadı.

Halkın “adalet” isteği, Cephe önderliğinde gelişen mücadelede ifadesini buldu. Aynı süreçte, halk kitlelerinin ekonomik, demokratik, siyasal çok çeşitli talepleri çerçevesinde, geniş kesimlerin içinde yer alabileceği örgütlenmeler konusunda politikalar geliştirildi.

İMHA VE TASFİYE SALDIRILARI

Oligarşi, devrimci hareketin 94-95-96 boyunca sürdürdüğü gelişmeyi engellemek, “gecekondu-lardan gelip gırtlaklarımızı kesecekler” kabusunu bastırmak için, yeni bir saldırı dalgasını başlattı. Saldırı tüm halka, devrimcilere yönelik olmakla birlikte, öncelikli hedef DHKP-C’ydi.

İnfaz, kaybetme politikası bu dönemde özellikle Parti-Cephe yönetici ve savaşçıları hedef aldı. Parti-Cephenin Sivas-Kayseri-Tokat sorumlusu Ayşenur Şimşek, İç Anadolu Bölge Sorumlusu Mustafa Selçuk, İbrahim Erdoğan Kır Gerilla Birlikleri komutanlarından Kemal Askeri katledildi.

Saldırının hedeflerinden biri hapishanelerdi. Buca, Ümraniye hapishanesi katliamlarında doğrudan Parti-Cepheli tutsaklar hedef alındı. Katliamların ardından süren saldırı Cephe’nin politikalarının önderliğinde gerçekleştirilen 1996 Ölüm Orucu direnişinde 12 şehitle püskürtüldü. Fakat saldırı durmadı.

Tersine, emperyalizmin doğrudan müdahaleleriyle saldırı daha da kapsamlı hale getirildi. İmha ve tasfiye politikası, bir yandan infazlarla, işkencelerle, tutuklamalarla, bir yandan da sivil toplumculuğun, Avrupacılığın, reformizmin geliştirilmesiyle sürüyordu.

IMF aracılığıyla ülkemizde tam bir talana girişen Amerika ve “AB’ye uyum süreci” adı altında Türkiye’yi kendine tabi kılmaya çalışan Avrupa, bu amaçları için devrimci hareketin yok edilmesinde hemfikir-diler. ABD ve Avrupa’nın teşvik ve finansıyla peşpeşe bu doğrultuda politikalar yürürlüğe konuldu.

F TİPİ HAPİSHANELER, “TERÖR LİSTELERİ”

Bu politikanın uygulamaya sokulan aşamalarından biri de F tipi hapishanelerdi. Genelde tüm muhalefete, özelde devrimci harekete yönelik bir saldırıydı F tipleri. Avrupa emperyalistle-

rinin ve oligarşinin **“hapishaneler sorunu”** derken, her açıklamalarında en başta DHKP-C’yi saymaları, tesadüfi değildi. Asıl engel, dolayısıyla **“öncelikli hedef”** cephelilerdi. F tiplerine karşı DHKP-C’li tutsakların önderliğinde başlatılan direniş, 19-22 Aralık 2000 katliamıyla bastırılmak istendi. Ama tutsaklar buna izin vermediler. Oligarşi katliamlarını dışarıya taşıdı. Yine istediği sonucu alamadı.

Bu dönem boyunca, oligarşi, emperyalizm nezdinde DHKP-C’nin yasaklanması, “terör listesi”ne alınması için yoğun bir çaba gösterdi. Zaten yıllardır ABD’nin “terör listesi”nde bulunan DHKP-C, ABD’nin isteği üzerine Avrupa Birliği tarafından da “liste”ye alındı. ABD ise, bir adım daha atarak DHKP-C’yi tüm dünyada “öncelikli hedef” olarak gördüğü 5 örgütün arasına aldı.

Onyıllardır **“devrimci örgütlerin dış mihraklı oldu-ğu”** demagojisini yapan oligarşi, ABD ve AB’nin bu kararları karşısında zafer çılgınlıkları attı. Bu kararlarla DHKP-C’nin yok edileceğini sandı. Ama bu beklentiye kapıldığı her seferinde olduğu gibi yine yanıldı. Çünkü devrimci hareketin toprağı, kökü, filizleri bu ülkede-ydi.

YÜRÜYÜŞ SÜRÜYOR

2000 Ekimin’de başlayan ölüm orucu, halen F tipi hapishanelerde Cepheliler tarafından sürdürülüyor. 33 yıllık tarihlerinin bir çok kesitinde olduğu gibi, yine kendi güçleriyle, irade ve kararlılıklarıyla, direniyor, kararlılıkla, düşüncelerini savunmaya devam ediyorlar.

Sadece hapishanelerde değil elbette; Hayatın her alanında anti-emperyalist, anti-oligarşik mücadele bayrağı Cepheliler tarafından taşınıyor. Sosyalizmin kararlılıkla savunulması, idelolojik sağlamlık, Parti-Cephe’yle özdeşleşmiş durumda.

Hayatın her alanında sahip olunun bu kararlılıktır ki; 33 yıllık devrim yürüyüşünün kesintisizliğini sağlamıştır.

Bu kararlılıktır ki, emperyalizmin, oligarşinin tüm imha politikalarına, “terör listeleri”ne rağmen, varlığını, mücadelesini, örgütlenmesini, gelişimini sürdürmektedir.

Bu kararlılıktır ki, düşmanı ve sahte dostlarını sık sık yanıltmış, onların “bittiler, tükendiler” beklentilerini boşa çıkarmıştır.

Bu kararlılık, umudun, devrimin, sosyalizmin simgesi kızıl bayrakları dalgalandırmaya devam ediyor.

- son -

Küba Direnecek!

Küba'yı kınayanlar kime hizmet ediyor?

“YAŞAM HAKKI KÜTSALDIR!” başlıklı bir açıklama var elimizde. Açıklama İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi'ne ait.

Ama hayır, zulme karşı ölümüne direnen tutsaklara karşı yazılmış, direnmeyi bırakın, ölmeyin, yaşayın diyen o bildik açıklamalardan birisi değil. Bu kez **direnmemesi söylenen Küba**. Bırakın Amerika sosyalizmi yoketsin, komplolar düzenlesin, ajan örgütlenmeleri yaratsın deniliyor.

Avrupa'da, Felipe Gonzalez gibi “solcu” politikacılar, Jose Saramago gibi “aydınlar” koro halinde Küba'yı kınadı ya, İHD koroya katılmasa olur mu? O, Fidel'in Avrupa solcularına, “*Bush' un Küba'yı savaşa sürüklemek istediğini, rejimi devirmek sevdasında olduğunu, savaş koşullarının geçerli olduğunu*” söylediği üç saatlik konuşmasını da ne duydu, ne dinledi.

Peki neden? Çünkü “hayat kutsal”! Sirtında yumurta küfesi yok! Emperyalizme karşı direnmenin ne demek olduğunu bilmeyen sorumsuz, sorumsuz olduğu kadar emperyalist medyanın yalanlarıyla Küba'yı kınıyor açıklama. Bugünün dünyasında, “*kimden gelirse gelsin...*” diye başlayan ve “*her türlü şiddete karşı olduğunu*” söyleyen bir zihniyetin, emperyalist propaganda ile nasıl yönlendirildiği, hainlerin nasıl sahiplenildiği bir kez daha gözler önüne seriliyor. Bu kafa, Amerika'ya, “*Küba'ya karşı komplolar kurma*” demiyor, Küba'yı kınamayı “*görev biliyor.*” Irak'ta da “*Ne Saddam, Ne Bush*” sloganları atıyor!

Emperyalist medya, “*rejim muhalifi üç kişi idam edildi*” dedi ya, o da “*rejim muhalifi*” diyor ve üstelik Küba'da hukuk nasıl işler, bu kişiler nasıl yargılanmış bilmeden, araştırmadan, “*alelacele yapılan yargılama*”dan söz ediyor, mahkum edilen 75 kişiye de “*sistem muhalifi yazar, sendikacı ve gazeteci*” ünvanlarını veriyor.

Açıklamada Küba'nın uyması istenen ‘insan hakları ve demokrasi’nin emperyalizmin sahte demokrasi, sahte insan hakları maskaralığıyla kapitalist sistemin kut-sanması, o sisteme karşı bütün direnişlerin lanetlenmesi olduğunu anlatmayacağız, biliniyor. Ancak İHD zahmet edip araştırırsa, örneğin bir Küba el-

çiliğine sorsa gerçeği öğrenecek, ama sormuyor. Çünkü beyin emperyalistlere ve onun medyasına daha başından teslim olmuş. Çünkü o sorumsuzluğu iş edinmiş.

Hukuk Dersi Vermeden, Sorumsuz Açıklamalar Yapmadan Önce Araştırın, Öğrenin!

Küba'nın Ankara Büyükelçisi Miguel Lamazares Puello'nun basında yer alan yazısında “... Küba, insanlık tarihinin görebileceği en tehlikeli saldırganlık karşısında, kendi geleceğini özgürce belirlemek ve bağımsızlık hakkı için zorlu bir savaş vermek zorundadır...” diyor.

Böyle bir savaştan haberdar mıdır “yaşam kutsal” diyenler? Küba elçisi devam ediyor;

“*Bush yönetimi, yasadışı göçe, Küba yerleşimleri-ne karşı terörist eylemlere ve gemi ve uçakların kaçırılmalarına karşı, daha önce hiç olmadığı kadar büyük bir hoşgörü ile yaklaşarak, bu tarz eylemlerin güçlenmesine neden olmuştur... Sadece son yedi ayda yedi Küba uçağı ve gemisi kaçırılmıştır. ... Havana'daki ABD Ticaret Müsteşarlığı'nın Misyon Şefi önde olmak üzere... diplomatik kuralları açıkça çiğneyerek ve Küba'nın içişlerine açıkça müdahale ederek, Küba'da devlet ve mahalleler düzeyinde iç ayaklanmaya yol açmaya çalıştığına ilişkin göstergeler bulunmaktadır.*”

“*Durumun böylesi ciddi boyutlara ulaşması ve Küba'ya karşı eylemlerin nüksetmesi nedeniyle, Küba Hükümeti, 24 Aralık, 12 Mart ve 14 Mart tarihlerinde Kuzey Amerika Ticaret Müsteşarlığı Başkanı ile toplantılar yapan bir grup işadamını 18 ve 19 Mart tarihlerinde tutuklamaya karar verdi. Sözü edilen toplantılara katılan, para alan ve Helms-Burton kanunu uygulanabilsin, ambargoyu meşru kılmak için Küba'yı mahkûm eden Birleşik Devletler'in politikasına katkıda bulunulsun ve uluslararası toplumun gözünde abluka haklı kılınabilsin' diyerek Küba hakkında çarpıtılmış bilgiler veren işbirlikçi 75 işadamı tutuklandı.*”

Ablukayı haklı kılmakta, “yaşam kutsaldır” diyenler sorumluluk duyuyor mu, yoksa onlar her türlü sorumluluktan imtina mı? İşte size “alelacele yargılama”nın nasıl yapıldığına birkaç ayrıntı;

“*Yargılanmalarında, 29 mahkeme görev aldı. 75 kişi, bu mahkemelerde yargılanarak 6 ile 28 yıl arasında değişen cezalar aldılar. Gerçekte, yargılanan bu şahıslar çok daha ağır cezalar almayı hak ettiler. Nitekim bütün uluslararası yasalar, işledikleri suçlara çok daha ağır cezalar öngörür... Bütün sanıklar, yargılama süreci boyunca kendilerine atfedilen suçlamaları öğrenmiş ve mahkemeye çıkarılmadan önce bu suçlamalar üzerine konuşma ve mutabık olup olmadıklarını belirtme imkânı bulmuşlardır... 54 savunma avukatı görev yaptı ve bunların 44'ü sanıkların ya da ailelerinin tuttuğu avukatlardı... Bütün vakalarda sanıkların savunmaları dinlendi. Yargılama süreci sözlü*”

ve halka açık olarak gerçekleşti. ... Toplam 3 bin kişi mahkemelerde yer aldı.”

Lehlerine olabilecek delilleri ve tanıkları da özgürce değerlendirdiklerini anlatan büyükelçi, hukuktan sözedenlere şu gerçeği hatırlatıyor:

“Mahkeme sürecinin bütününe dair şüpheli en küçük durum yoktur; zorlama, itham, baskı, tehdit veya şantaj olmamıştır, çünkü **biz ahlaklıyız, çünkü biz belirli değerlere inanıyoruz ve Küba Devrimi'nin bugüne kadar gelmesini sağlayan özellik budur.**”

“Yaşam kutsaldır”cılar, sivil toplumcular bu değerleri, bu ahlakı, devrimin kültürünü bilir mi; bilirse nasıl bir kafa yapısı ile Küba'yı kınar? Büyükelçi “aydınların” kim olduğunu da açıklıyor:

“Emperyalist basın ve kendilerini “demokratik” ilan eden bazı hükümetler, ülkede aydınların, sanatçıların, yazarların cezalandırıldıklarını iddia ettiler... Kimler olduklarına bakalım. Suçlanan 75 kişiden sadece 12'si üniversite mezunudur ve sadece 4 kişi gazetecilik mezunudur. Şöyle bir ülke düşünün: 237'si dijital olmak üzere 548 farklı basın ve yayın kuruluşunda çalışan 2 bin 175 Kübalı gazeteci. Bu Küba basınıdır; bizim gazetecilerimiz, Miami Herald Gazetesi'nde patronlarının onlara emrettiklerini yazan ve kendilerini demokrasi savaşçıları olarak gösteren paralı askerlerle karşıtlanmalıdır.”

Küba Büyükelçisi “muhalif” denilenlerin ne zaman, nereden, nasıl milyonlarca dolarlar aldıklarını, nasıl kullanıldıklarını da aynı yazıda dökümleriyle birlikte sunuyor.

İşbirlikçileri Değil, Küba'yı Savunun!

Peki İHD'nin elinde emperyalizme karşı direnişin sembolü olan Küba'yı “kınamak” için ne kanıt, belge var? Sadece emperyalist medya!

Küba'nın Amerika'nın ilk hedeflerinden birisi olması da onu ilgilendirmez, “hayat kutsal ya”: bu hayat, hainin hayatı dahi olsa değişmez. Geçmişte devrimci hareket tarafından cezalandırılan hainlere sahip çıkan, devrimcileri “kınayan” kafa, emperyalistlerin insan hakları oyununa alet olmakla kalmıyor, görüldüğü gibi ABD propagandalarının taşıyıcısı haline de geliyor.

Birileri, “İHD ne kadar objektif bak Küba'yı bile kınadı... Bak KADEK'i eleştirdi... DHKP-C'nin eylemini kınadı...” desin. Mesela, savaş kışkırtıcısı diye protesto edilen Ertuğrul Özkök bu açıklamalara çok sevinir. Devrimci gibi düşünmeyince, emperyalizmin egemen olduğu bir dünyada insan hakları mücadelesinin emperyalizme karşı mücadele olduğunu anlamayınca, o protestolar da nasıl anlamsızlaşıyor!

Niyetin ne olup olmadığı değildir sorun, ama işte asıl mesele de burada ya; nasıl bir politika, nasıl bir beyin Amerika ile paralelleştiriyor?

“İHD'cilik” diye adlandırılın bu kafa yapısını. Ama bunun sadece İHD'ye özgü olmadığını da belir-

telim. Ülkemizdeki taşıyıcıları reformizm olan, emperyalist demokrasiden beslenen bu kafa yapısı devrimci saflara da yer yer sızmaktadır.

Bu kafaya göre;

Ölümüne direnişler anlamsızdır, sivil toplumculuk esastır. Hapishanedekileri “demokratik mücadele vermelerini” tavsiye etme mantıksızlığı da bu kafanın ürünüdür.

Hümanistlik, insan hakları adına, ihanet meşrulaştırılır. Hiçbir şey için ölmeye değmeyeceği gibi, hiçbir şey için hiç kimseyi öldürmeye de gerek yoktur. Amerikan zulmüne karşı halkların şiddetini, direnişini meşru görmez. Sadece protesto edilmelidir Amerika. Dinlemezse, ki öyledir, umutsuzluğu büyütüp oturulmalıdır.

Bağımsızlık, vatan gibi kavramlar uzaktır bu kafaya. “Hiçbir gerekçe ve hiçbir kaygının insan yaşamından daha önemli olamayacağını” söylerken, buna bir ülkenin geleceği de dahildir. “Özgürlük”ten sözeder, özgürlüğünü, bağımsızlığını korumaya çalışan bir ülkenin direnişini meşru görmez. Çünkü o “özgürlüğün”, bağımsızlığın yokolmasıyla birlikte yokolacağını göremez. Çünkü o emperyalizmin sahte özgürlük masallarına inanır, bu yüzden demokrasiyi, hak ve özgürlükleri emperyalistlerden, AB'den bekler.

Bu kafa yapısının hakim olduğu bir dünyayı düşünün; emperyalizme karşı ne tek bir direniş ne devrimler olur, ne de halklar iradelerine, bağımsızlıklarına sahip çıkabilir.

Sorumsuzluklara son verilmeli, beyinler emperyalist ideolojilere kapatılmalıdır. Küba'nın haklı ve meşru direnişinin yanında olunmalıdır.

İşte Bir Aydın-Sanatçı

“Küba ABD'nin boğazında kalan bir kılıçık, bir saplantıdır. Uçakları kaçırınlar ABD'de birer kahraman gibi karşılandı. ABD provokasyon yapıyor. Küba'nın tepkileri de bu yüzden sertleşti... Küba bugün ABD'ye kafa tutabilen tek ülke. Ve hâlâ ayakta. Hangi ülke buna cesaret edebildi? Güney Amerikalılar Kübalılara hep 'Siz bizim yapamadığımızı yaptınız' diyorlar. Duvarın yıkılmasından sonra başına gelenler herhangi bir başka ülkenin başına gelseydi çoktan çökerdi. Bu da çoğunluğun hâlâ rejimi desteklediğini gösteriyor. Castro benzersiz bir liderdir... Küba'yı da ülkemi de çok seviyorum...” (Küba'da yaşayan Amerikalı yönetmen Estela Bravo, Aktaran Nilgün Cerrahoğlu, 28 Nisan Cumhuriyet)

Sayı 59

33

4 Mayıs 2003

Emperyalist “Yol Haritası” Filistin Halkının Direnişine Çarpacak

İşgal, katliam ve operasyonlar sürerken, Filistin davası yeni bir aşamanın eşiğinde. ABD ve İsrail'in dayatmaları, Rusya, AB'nin desteklemeleri ile, Filistin'e yeni bir başbakan atandı.

Yolsuzlukları ve direniş örgütlerini yoketme, intifada-yı bitirme düşünceleri ile bilinen **Mahmud Abbas (Ebu Mazen)** 30 Nisan günü Filistin parlamentosunda yapılan oylama ile resmen başbakan oldu. Ancak bu göstermelik seçimin ötesinde atamanın emperyalizmin ve İsrail'in zorlaması ile gerçekleştiğini tüm dünya biliyor.

Mazen'in ilk işi ise, direnişçi Filistinlilere karşı operasyonları ile tanınan eski Gazze güvenlik şefi **Muhammed Dahlan**'ı içişleri bakanlığına atamak oldu. Arafat'ın itirazına karşılık, Mazen'i atayanlar devreye girdi.

Önce, ABD Dışişleri Bakanlığı Arafat'ı arayarak, “Abbas hükümeti gerçekleşmezse sorumluluk senin” diye tehdit etti. Daha sonra Filistin direnişini (kendilerince gerekçelerle) bitirmeye çalışanlar devreye girdi. Arap Birliği Genel Sekreteri Amr Musa, Mısır Devlet Başkanı Hüsnü Mübarek, AB dönem başkanı Yunanistan'ın Dışişleri Bakanı Papandreu ve İngiltere Başbakanı Tony Blair ayrı ayrı telefonla arayarak Filistin lideri Arafat'ı tehdit ettiler, baskı yaptılar.

Atama krizi, Ortadoğu'da ABD'nin araplara attırmak istediği bütün geri adımlarda kullandığı Hüsnü Mübarek'in gönderdiği istihbarat şefinin “ara çözümü” ile Mazen'in önü açıldı. Buna göre Ebu Mazen hem başbakanlık hem içişleri bakanlığı yapacak. Dahlan ise güvenlik-ten sorumlu devlet bakanı olacak. Tam bir oyun!

Filistin'de yeni hükümet emperyalizmin talimatlarıyla kuruldu, ancak direnişin önündeki tek tehlike bu değil. Asıl tehlike, onlarca ülkeden bildiğimiz emperyalist barışın yeniden gündemleştirilmesi.

“Yol Haritası” Emperyalizmindir

Mazen hükümetinin atanması aynı zamanda ABD tarafından hazırlanan “barış için yol haritası”nın taraflara sunulmasının da önkoşulu idi. Yol haritası 30 Nisan günü sunuldu. İsrail'in itirazları ile defalarca düzeltmeler

yapılmıştı zaten planda. Harita sözde “ABD, Rusya, AB ve BM'nin yer aldığı dörtlü komite” tarafından oluşturuldu. Ancak belirleyici rol ABD'nin olurken, 3 yıla yayılan aşamalarda BM, AB ve Rusya'ya 'tali roller' biçiliyor.

Elbette esas olan onların da asli roller alması değil, Filistin halkının taleplerinin kabul edilmesidir. Amerikanın haritası, direnişin baskısı nedeniyle İsrail'in itiraz ettiği kimi noktalar içerse de, Filistinlilerin onyıllardır savundukları en temel noktaları içermiyor. Örneğin mülteci Filistinlilerin topraklarına dönüşü yok.

En net olarak içerdiği ise, “terör” dedikleri **Filistin intifadasının yokedilmesi**.

İlk aşamada yapılması gerekenlerin ilk iki maddesinin, “- *Filistin hükümetinin intifadaya her yerde sonuçlandırması*. - *İsrail egemenliğine karşı kışkırtmaların durdurulması*.” olması bile her şeyi anlatıyor. İsrail'in işgal ettiği topraklardan çekilmesi ise ilk aşamanın son maddesi olarak sayılıyor. Ki, her fırsatta “terör” bahanesiyle, “şu örgüte operasyon yapıyoruz” adıyla işgalin süreceği biliniyor.

Kısaca yeni bir Oslo süreci ile karşı karşıya Filistin. Arafat'ın imzaladığı Oslo sürecinin binlerce şehide, binlerce tutsağa, büyük yıkım ve acıya neden olmakla kalmadı, bu süreçte İsrail, Filistin topraklarında 87 yeni yerleşim alanı inşa etti, % 60 oranında işgal ettiği toprakları genişletti ve % 90 oranında su kaynaklarına el koydu. İkinci intifadanın koşullarını yaratan da, katliamlık ve işte bu gerçeklerdi. Halk, kendi geleceği için direnişe geçti ve emperyalistlerin sahte barış süreci direnişle bitirildi.

Direniş Sürecek

Emperyalist plan uygulamaya konulurken, devrimci, islami, ulusalçı güçler haritaya karşı çıktı ve Mazen'in Filistin halkını temsil etmediğini belirttiler. FHKC, özünde Arafat ile Mazen arasında bir farkın bulunmadığını belirterek koltuk kavgasını teşhir ederken, planın sunulduğu gün İsrail'de bir feda eylemi daha gerçekleştirildi.

Halkı, direniş güçlerini hesaba katmayan hiçbir planın uygulama şansının olmadığına bir kez daha Filistin'de tanık olacağız.

İsrail'in Sevinci

İsrail askeri istihbarat şefi Aharon Zeevi-Farkas, “*Saddam Hüseyin'in devrilmesinin, İsrail'e yönelik büyük bir stratejik tehdidi ortadan kaldırdığını ve İsrail'in iki düşman komşusu, Suriye ve Lübnan üzerindeki baskıyı artırdığını*” söyledi.

“Saddam rejiminin sonu” diyerek İsrail ile aynı sevinci duyanlara ithaf olunur!

EMPERYALİST ZULÜM

imparatorluklar da yıkılır

İrkçilik, Hukuksuzluk Amerika'dan Sorulur

Powell, C. Rice gibi, devşirdiği zencilerin görüntülerini aynı zamanda “bakın zenciler yönetimde istediği yere geliyor” havası yaratmak için de kullanıyor Amerika. Tıpkı Özal, Kamuran İnan örnekleriyle, oligarşinin “işte Kürtler de en tepeye kadar çıkabilir” dediği gibi. Oysa ırkçılık yoksul zenciler üzerinde çeşitli biçimlerde sürüyor. Af Örgütü’nün idamlar için hazırladığı rapor bunu belgeliyor.

Amerikan ırkçılığı’nı belgeleyen rapora göre, ABD’de idam edilenlerin ezici çoğunluğu zenci. Amerikan “bağımsız mahkemeleri”nin, zencilere daha çok ceza vermesiyle ünlü olduğu biliniyordu, idamlarda da ırkçılığın çarpıcı rakamlarıyla teyid edilmiş oldu.

Raporda, beyaz ve siyahların cinayete kurban gitme oranlarının aynı olmasına karşın, 1977’den sonra infaz edilen 840 kişinin yüzde 80’inin beyaz kurbanları öldürmekle suçlanan ve Amerikan nüfusunun yüzde 12’sini oluşturan zenciler olduğunun altı çizildi. Bu sayı, siyahları öldüren beyazların ölüm cezaları infazlarının 15 katını oluşturuyor. Yine “1977’den bu yana beyazları öldürdüğü için idam edilen 5 siyah-tan en azından biri, tamamı beyaz jürilerin olduğu mahkemelerde yargılandı” ifadelerine yer verilen raporda “ABD’de idam davası jürileri toplumu temsil etmiyorlar” denildi.

Hukuksuzluğun abidesi olduğu gerçeğinin tüm dünya tarafından görülür hale geldiği ABD’nin Adalet Bakanı J. Aschroft konuşuyor: “göçmenlerin, ulusal güvenlik açısından tehdit oluşturduğu sonucuna varılırsa, süresiz olarak gözaltında tutulabilirler.”

Guantanamo Üssü’nde, hangi hukuka göre yargılayacaklarını dahi açıklamadıkları ve aralarında 16 yaşından küçük çocukların da bulunduğu esirleri tutan Amerika hukuksuzluğunu “terörle mücadele” yalanına dayandırıyor. Bu mücadele çok yoğunmuş da, bu nedenle kaçak göçmenlerle ilgili detaylı araştırma yapamazlarmış ve yine bu nedenle de kaçak göçmenler “toplu halde tutuklanabilir ve güvenlik tehdidi oluşturdıkları takdirde kefaletle de serbest bırakılmayabilirler”miş...Artık Amerikan rüyasına kapılıp kaçak olarak ABD’ye gidenler de Amerikan hukuksuzluğundan nasibini alacaklar demektir. “Sakıncalı 26 ülke” vatandaşlarına Amerika’ya giriş kısıtlaması getiren hukuksuzluğun varacağı son nokta değil elbette bu. Daha da fazlasına tanık olacaksınız.

“Tahir efendi bana kelp demiş / iltifatı bu sözde zahiridir / İtikadım odur ki / asıl kelp Tahir’dir”

ABD’den Yeni ‘Terör Listesi’ “ÖRGÜT ABD VE NATO KARŞITI”

Demagoji artık bütün etkisini yitirmiş, artık inanan kimse kalmamış, ama o hala “terör listeleri” yayınlamaya devam ediyor. Terörünü sürdürmek, işgallerini, zulmünü meşrulaştırmak için buna ihtiyaç var.

Devrimcilere “Terörist” Diyene Bütün Dünya Terörist Diyor

Terör listelerinin artık her ülkenin kendi çıkarları için hazırladığı paçavralar olduğu öylesine teşhir oldu ki komediler yaşanıyor. İşte Almanya’nın Milli Görüş’e terörist demesi, ya da yine Almanya’nın Baviera eyaletinin “terör listesi”nde Türkiye Cumhuriyeti hükümetini oluşturan AKP’yi de terörist olarak sayması, son örnekler.

Amerika, onmilyonların katıldığı gösterilerde, bütün dünyada **global terörist, terörist devlet** olarak ilan edilirken, o utanmadan yine “Global Terörizm Raporu” hazırladı. Raporda yine ülkeler sıralanıp tehdit edilirken, önceki listelerde bulunmayan Çeçenler ve birçok islami grup da listeye eklendi.

Türkiye ile ilgili bölümünde ise yine KADEK, DHKP-C ve Hizbullah “terörist” olarak sayıldı. CIA Başkanı Tenet, “örgüt Afganistan operasyonunu açıkça eleştirdi” diyerek DHKP-C’yi yokedilmesi gereken örgütler arasında saymıştı. “Global Terörizm Raporu” da DHKP-C’yi şöyle tanımladı:

"Amerika ve NATO karşıtı!"

Evet DHKP-C bunu her fırsatta, onyıllardır ilan ediyor. Devrimci bir örgütün en temel niteliklerinden birinin anti-emperyalistlik olduğunu programında, yazılarında, bildirilerinde söylüyor.

"Amerika ve NATO karşıtı" olmak halkların cephesinde yer almaktır. Terör listelerinin paçavralar haline gelmesinin nedeni işte bu mantıktır. Benden olmayan teröristtir. Kimse Amerika’yı eleştirmeyecek, ona karşı olmayacak, olursa yokedilmesi mubahtır. İşte size terörizm tanımının özü özeti.

Sayı 59

35

4 Mayıs 2003

Haklar ve Özgürlükler Cephesi, bütün Türkiye’de 1 Mayıs Alanlarındaydı

**1 Mayıs bizimdir ve Cephe bunun en önündedir.
Provokatif haberlerle kimse bunu silemez, değiştiremez.**

Haklar ve Özgürlükler Cephesi, diğer il ve ilçelerin yanı sıra, İstanbul’da Abide-i Hürriyet meydanında binlerce kişiyle 1 Mayıs Miting’ine katılmış, görkemli ve başarılı bir şekilde 1 Mayıs’ı kutlamıştır.

Bu görkem ve başarı, düzeni rahatsız etmiş, polisi, medyası bu görkemi ve başarıyı bulanıklaştırmak için anında harekete geçmiştir.

Kortejimize ait görüntüler eşliğinde “*yasadışı örgütlerin miting’e katıldığından üniformalı gövde gösterisi yapıldığına*” kadar bir çok haber verildi.

Bu haberleri kim neden yaptırıyor? Bunlar kontrgerillanın provokasyon yöntemleridir. Biz bu yöntemleri iyi tanırız, 1977, 1989, 1996 1 Mayısları’ndan biliriz. Önce suçla, zemin oluştur, sonra saldırı taktikidir.

Savunduğumuzu yapıyor, yaptığımızı savunuyoruz! Bu bir miting ve gösteridir. Halkın talepleri, düzene yönelik eleştiri ve protestoları çok çeşitli biçimlerde dile getirilir ve alternatif olanlar, alternatiflerini çeşitli sloganlarla, sembollerle ortaya koyarlar. Şişli Abide-i Hürriyet meydanında da bu yapılmıştır.

Haklar ve Özgürlükler Cephesi kortejine bazı insanlarımız siyah kot pantolon, beyaz gömlek ve keften oluşan bir giysiyle katılmışlardır.

Adı üstünde miting ve gösteri; o meydana dans etmek, göbek atmak, zil çalmak suç olmuyor da, neden bu suç gibi gösteriliyor.

Türkiye Cumhuriyeti’nin hangi yasası, hangi maddesi siyah pantolon, beyaz gömlek kepi giyilmez veya “birden fazla kişi bu kıyafeti giyemez” diyor?

Kortejimizde, çok sayıda kırmızı bayrak taşın-

mıştır. Kırmızı bayraklar, bizim için halkların işgalleri, katliamlara, zulme karşı direnişinin, bu düzene alternatif olarak savunduğumuz sosyalizmin simgesidir.

Türkiye Cumhuriyeti’nin hangi yasasında kırmızı bayrak taşınması suç sayılmaktadır?

Hangi yasası, mesela mor bayrak taşımayı serbest bırakırken, kırmızı bayrak taşımayı “yasadışı” göstermektedir?

Görkemli 1 mayısımız, provokasyonlarla karartılamaz! Burjuva basın yayın kurumlarının dikkatini çekiyoruz: Kimi, neyi, neye dayanarak “suçlu”, “yasadışı” gösteriyorsunuz?

Sorun provokasyondur. Bu tür haberlerinle, polisin, MİT’in direktifleriyle bu provokasyonun zeminini hazırlıyorsunuz. Haklar ve Özgürlükler Cephesi’nin gizlisi saklısı yoktur. Herkesin, kameraların gözleri önündedir herşey. Haklar ve Özgürlükler Cephesi’ni olmayan biçimde adlandırmanın, Türkiye Cumhuriyeti yasalarının bile suç saymadığı şeyleri, gazetelerinizden, televizyonlarınızdan “suç, yasak”, olarak göstermekle, siz suç işliyorsunuz.

Taleplerimizi, alternatiflerimizi dile getirirken, haklar ve özgürlükler için mücadele ederken, bunun biçimini bu hak ve özgürlükleri gasbedenlerin kültürüne, değer(siz)liklerine göre belirleyecek değiliz. Bizim tarzımız onların hoşuna gider veya gitmez. Bu onların bileceği iş. Birilerine hoş görünmek, birilerini kızdırmamak için kırmızı rengimizi alacalı bulacalı hale getirmeyiz, sloganlarımızı yumuşatmayız. Dünya halklarının ve bu ülkenin halkının bir mücadele tarihi var, gelenekleri, değerleri var. Bizim ölçülerimiz bunlardır.

Biz varız ve hep olacağız! Herkesin şunu anlaması gerekir: Bu ülkede kırmızı bayraklarıyla, devrim ve sosyalizm sloganlarıyla, marşları ve pankartlarıyla, devrimciler var. Oligarşi istemese de var.

Sadece 1 Mayıs alanlarından değil, her alanda bizi yoketmek için bu devletin başvurmadığı yöntem kalmamıştır. Ama biz varız işte. Onbinlerle alanlardayız.

Herkes gördü; Cephesiz 1 Mayıs olmaz. Alanlar Cephesiz olmaz.

Bazı basın yayın organları “olaylı 1 Mayıs” spotlarıyla duyurdular onbinlerin bu görkemli ve coşkulu kutlamasını. Hayır! Olay yoktur. Onbinlerce kişinin birlikte gerçekleştirmek istediği bir organizasyon için fazla yadsınmayacak küçük bazı münakaşalar, kavgalar olmuştur, bunlar talidir. Onbinlerce insan, sonuç olarak başarılı bir şekilde kutlamıştır 1 Mayısı.

Polisin icazetindeki sendika ağalarının damgası değil, devrimcilerin damgasıyla gerçekleşmiştir kutlamalar. Dileyen bu devrimci damgayı eleştirebilir, ama çarpıtamaz karalayamaz.

1 Mayıs bizimdir ve Cephe bunun en önündedir. Cephemiz, haklar ve özgürlükler mücadelesinin geliştirilmesinde hep önde olacaktır.

Provokasyona hizmet eden haberler, bunu söylemez, değiştiremez.

En önde, mücadeleye devam edeceğiz! Haklar ve Özgürlükler Cephesi, yasal bir kurumdur. Gizlisi saklısı yoktur. Yeri, adresi bellidir. Halkımızın da, medyanın da, polisin de istediği zaman ulaşabileceği yakınlıktadır.

1 Mayıs öncesinde dağıttığımız yüzbinlerce afiş, özel sayı, el ilanı yanısıra, 23 Nisan’da yayınladığımız 11 No’lu açıklamamızda, şu daveti yapmıştık:

“Halkımız! Dostlarımız!

1 Mayıs’ta Birlik, mücadele ve dayanışma için yürüyeceğimiz,

bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm bayrağını dalgalandıracağımız

Haklar ve Özgürlükler Cephesi kortejlerinde birleşelim!”

Halkımız bu davetimize, Türkiye’nin dört bir yanında cevap verdi; Onlarca ilimizde ve ilçemizde yapılan 1 Mayıs mitinglerinde kortejimize katıldı. Haklar ve özgürlükler mücadelemiz daha da büyüdü, güçlendi.

Türkiye’nin her yanında 1 Mayıs mitinglerine katılan, coşkuyla, kararlılıkla, cüretle bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm şiarlarını haykıran halkımızı kutluyoruz.

Haklar ve Özgürlükler Cephesi, 1 Mayıs alanlarından aldığı şevkle, şimdi daha güçlüdür; halkımızın haklar ve özgürlükler mücadelesini daha da güçlendirecektir.

**Haklar ve Özgürlükler
Cephesi**

Haklar ve Özgürlükler Cephesi, 1 Mayıs mitingine ilişkin polis kaynaklı, provakatif haberler yapan çeşitli TV kanallarına eleştiri ve uyarılarını içeren açıklamalar gönderdi. Aşağıda bunlardan özetler sunuyoruz:

Kanal 7 Haber Merkezi’ne

1 Mayıs tarihli haber bültenlerinizde, İstanbul Abide-i Hürriyet Meydanı’nda yapılan 1 Mayıs Mitingi’nin haberini verirken, kortejimizin de içinde bulunduğu görünümler eşliğinde “tüm kontrollere rağmen yasadışı örgütler bu yıl da alanda yerini aldı... Bazı örgütler tek tip kıyafetlerle katıldı” şeklinde ifadeler kullandınız.

Bu ifadeler, yanıltıcı, önyargılıdır, polis kaynaklıdır. Haklar ve Özgürlükler Cephesi yasal bir kurumdur. Yeri, adresi bellidir. Sorumlusu bellidir. Gizlisi saklısı yoktur.

Bu şekilde bir haber yapmanın “muhtemel” sonuçlarını kuşkumuz yok ki, biliyorsunuzdur.

Kortejimizde 1 Mayıs Mitingi’ne katılan insanlar, “yasadışı örgüt üyesi” suçlamasıyla gözaltına alınırsa, bunda hiç kuşkunuz olmasın, sizin de payınız olacaktır.

Polisin bu tür haberler yaptırmaktaki amacı da bu saldırılarına zemin hazırlamaktır zaten. (...)

NTV Haber Merkezi’ne

(...) Peki nereden çıkardınız kortejimizin “DHKP-C korteji” olduğunu? Size kim bu bilgiyi verdi, sizi kim yanılttı, kim yönlendirdi?

Bu haber, yanlış, yanıltıcı bir provokasyon haberidir. Polisin kortejimizde yer alan insanlara karşı komploları için bir ön hazırlıktır.

(...) Haberi yapış biçiminizin açık bir “suç atımı” olduğunu, açıkça insanları “hedef gösterdiğinizizi” siz de biliyor olmalısınız.

Haberi veriş tarzınız gazetecilik ahlakına da uygun değildir. Haklar ve Özgürlükler Cephesi’nin nasıl bir kurum olduğunu bilmiyorsanız, araştırınız. (...)

TGRT Haber Merkezi’ne

(...) Sol, devrimci olan herşeyi “suçlu, yasadışı” göstermek sizin göreviniz mi?

Bu haber bir provokasyon haberidir ve TGRT de daha önce de defalarca olduğu gibi, bu haberi yapmıştır. Kortejimizdeki binlerce insanın başına gelecek herşeyden siz de sorumlusunuz.

Haklar ve Özgürlükler Cephesi olarak kortejimizde 1 Mayıs Mitingi’ne katılan binlerce insanı zan altında bırakan, polise hedef gösteren haberinizi düzeltmenizi talep ediyoruz. Gerekirse, bunu sağlamak için yasal haklarımızı da kullanacağız.

**Haklar ve Özgürlükler Cephesi
adına Mehmet Yayla**

Sayı 59

37

4 Mayıs 2003

Tecrit'te

zamana zulme karşı direniş

3. yıl... 31. ay

928. gün

106 Şehit

Sayı 59

38

4 Mayıs 2003

Tek başına... Asla yalnız kalmamak!

Sadece hücrede tek başına değiller; ölüm orucu direnişi mevzisinde tek başlanınlar. Ölüm orucu, aylardır sadece Cepheli tutsaklar tarafından sürdürülüyor. Ve Cepheli tutsaklar, önceki sayımızda duyurduğumuz gibi, yeni ölüm orucu ekibini ilan etmeye hazırlanıyor...

28 Mayıs 2002'de, DHKP-C ve TKEP/L dışındaki siyasi hareketler, ölüm orucunu bıraktıklarını açıkladılar. Cepheli tutsaklar, o günden bu yana, yani yaklaşık 11 aydır direniş mevzisinde alınlarında kızıl bantlarıyla zulme ve zamana karşı zafer yürüyüşünü sürdürüyorlar.

*"Bir biz kaldık canım
tek başımıza bir biz
al labirentin çıkmazını gören
Vurduk kinimizi duvarlara
haykırdık öfkemizi düşman suratına
öldük öldük dirildik de
bir Haziran sıcaklığında
kapıları açtık o çıkmazlara"*

Bu dizeler günümüze ait değil. 1984 ölüm orucunu anlatan bir kitaptan alındı. O zaman da durum farklı değildi çünkü. Devrimci Solcular omuzlamıştı o gün de direnişin asıl yükünü.

Neden böyle? Neden kavganın en sertleştiği, bedellerin büyüdüğü, zafer kazanmanın uzun so-luklu, sabırlı kavgalar gerektirdiği anlarda yoklar onlar?

11 Aydır tek başına ölüm orucu bayrağını alınlarında taşıyor Cepheli tutsaklar.

Peki diğer gruplar ne yapıyor?

Şehitlerin sayısının 106'ya ulaştığı, 10 Ekiplerin hazırlandığı bir noktada bu sorunun bir cevabı olmalı. Sadece hapisanedekileri kastetmiyoruz. İçeride ve dışarıdaki diğerleri, siz F tipleriyle ilgili şu anda ne düşünüyorsunuz, bu konuda tak-tikleriniz, güncel politikalarınız yok mu? F tipleri-ni boş mu verdiniz yoksa?

Sendikalar, kitle örgütleri, legal parti çevrele-ri, F tipleri hala sizin gündeminize girmiyor mu? Mesela, ne olması gerekiyor sizin gündeminizde olması için?

İçeride tutsakları olan gruplar; Size, ölüm oru-cunu bırakırken söylediklerinizi hatırlatmayaca-ğız. O kadar iddialı, o kadar kapsamlı şeyleri ne-den yapmadığınızı sormuyoruz. Daha mütevazı ölçülerde yapmanız gereken şeyler yok mu?

F tiplerindeki baskı ve zulmü, sürmekte olan ölüm orucu direnişini ve ölüm orucunun şehitle-rini yazmadıkları için burjuva basın ve yayına bo-şuna kızmayın. Solun dergilerine bakın.

Bakın da duyarsızlığın, sorumsuzluğun hangi boyutlara ulaşabildiğini görün.

F tiplerine karşı ölüm orucu direnişinde bir devrimcinin şehit düşmesi haberini, ancak Hürri-yetle, Tercümanla kıyaslanabilecek küçüklükteki bir kutu haber içine sığdıranların aymazlığını ve utanmazlığını görün.

O küçük, kısa haberleri de yapmasınlar. F tip-lerine ilişkin, katılsınlar veya katılmasınlar, dün-ya çapında boyutları olan bir direnişe ilişkin hiç bir sorumluluk duymayanlar, o küçük, göstermelik haberleri de yapmasınlar. Çünkü hiç bir anla-mı yok.

Bir sevdadır böylesine yaşamak,

Tek başına

Ölüme bir soluk kala,

Tek başına

Zindanda yatarken bile,

Asla yalnız kalmamak.

Hiç kuşku yok, siyasal mücadelenin bütünü için, siyasal hareketler için de geçerli şairin dedi-ği. Kuşatmalar, zadece düşmanın kuşatması ol-maktan çıkmış, sol da şuradan buradan bu ku-şatmaya katılmışken bile, asla yalnız kalmadı bu hareket. Tarihin içindeki gelenekleri ve halkın içindeki kökleriyle direnmesini, kuşatmaları yar-masını, yürüyüşünü sürdürmesini bildi. Yine bili-yor. Yine bilecek.

“Terör” Demagojileri Emperyalist Tekelin Zehir Saçan Santralinin Hizmetinde

GENÇLİK SUSSUN, HALKIN SORUNLARINA SAHİP ÇIKMASIN, EMPERYALİST TEKELLER TOPRAKLARIMIZI MI ZEHİRLESİN; POLİSİN İSTEDİĞİ BU MU?

Emperyalist santralin topraklarımızı zehirlemesine karşı çıkan halkın yanında yer alan yasal bir dernek, Samsun Gençlik Derneği'ne polisin hukuksuz, keyfi baskıları...

Halk ne zaman hakkını arasa, gençlik ne zaman halkın sorunlarına sahip çıksa, ne zaman tekelin, emperyalistlerin çıkarlarıyla halk karşı karşıya gelse hemen terör, provokatörler demagojileri başlar.

Samsun'da, halkın canının, toprağını zehirleyen Mobil Santrali ve binlerce kişinin geçtiği günlerde gerçekleştirdiği eylemi yazmıştık. Halkın öfkesinin adı “**terör, provokatörler araya sızdı...**” oldu yine. Gençliğin örgütlenmesine düşman olan, sonuncusunu Gazi üniversitesinin yaptığı araştırmada çıkan sonuç gibi, “**bireyci, apolitik**” kalmasını isteyen polis hemen harekete geçti.

Baskılarını öğrenci gençlik üzerinde yoğunlaştıran Samsun polisi, kentteki kafeteryaları, evleri basarak, yollardan yaka paça gözaltına alarak tam bir terör estirdi. Son olarak da **Samsun Gençlik Derneği başkanı**, derneğin önünden gözaltına alındı. Ertesi günü dernek başkanı serbest bırakılırken, Samsun Gençlik Derneği yaptığı açıklama ile hukuksuzluğu ve zehir saçan santralin kimin savunduğunu gözler önüne serdi.

Samsun Gençlik Derneği şöyle dedi:

“... Zehir saçan Mobil Santrale halkın tepkisi

sürerken **DİSK Karadeniz Şubesi** sorumlusu tarafından ilginç açıklamalar yapılıyor ve mobil santral onaylanıyor. Santral çevreye zarar vermiyormuş.... halkın zehirlenmesini onaylıyorlar.

İki yıldır Samsun halkı çeşitli eylemler düzenledi. Biz de Samsun Gençlik Derneği olarak bu faaliyetler içerisinde yer aldık. Son olarak Tekkeköy'deki mitingde Samsun halkı tepkilerini gayet net bir şekilde gösterdi. Evet, biz bu mitingte vardık. Ama sanki orada yaşananlar halkın tepkisi değilmiş gibi davranılıyor. Temel hak ve özgürlükleri savunacağını söyleyerek halktan oy isteyen AKP bu olayda temel hak ve özgürlüklerden ve ülkemizin çıkarlarından ne anladıklarını göstermişlerdir. Meydanlarda “**santrali kapatacağız**” diyen **AKP** mecliste aylardır bir **araştırma komisyonu kurmadı**. Santrale izin veren valiyi terfi ettiren ülkenin en büyük şehrine atadılar.

Gençliğin üzerinde terör estiriliyor. Sanki gençlik bu halktan değilmiş gibi, gençliği terörist olarak lanse etmeye çalışıyorlar. **Asıl terörist Samsun halkına rağmen bu santrali açık tutanlar ve onlara destek olanlardır**. Samsun halkının kendi hakkını araması onları o kadar rahatsız etmiş ki, sürekli bir sorumlu arama telaşı içerisinde.

Biz yine Samsun halkının hakkını aramaya devam edeceğiz. Etkisini şimdilik hayvanların ve bitkilerin ölümü ile göstermeye başlayan mobil santralin insanlarımızı da öldürmesini beklemeyeceğiz. Rant uğruna ülkemizin emperyalistlere ve işbirlikçilerine peşkeş çekilmesine seyirci kalmayacağız. Biz bunları yaparken birilerini rahatsız edeceğimizi biliyoruz. Ama hiçbir güç bizi doğruları savunmaktan alıkoymaz.”

Sayı 59

39

4 Mayıs 2003

Gençlik Derneklerinden...

Isparta Gençlik Derneği'nin Gönüllü Eğitim Topluluğu bünyesinde ders verdiği öğrencilerin ailelerine, polis tarafından baskı uygulanıyor. Örneğin birinin babasının işyerine gidiyor polis ve “**bu dernektekiler solcu, bunlara bulamayın. Zaten biz onları tutuklayacağız ama bahane bulamıyoruz**”, diye tehdit ediyor. Tabii, halk çocukları ile kimse ilgilenmesin, hatta okuma yazma bile öğrenmesinler değil mi; istedikleri bu. Hukuk devletinin polisi dediğiniz zaten bahane arar, olmazsa

uydurur.

17 Nisan günü Bursa Uludağ Üniversitesi'nde protesto gösterisinde gözaltına alınan ve aralarında **Bursa Gençlik Derneği** öğrencilerinin de bulunduğu 20 kişi, Bursa Adliyesi'nde suç duyurusunda bulundu. Adliye çıkışında, alkışlı protestoyla tepkilerini gösteren öğrenciler daha sonra dağıldı.

Aralarında **Kocaeli Gençlik Derneği**'nin de bulunduğu öğrenciler Amerikan işgalini ve rektörlüğün hukuksuz soruşturmasını “**Yankee Go Home, İşgal Son Bulsun ABD Defolsun**” sloganlarıyla

protesto etti. Yapılan açıklamada soruşturmalardan örnekler verildi. Soruşturmalarla ilgili bir başka eylem de 24 Nisan günü gerçekleştirildi. Burada da, rektörlük önüne siyah çelenk bırakıldı.

Kocaeli Gençlik Derneği'nin düzenlediği açılış şenliğine 350 kişi katıldı. 28 Nisan'da yapılan şenlikte sanatçı Kazım Koyuncu şarkılar söylerken, Dernek Başkanı N. Zeynep Şimşek derneğin kuruluş amacını anlatan bir konuşma yaptı. Gençlik Derneği'nin kuruluşunu kutlayan çok sayıda dayanışma mesajı coşkuyla karşılandı.

TÜSİAD da bir dernek TAYAD da bir dernek

Tüm Türkiye'de Kurulmuş GENÇLİK DERNEKLERİ de bir DERNEKTİR. Aynı dernekler yasasına göre kurulmuşlardır. Aynı dernekler yasasına tabiidirler. ARADAKİ FARK NEDİR?

Av. Behiç AŞÇI

TÜSİAD, Türkiye Sanayici ve İşadamları Derneği ve TAYAD, Isparta Gençlik Derneği, İzmir Gençlik Derneği ve tüm Türkiye'de kurulmuş 20 gençlik derneği de DERNEKDİR. Hepsı Dernekler Kanununa göre kurulmuştur ve bu kanun çerçevesinde faaliyetlerini sürdürürler.

TÜSİAD hiç polis tarafından basılmış mıdır, bilen var mı; Hiç böyle bir baskın olmamıştır.

Oysa muhalif bir derneği polis istediği zaman istediği anda basar, talan eder, gözaltına alır ve hatta tutuklar, neden?

TÜSİAD yaptığı her basın açıklaması için izin mi almıştır, savcılıktan, polisten, valilikten? Hayır hiç birisi için böyle bir izin almamıştır. Ve basın toplantılarıyla, açıklamalarla, gazetelere verdikleri ilanlarla TÜSİAD hükümet devirir, hükümet kurar. TÜSİAD'ın tüzüğü'nün birinci maddesi hükümet kurmak ve devirmek hakkını mı tanır?

Bir muhalif dernek, veya bir bülten, dergi adına ilan mı verdik, mutlaka devletin bütünlüğünü bozarız veya bir örgüte yataklık etmişizdir, hemen yıllarca hapis ve milyarlarca para cezasına mahkum ediliriz. Neden?

Biz bir katliamla ilgili, sorgusuz yargısız öldürme ile ilgili, işkence ile ilgili bir açıklama yapmak istesek ne olur, bir çoğumuz yaşamış ve görmüşüzdür, önce açıklama yapacağımız alan veya kurum yüzlerce polis tarafından çembere alınır. Ve ilk soru; **izin aldınız mı?** Hayır izin almak gerekmiyor. Bir basın açıklaması yapmak için izin almak gerekmiyor.

Ya da, dernek kuşatılır bu kez, açıklamaya gelmek isteyenler gözaltına alınır veya sokağa bile sokulmaz. Bu da mı olmadı o zaman derneği basar. Gerekçe hazır! "yasadışı toplantı yapıldı-

yor". Hayır toplantı yasadışı değildir, hiçbir yasa ile yasaklanmamıştır. Ülkemizdeki yasadışlıklar, hak ihlalleri, doğrudan halkın yaşamını etkileyen her türlü olumsuzluk hakkında açıklama yapmak, protesto etmek, çözüm üretmek her demokratik kitle örgütünün tüzüğü çerçevesinde hakkıdır. Çünkü bu tüzüğü bilerek izin verilmiştir bu derneğin kurulmasına. Bu izin alındıktan sonraki yasaklamaların uygulanması, hele bir basın açıklaması için yasakların uygulanması **TAMAMEN KEYFİDİR**. Son derece sınırlı sayıda durumlarda bu faaliyetler yasaklanabilir, bu durumda önceden yasaklanır ve bu yasak da duyurulur. Polis yasaların üzerinde değildir. Yasalarla yasaklanmayan bir eylemi polis yasaklayamaz.

Peki TÜSİAD yapacak bir basın açıklaması diyelim. Ne yapar polis, TÜSİAD'cıların toplantı yaptığı lüks otelin değil kapısında içeri girmek önüne bile yaklaşamaz.

Gençlik Dernekleri "Tanışma Çayı" mı yapacak, önce çayın yapılacağı kafe veya düğün salonu sahibi tehdit edilir, bunu başaramazsa bu kez basar. Yapamazsın, neden yapamassın, çünkü yasak, neden yasak, burası belli değildir... Polis yasak dediyece yasaktır. Öyle mi, hangi yasada vardır bir kafede otuz tane öğrencinin bir araya gelip çay içmesinin, birlikte türkü söylemesinin yasak olduğu. Hangi yasa tüzük kararnemede vardır bu. Dünyanın hiç bir yerinde böyle bir YASA yoktur. Dünyanın hiç bir yerinde böyle bir YASAK yoktur. Bunlara karşı çıkmalıyız. Karşı çıkmazsak ne olur biliyor musunuz; sokakta yürürken yüksek sesle konuşmamızı bile yasaklarlar. Gülmek kahkaha atmak bile yasak hale gelir.

Peki TÜSİAD'cıların çocuklarının zengin, burjuva çocuklarının en lüks diskoteklerde yaptıkları gece eğlencelerinin hepsi için izin mi alıyorlar. Dolarların havada uçuştığı, eğlence adına pahalı ceketlerin ateşe verildiği lüks otomobillerin park yeri bulamadığı kapalı açık diskoteklerde yapılan her eğlence, gece yarısına kadar son ses dinlenen müzik polisin iznine mi tabiidir? Yoktur böyle bir şey.

Hatta Emniyet Müdürü'nün oğlu olacaksın böyle bir diskotekte çatlayınca kadar içeceksin iki kadınla bir-

likte de atlayacaksın lüks bir arabaya çarpacaksın bir trafik levhasına. Bunun adı "genç çocuk eğlenmiş biraz ne var bunda" olacak. Ama gençlik dernekleri bir tanışma çayı yapamaz, saz çalıp türkü söyleyemez. Neden? Bir basın açıklamasını yapamaz. Emniyet müdürü, il valisi, kaymakamı

yasaklar. Ve aynen şöyle der; "...şu örgüt var bunların arkasında ama elimizde delil yok bir delil bulsak atacağız sizi F tiplerine, ananızdan doğduğunuza pişman edeceğiz sizi ..."

Bizim elimizde delil var: Tüm TÜSİAD'cılar hırsızdır ve ahlaksızdır. Doları dalgalanmaya bırakıp halkımızı bir gecede yüzde otuz beş yoksullaştıranlar onlardır. Bunun adı hırsızlıktır, başka adı yoktur. Bunu da hükümet aracılığıyla yapmışlardır. Kendilerinin kuklası olan hükümetler aracılığıyla yapmışlardır. BU ÜLKENİN MALİYE BAKINI İNTİHARA KALKIŞMIŞ ve yaralı kurtulmuştur bu intihardan, BUNDAN BÜYÜK DELİL OLURMU, hiçbir savcı harekete geçmemiştir, intihar nedenini araştırmamıştır. Bu kadar insan bu hırsızlığın arkasından işsiz kalmış, işyerleri kapatılmıştır. Neden hiç bir savcı iflaslar ardarda gelmeye başlamıştır diye harekete geçip soruşturma açmamıştır? Ama iki tane öğrenci saz çalıp türkü söyleyince devletin güvenliğini tehdit ettikleri iddiası ile gözaltı, tutuklama hatta yıllarca ceza alabiliyor.

Ülkemizde açlığın, hırsızlığın, ahlaksızlığın sorumlusudur TÜSİAD. Ve üyeleri hırsızdır. Halkımızı soyup soğana çeviren onlardır. İflasların açlığın, intiharların, işsizliğin sorumlusu TÜSİAD'dır, Gençlik Dernekleri değil.

Isparta Gençlik Derneği referandum çalışması yapar. Savaş konusunda halkın düşüncesini sorar, halka düşüncesinin sorulması gerektiğini savunur. Ve böylece baskı unsuru olma fonksiyonunu yerine getirecektir. Bu onun yasal hakkıdır, tüm demokratik kitle örgütlerinin en önemli fonksiyonu hükümet ve politikaları üzerinde baskı unsuru olmak, kararlarını etkilemek, değiştirmeye çalışmak, tüm bunları başaramasa bile düşüncelerini açıklamak ve bu düşüncesinin propagandasını yapmaktır. Bu yasal hakkıdır. Ama bir meydan savaşına döner Isparta sokakları, polis saldırır, referandum sandıklarını başlarında kırar öğrencilerin, bu da yetmez hepsini gözaltına alır. Kimisinin burnu kırılır kimisinin dişleri dökülür. **Neden?** Her şeyleri yasaldır, hepsi iznidir. Neden?

Ya TÜSİAD ne yapar. Açıktan işbirliği yapar. Irak halkının katledilmesi gerektiğini savunur. Bu konuda tüm düşüncelerini açık açık ifade eder. Çünkü hesaplarını, karlarını buna göre belirlerler. Çünkü halkların kanıdır onların sermayesi. Sermayelerini kanla büyütür, beslerler ve kar için her yol mübahtır. Ahlakı yoktur onların. Amerikan elçisiyle gizli toplantılar yapar, Irak'ın yıkılıp yıkılmasından sonra kendilerine düşecek çıkarların pazarlığını yaparlar. İşbirlikçilik suçtur, katliama onay vermek, katliamı desteklemek suçtur. Ama hiçbir TÜSİAD'cının ne dişi kırılır, ne de burnu. Savcılar neden harekete geçmezler; katliamcılığın, katliamı alkışlamanın, ortak olmanın suç olduğunu belirterek? Neden hiçbir dava açamazlar TÜSİAD'cılara? Hiçbir savcı JENOSİD (soykırım) diye uluslararası bir suç duymamış mıdır? Hepsini bilirler, ve buna destek vermenin cezasının ne olduğunu da çok iyi bilirler.

Yıl 1789 İNSAN VE YURTTAŞ HAKLARI BİLDİRGESİ, yani bugünden tam 214 yıl önce evet tamı tamına ikiyüz ondört yıl önce yayınlanmıştır bu bildirge...

Madde 6: Yasa genel iradenin ifadesidir, yasa, korurken ve cezalandırırken, herkes için aynı olmalıdır. Bu yasa önünde eşitlik prensibidir.

Yıl 1948 insan hakları evrensel bildirgesi... Bugünden 55 yıl önce Türkiye'nin de imzaladığı bir bildirge-dir.

Madde 7: Herkes yasa önünde eşittir ve ayrım gözetilmeksizin yasa tarafından eşit korunmaya hakkı vardır. Cezalandırırken de yasalar aynı olmalıdır.

Ve 1924 yılından beri yapılan tüm Türkiye Cumhuriyeti Anayasalarında da KANUN ÖNÜNDE, CEZADA VE KORUMADA EŞİTLİK yer almıştır. Hala yürürlükte olan anayasada da vardır bu madde.

Ama uygulamada, adeta Solon yasaları denilen MÖ 630 yılında yaşamış bir yargıcın yasalarına dönüşmüştür. Bu yargıç bir düzenleme yapmış siyasal hak ve yetkilerin kullanılmasını sahip oldukları mal-mülke göre belirlemiş. Zamanında devrim niteliğindeymiş bu yasalar. Çünkü küçük de olsa toprağı olanının hak sahibi olmasına yaramış. Bu yasaların üzerinden 2400 yıl geçmiş ama anlaşılan bizim ülkemizde hala yürürlükte olan Solon yasaları. Hayır biz MÖ 630 yılında yaşamıyoruz, 2003 yılında yaşıyoruz ve bu haklar bize Solon gibi bir yargıç tarafından verilmedi. 1789 yılından beri oluk oluk kanımızı akıtarak kazandık bu hakları.

Tüm derneklerimiz TÜSİAD ile aynı haklara sahiptir aynı dernekler yasasına tabiidir.

Tüm üyelerimiz TÜSİAD'cılarla aynı haklara sahiptir, düşüncelerini açıklayabilir, propagandasını yapabilir.

Tüm gençlik derneği üyeleri en az istanbul emniyet müdürlerinin oğlu kadar eğlenme hakkına sahiptir.

Yasalar önünde korumada ve cezalandırmada tüm halk eşittir bu anayasal hakkımızdır. Bu hakkımızı kullanmalıyız, kullanmasının engellenmesine izin vermemeliyiz.

Halk Hakkını Aradı, Karakol Kuruldu

Bir süredir ABD karşıtı eylemlerin yoğun olarak gerçekleştirildiği Elazığ Fevzi Çakmak Mahallesi'nde polis karakolu açıldı. Bir süre önce bir sapığın tecavüz olayı ve ardından gerçekleşen protestoları örnek gösteren Emniyet Müdürü, bu olayı devrimci demokratların yaşadığı mahalleye karakol kurmak malzemesi yaptı. Emniyet Müdürü'nün "halkın talepleri nedeniyle açtık" açıklamasına tepki gösteren mahalleliler, "ahlaksızlıkların protesto edilmesinde karışımıza polis çıkmıştı, burada her talebimizi dile getirişimizde karşımızda onlar vardı, kimi aldatıyorlar, yalan söylüyor" dedi.

Sayı 59

41

4 Mayıs 2003

Türkiyeliler Irak Halkıyla Türkülerle Buluşuyor

Irak halkı ile enternasyonalist dayanışma amacıyla Bağdat'a giden Grup Yorum elemanı **Cihan Keşkek** ve İstanbul Gençlik Derneği üyesi **Eylül İşcan**, gidişlerinden itibaren yaşadıklarını anlattı, onların kaleminden, günlüklerinden aktarıyoruz.

Yola Çıkış: Sınıra Kadar Uğurlama

10 Şubat 2003; İstanbul Sultanahmet Meydanı'nda yurttaşından gelen canlı kalkanlarla buluştuk. Yaklaşık 45 kişi, Türkiyeliler olarak da 24 kişiyiz. Bizleri uğurlamaya gelen arkadaşlarımız da var. Onlarla birlikte halaylar çektik, türkülerimizi söyledik. Onlardan ayrılırken duygulu anlar yaşadık, yıllardır acısıyla tatlısıyla beraber yaşadığımız arkadaşlarımızdan ayrılıyorduk ve gidişip geri döneceğimiz kesin değildi. Gece Ankara'dayız. Bizi karşılamak isteyenlerin beklediği yerin aksine polis eskortluk yaparak Irak Konsolosluğu'na götürdü. Ama yine de arkadaşlarımız burada da bizi buldu ve çok sevindik. Vizeleri aldıktan sonra gece konaklamak üzere Maden-İş tesislerine gittik.

11 Şubat 2003; Sabah Ankara-Adakule'nin önünde bir basın açıklaması yaparak Ankara'dan ayrıldık. Akşam Aksaray'da Ağaçlı Otel'i'ne yerleştik. Gelen çift katlı otobüslerin eski olmasından kaynaklı yol boyunca

sürekli duraklamak veya yavaş gitmek zorundayız. Basına kırmızı otobüsler olarak yansıyan bu araçların üzerinde 'Human Shields' (canlı kalkan) ve barış mesajları içeren sloganlar yazıyor.

12 Şubat 2003; Adana'ya çok coşkulu bir karşılamaya eşliğinde girdik. En kalabalık karşılama Adana'daydı. Bir basın açıklaması yaptık. Açıklamayı Cihan yaptı. Ardından İncirlik üssünde yapılan bir eyleme katıldık. Jandarma eylemi engellemeye çalıştı. Yine de yaptık.

Büyük bir fırtına ve yağmurla birlikte İskenderun'a giriyoruz. Yağmur altındaki karşılama coşkulu ve kalabalık. Savaş Karşıtı Platform'dan, islami kesimden ve orada da bizim arkadaşlarımız yine bizi karşıladı. Her durakta arkadaşlarımızın büyük bir coşkuyla bizi karşılaması insana daha fazla güç ve moral veriyor. Biz böyle diyoruz. Platform masraflarımızı karşılıyor, islami kesimden olan arkadaşların bize gösterdikleri yakınlıkları ve kendi aralarında toplayıp bize verdikleri paralar bizleri sevindirdi. Anlamlı bir dayanışma oldu.

13 Şubat 2003; Sabah hep beraber bizi uğurlayacak olanlarla beraber Cilvegözü'ne doğru yola çıktık. Antakya Gençlik Derneği'nden arkadaşlarımız da bir minibüs tutarak sınır kapısına kadar eşlik etti. Sınır kapısına gidene kadar, havanın çok soğuk ve yağmurlu olmasına rağmen, 45 dakika boyunca aracın penceresinden zafer işaretleri yaparak ve sloganlar atarak bize büyük bir moral veriyorlar. Sınıra geldiğimizde de araçlardan inip halaylar çekip türkülerimizi söyledik. Dışarıdan gören diğer yabancı ve Türkiyeli canlı kalkanlar da halayımıza eşlik ediyor. Arkadaşlarımızla vedalaştıktan sonra araçlarla sınırın öbür tarafına geçiş işlemlerimizi yaptık. Tekrar görmemek var. Halep'te halk çok coşkulu sloganlarla karşıladı. Oradaki karşılama bir eyleme dönüştü. Ardından geceyi Vennizia Otel'i'nde geçirdik

14 Şubat 2003; Sabah yola devam etmek üzere otelden ayrılıp Rakka Şehri'ne gittik. Rakka'da yapılan karşılamamızın ardından Üveydi Aşireti bizi evinde konuk etti. Orada yaptığımız sohbetin ve yediğimiz yemeğin ardından Suriye - Irak sınır kapısına akşam saatlerinde vardık. Irak tarafındaki Cemrah Kaim sınır kapısında işlemlerimizin bitmesini beklerken sabahladık.

Bağdattayız: Türkülerimizle Birlikte

15 Şubat 2003; Artık Bağdat yoluna girmiştik. Uzun bir yolculuk görünüyordu Bağdat'a. Yol boyunca, molalarda halaylar çektik, karşılaştığımız Iraklılar'la sohbet ettik. Kendi arabamızın içinde de sürekli türküler söylüyor, sohbetler ediyoruz. Gece saat 22.00'de Bağdat'ın merkezine varmıştık. Yol boyunca ve Bağdat içerisinde halkın sevinç gösterileriyle karşılaştık. Iraklı görevliler bizleri kalacağımız otlara yerleştirdiler, biz de Cedar Otel'i'ne yerleştik. Sonra, daha önce kaldığı

Duygular Kine Dönüştü

Bağdat'ta savaş sonuna kadar kalan Cihan Keşkek ve Eylül İşcan 28 Nisan'da TMMOB'da bir basın açıklaması yaparak Bağdat'ı anlattılar. Irak'ta yaşadıklarından çok etkilendiklerini, daha çok kinlendiklerini, tırlar dolusu ceset gördüklerini anlatan Eylül ve Cihan heykel yıkmaya olayını da tiyatro olarak niteledi ve şöyle dediler: "Bu 'özgürlük' operasyonu Amerika'nın saldırısını, katliamını, kirli işgalini hiçbir şekilde gizleyemedi. Şu anda Irak halkı direniyor, silahlı veya silahsız bir şekilde, Amerika'yı istemiyor. Onlar gerçek demokrasi, özgürlük, yoksulluklarının son bulmasını istiyorlar, Amerika'nın sahte özgürlüğünü değil..."

mız yerlerde de yaptığımız gibi canlı kalkanlar olarak genel bir toplantı yaptık. Özellikle yabancı gruplar arasındaki sorunlarda, bölünme, birbiriyle çekişme sorunlarında Türkiye'li grubun çözüm noktasında belirleyiciliği olmaya başladı.

16 Şubat 2003; Öğleye doğru Bağdat'ın merkezinde bulunan Al-Ameriya Sığınağı'nda yapılan anmaya katıldık. Bu sığınakta '91 Körfez Savaşı'nda 418 kadın ve çocuk katledilmişti. Amerika sığınak delici bomba kullanmıştı burada. Olayın yaşandığı günkü görüntülerden oluşan bir belgesel izledik. Ardından hayatını kaybeden insanların kıyafet ve eşyalarından oluşan sergiyi ve katliamla ilgili fotoğraf sergisini gezdik. Slovenyalı arkadaşlar, katliamı anmak için üzerlerindeki "unutma", "hatırla" yazılı kağıtlarla yere yatarak 20 dakika yerde hareketsiz, ölü pozisyonunda kaldılar. CNN Türk ve Irak kanallarıyla röportaj yaptık. Akşam 18.00'de toplantımızı yaptık. Bizim dışımızda da savaş karşıtı grupların olduğunu öğrendik. "Sınır Tanımayan Doktorlar", "Sınırdaki Ses", "Çöldeki Ses", "Irak'a Köprü", Japon Müzisyenler, İspanyol "Irak'taki Savaşı Durdur", Arap ülkelerinden gruplar. En kalabalık grup ise Canlı Kalkan grubu. Masrafların tümünü hükümet karşılıyor.

17 Şubat 2003; Canlı Kalkan olarak yerleşilecek yerlerden Saba Nisan Su Tesisleri'ni ve Güney Bağdat Elektrik Santrali'ni gezdik ilk önce. Ardından Om Al-Mairih Camii'ni gezdik. Bu cami, 1991 yılında Amerika tarafından bombalanmış ve sonrasında yeniden yapılmış. Sonra El-Gazali semtindeki Ümmü'l Mahal Kilisesi'ni gezdik.

18 Şubat 2003; Sabah 08.30'da Dr. Haşimi'yle görüştük. Dr. Haşimi, "Irak Barış, Dostluk ve Dayanışma Derneği"nin başkanı. Irak'a gelen bütün yabancılardan o sorumlu. Bu dernek devlete bağlı çalışan bir kurum. Türkiye'nin Irak Büyükelçiliği'ne gittik. Büyükelçiliğe isim ve telefon listemizi bıraktık. Büyükelçiliğe bu saldırının haksız olduğunu tekrar vurguladık ve bunu iletmesini istedik. Buradan ayrılarak bazı yabancı arkadaşlarla birlikte El-Mansur Hastanesi'ni ziyarete gittik. Hastane hakkında bir doktor bize seminer verdi.

Bugünkü toplantıda eylem önerileri yapıldı. Komitele de belirledik. Yerleşim Komitesi, Politik Aktivite Komitesi, İnternet Sitesi Komitesi, İlk Yardım Komitesi, İletişim Komitesi ve yeni gelenler için Karşılama Komitesi

şeklindeydi. Biz, Politik Aktivite ve İlk Yardım Komitesi'ndeyiz.

19 Şubat 2003; Sabah, "Amerika'nın Saldırısına Karşı Uluslararası Öğrenci ve Gençlik Fo-

Kanlı bir tarihiniz var

Amerikalılar'ın Irak halkına, bizlere karşı iğrenç bir tavırları var. Tankların üzerindeler zaten. Bütün dünyanın sahibi onlar, bütün dünyanın kontrolü ellerinde o küstahlık var askerlerde. Siz katilsiniz, sadece Irak değil dünyanın her yerinde katliamlar gerçekleştirdiniz. Kanlı bir tarihiniz var. Savaşlarınız sadece çıkar amaçlı, herşeyiniz para, halkların kültür ve değerleri, bu tür değerler yok sizde. Bunları dile getirdiğimizde adamların söyleyecekleri hiçbir şeyleri olmuyor, sadece tehdit savuruyorlar. Ağızlarında sakız, gözlerinde güneş gözlüğü. Otellerde eğlendikleri oluyor. Sanki o katliamı onlar gerçekleştirmemiş, o kadar kanı o kadar bebeğin canını onlar almamış gibi rahatlar. Bayan ABD askerleri de öyle. Vicdan yok. Aldıkları kültür o. Irak halkı onlar için hiçbir şey.

rumu'nun etkinliğine katıldık. Etkinlikte çeşitli sahne gösterileri yapıldı. Program sonunda biz de sahneye çıkarak halaylar çektik ve Iraklılar'la birlikte Amerikan karşıtı sloganlar attık. Devlet yetkililerinin de katıldığı etkinlikte yaklaşık 1000 kişi vardı. Bu görüntüler çeşitli dünya televizyonlarınca ilgiyle yayınlandı. Lübnan televizyonuyla röportaj yaptık. Ardından Cumhuriyet Köprüsü'nden BM binası önüne kadar yapılan halk koşusuna katıldık. BM binasının bahçesinde "Irak Halkının Yanındayız" pankartımızla birlikte slogan atarak eylem yaptık.

20 Şubat 2003; Yeni gelen yabancı gruplarla tanışmaya, sohbet etmeye çalıştık. Bahreyn'den, Mısır'dan, İspanya'dan, İtalya'dan yeni grupların geldiğini öğrendik. Bağdat'ta 132 kişiyiz canlı kalkan gurubu olarak. Ayrıca bu günden itibaren Andalus Otel'i'nin bir odası canlı kalkanların ofisi olacaktı. Telefon ve internet bağlantısı da var.

21 Şubat 2003; Sabah saatlerinde Türkiyeli grup olarak Medya Binası'nda bir basın açıklaması yaptık. Açıklamada Türkiye'nin üslerini ve limanlarını açmasını eleştirdik. Sonra Babil ve Kerbela ziyaretlerine gittik. İlk önce Babil Harabeleri'ne gittik. Orada Babil'liler kalabalık bir şekilde karşıladılar. Yöresel davul ve zurnalarıyla, oyunlarıyla hep beraber harabeleri gezdik. Halkın yaklaşımı çok sıcak. İki tane Babil'li arkadaşımız oldu.

22 Şubat 2003; Bağdat'ta Sahad Al-Tahrir Meydanı'nda Türkiye grubu olarak "Türkiye'liler Irak halkıyla türkülerle buluşuyor" adıyla bir eylem gerçekleştirdik. Yapılan kısa bir açıklamanın ardından Cihan bağlama çaldı. Grup Yorum türküleri eşliğinde halaylar çektik, türküler söyledik. Yabancı gruplardan da katılımın olduğu eyleme halkın ilgisi de iyi. Yürünerek halkın bulunduğu Pazar yerine sloganlarla girildi. Pazar yerinde yapılan yürüyüşün ardından eylem sona erdi.

Sürecek

Siyasal davalara örnek bir dava Devrimci Sol Ana Davası

Dergimizin 57. sayısında yayınladığımız, Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'nin "23 Yıldır Bitmeyen Dava... Kaybolan 100 Dosya: Türkiye'de Adalet Gerçeği" başlıklı açıklamasında bir davadan söz ediliyordu: Devrimci Sol Ana Davası.

Dava 12 Eylül'ün ardından açılan siyasal davalar arasında önemli bir yer tutmaktadır. Dava süresince yaşananlar, bu davayı devrimin faşizmin kürsülerinde savunulduğu bir dava olarak tarihe kaydederken, davanın asıl önemli yanı, ülkemizde bu konudaki olumsuz "miras"ın tersine çevrilmesi oluşturmaktadır. Bu reddediş, bugün F tiplerinde 106 şehitle süren tarihte eş görülmedik direnişi yaratan tohumların atıldığı bir davayı ve o davanın bir parçası olarak hapishaneler direnişlerini ve özgür tutsaklığı doğurdu.

Bütün siyasal davalar gibi, bu dava sınıflar mücadelesinin bir yansıması, hayatın çeşitli alanlarında süren ezen-ezilen arasındaki kavga mahkeme kürsüleri aracılığıyla sürdürülmesidir. Devrimci Sol Ana Davası'nda, kavgada tavizsiz olduğu, sınıfların mahkeme salonunda mevzilenişi tartışmasız olarak çıktı. Bir yanda Amerikan emperyalizmi, işbirlikçi oligarşi ve onların temsilcisi faşist cunta, diğer yanda ise emekçi halkın devrim davasını savunan devrimciler. Devrimciler, mahkeme kürsüsünü emperyalizmin, faşizmin, cuntanın yargılandığı bir kürsüye çevirirken, cuntanın savcısı, yargıcı, tanklarla sağladıkları kolay zaferi siyasi bir zafere dönüştürme uğraşındaydılar.

"Siz Mi Yargılanıyorsunuz, Başkaları mı?"

Devrimci Sol Ana Davası'nın yargıcı, daha önce hiç görmediği, devrimcilerin faşizmin bütün baskı, yaptırım ve dayatmalarına kafa tutan, mahkemeyi gayri meşru ilan eden tavırları karşısında kızgınlık ifadeleri ile böyle yakınıyordu.

Davanın, cunta açısından hiç de istedikleri gibi olmayacağını belirtisi, Nihat Erim-Mahmut Dikler Davası olarak da bilinen Devrimci Sol 1 Davası'nda Tv kameralarının tutsakları "yorgun, bitkin, pişman" görüntülerini yakalamak için boşuna beklentileriyle verilmişti. Devrimci Sol 2 Davası da yaptırımlara uymama, işkencelerin dile getirilmesinin engellenmesine karşı sorgu vermeme vb. tavırlarla başladı. 'Kimlik tespiti'ne gelindiğinde ise, cunta, karşısında yargılanan değil, yargılayanlar olduğunu anlayacaktı. **Mesleğiniz** sorusuna devrimci tutsakların cevabı takti: **DEVİRİMCİ**.

1982 Martı'ndan başlayarak her duruşmasında yeni bir olay, yeni bir coşku, devrimciliğin onuru-

nun sergilendiği bir alana dönüştü mahkeme salonu. Verilen aralarda ise tutsak ailelerinin eğitildiği, basına verilen demeçlerle siyasi tavırların kamuoyuna iletildiği yerler haline geldi.

Cunta mahkemelerindeki tavır, aynı zamanda 12 Eylül cuntası karşısında halkın mücadelesinin sürdüğünün bir kanıtı olarak seyretti. Devrimci Sol tutsakları, mahkemelerde, hapishaneler direnişlerinde bunun bilinciyle hareket ettiler. Dediklerini yapan, yaptıklarını her koşulda savunan Marksist-Leninistler, halkın davasını cuntanın temsilcilerine yargılatmadılar. Yargılayan oldular. Hazırladıkları "**Karşı İddianame**" ile, gerçek suçluları gözler önüne sererken, "**Haklıyız Kazanacağız**" isimli savunmaları ile egemenlerin sömürü ve zulüm düzenini teşhir ettiler, devrim davasının haklılığı ve kaçınılmazlığını savundular.

Yaptırımlar, Dayatmalar Kabul Edilmedi

Cunta gerek hapishane koşullarında, gerek mahkemeye gidiş gelişlerde, gerekse de duruşmalar sırasında dayattığı yaptırımlarla devrimci iradeyi kırmaya çalıştı. Devrimci Sol tutsaklarının buna cevabı da net oldu. Hiçbir yaptırım, dayatmaya boyun eğilmedi. Ahlaksız, onursuz arama dayatmalarına karşı direnişler, saldırılar yaşandı. Mahkemelere üstleri parçalanmış, her yanları morluk içinde ama başları dik çıktıkları onlarca duruşma oldu. Mahkeme hiçbir şey olmamış gibi davrandı. İşkence onların da bilgisi dahilindeydi. Hukukun zerresi baştan beri Metris Baştabya'daki mahkeme salonuna uğramamıştı.

İşte bu yaptırımlardan en önemlisi ve en uzun süreli olanı "**Tek Tıp Elbise**" (TTE) idi. 1983 seçimlerinden demokrasi bekleyenlerden değildi Devrimci Sol tutsakları. Yanılmadılar. 1983 seçimlerinin ardından işkence, baskı, dayak sürerken, TTE saldırısı gündeme getirildi. TTE ile hedeflenen siyasal kimliklerinden soyundurulmuş suçlular yaratmak, halka teslim olmuş devrimci görüntüleri sunarak devrim umudunu yok etmekte.

"**Cesetlerimizle bu saldırının önüne barikat kuracağız**" diyen Devrimci Sol tutsakları bedenlerini ölüme yatırdılar. Tarihe geçen 1984 Ölüm Orucu Direnişi sonucunda 4 devrimci şehit düştü. TTE elbise saldırısı fiili olarak son bulmadı. Ancak cuntanın hapishanelere saldırıları bir noktada direniş sayesinde durduruldu. TTE'ye karşı fiili direnişler ise sürdü. "**Eylemimizin siyasal sonuçları süreç içinde daha iyi görülecektir**" diyen devrimcilerin haklılığı bugün tartışmasız olarak herkesçe kabul edilmek-

tedir. O gün TTE'yi giyenler ise süreç içinde 1984 direnişinin altında ezilmeye devam ettiler.

Mahkemelere şort-atlet gidildi. Protestolar, yaptırımlara boyun eğmeme nedeniyle cunta mahkemesi tam 2,5 yıl davaları sanıksız yürüttü. Bu iki buçuk yılın sonunda sorgulanan yine cunta mahkemesiydi. Davanın bir numaralı sanığı Dursun Karataş 2,5 yıl aradan sonra çıkılan duruşmada şöyle diyordu mahkeme heyetine:

"Bu davayı bizsiz yürütmekle ne kazandınız? Biz ne kaybettik? Söyleyelim: Biz bir şey kaybetmedik. Siyasal kimliğimizi ve devrimci onurumuzu koruduk. Sizse keyfi ve yasadışı uygulamalarla, işkencelere, baskılara, yaptırımlara ortak oldunuz, hukukçu kimliğinizi yitirdiniz... Evet, bu salonda iki buçuk yıl boyunca biz yoktuk, ama biz yokken de direniş ruhumuz buradaydı. Biz kazandık, siz kaybettiniz..."

Her Koşulda Sözlerini Söylediler: Dilekçeler

Dilekçeler, söyleyecek sözü olanın yerinde ve zamanında söylemesi, tutsaklık koşullarında dahi halkı aydınlatmasının bir aracı haline getirildi. Filitin halkına karşı girilen katliamlardan, Kürt halkına karşı uygulanan baskı, sindirme, asimilasyon politikalarına, halkın üzerinde estirilen her türlü terörden demokrasiliklik oyunun maskesinin düşürülmesine kadar yüzlerce konuda dilekçeler verildi cunta mahkemelerine. Her dilekçe aynı zamanda onlarca yıl "ceza" demekti. Ama her dilekçe ülkemizde ve dünyadaki gelişmelere karşı alınan siyasi bir tavır, halka gerçekleri açıklama, tarihe kaydetme de demekti.

Bugün herkesin dile getirdiği cunta anayasası gerçeğini onlar o gün, 19 Ağustos 1982 tarihli duruşmada, Devrimci Sol lideri Dursun Karataş'ın imzasının da bulunduğu "... Cunta anayasası açık faşizmi kurumsal hale getirmektedir" dilekçede anlatıyorlar ve "halkımızın böyle bir anayasadan beklediği bir şey olmayacağı, çünkü bu anayasanın baskı, terör işkence ve yoğun sömürünün yasallaşmış hali" diyorlardı. Bugün herkesin söylediğini, devrimcilerin mahkeme kürsülerinde haykırıldığı yıllar, cüret isteyen yıllardır. Devrimciler cunta anayasasına hayır dilekçesinden toplam 50 yıl 8 ay ceza aldılar. Dilekçe içeriğindeki düşüncelerinden dolayı açılan davadan alınan 36 yıl ile birlikte, böylece "anayasaya hayır" demenin bedelini toplam 86 yıl 8 ay ceza ile ödediler.

Bu dilekçe sadece bir örnek. Her biri siyasi gerçeklerin açıklandığı bildirilere dönüşen, enterasyonalist dayanışmanın, gelişmeler karşısında siyasi tavrının ifadesi olan dilekçelerde söylenen her söz, bugün doğruluğu kanıtlanan sözler oldular.

"Son Sözler"

Dava boyunca devrimi, sosyalizmi savunan, faşizmi yargılayan tutsaklar, 13 Nisan 1990 günün

Rakamlarla Bir Tarih

Devrimci Sol Ana Davası'na ait bazı istatistiki bilgiler:

✓ Mesleki dağılım:

Öğrenci: % 29; Memur: % 9; İşçi: % 23; Serbest % 28; Öğretmen % 3; Esnaf: % 7; Polis, asker % 1....

✓ Gözaltı tarihi itibarıyla yaşlar:

15-20 yaş: % 40.5, 20-25 yaş: % 34, 25-30 yaş: % 17.5, 30-40 yaş: % 6.5, 40 yaş ve üstü: % 1.5...

✓ Hakkında dava açılan sanık sayısı: 1243 kişi

✓ Tutuklananların sayısı: 756 kişi

✓ Hakkında idam istenen: 285 kişi

✓ İddianamedeki eylem sayısı: 742

✓ Açlık grevlerinde geçen ortalama gün sayısı: 350 gün.

✓ 1984 ölüm orucunda yaşamını yitiren: 3 (Abdullah Meral, Haydar Başbağ, Hasan Telci)

✓ Şubede işkence sonucu katledilenler: 2 kişi (Hayrettin Eren, Ahmet Karlangaç)

✓ İşkence sonucu sakat kalanlar: 11 kişi.

✓ Kurşunlanarak katledilenler: 4 kişi (Selçuk Küçükçiftçi, S.Mehmet Yücel, Mustafa Işık, Tahsin Elvan)

✓ Dava boyunca verilen dilekçelerden dolayı verilen hapis cezaları: Toplam 266 yıl

✓ Ana Davayı oluşturan davaların başlama tarihleri

1. Dava: (Erim-Dikler davası) 24 Temmuz 1981, 2. Dava: (Ana dava) 15 Mart 1982, 3. Dava: 2 Kasım 1982, 4. Dava: 5-12 Eylül 1983, 5. Dava: 11 Haziran 1984, 6. Dava: 2 Mayıs 1985, 7. Dava: 15 Kasım 1985

✓ Davanın bitiş tarihi (mahkeme aşaması) 1 Kasım 1991.

✓ 400 klasörden oluşan dava dosyasının 100 klasörünün "kaybolduğu" davanın yargıtay aşamasında ortaya çıktı.

Sayı 59

45

4 Mayıs 2003

"son sözler"inde de kurtuluşa kadar savaşacaklarını haykırdılar. **"Son sözleri biz değil, siz söyleyeceksiniz"** başlığını taşıyan 'son sözler', **"Bir mücadelenin, bir kavganın ateşinde yanan bizlerin ilk sözü de, son sözü de DEVRİM'dir"** diye başlıyor,

"... biz Devrimci Sol savaşçıları mutlaka ama mutlaka zaferle sonuçlanacak olan Türkiye halklarının kurtuluş mücadelesinde kanımızın son damlasına kadar çarpışacağız; and içiyoruz ki, sınıfsız toplumu kurana kadar bileğimizin gücü, yüreğimizin ateşiyle en ağır yüklerin altına girmekten kaçınmayacağız. Ve tüm bu sözlerimiz yerine gelene kadar son sözümüz olmayacak. Kahrolsun Oligarşi! Yaşasın Devrimci Sol! Biz konuşmaya devam edeceğiz, ama siz buyrun bu davadaki son sözlerinizi söyleyin" diye bitiyordu.

🔍 Devrimci Sol Ana Davası'nı belgelerden öğrenelim 🔍

- Haklıyız Kazanacağız (Haziran Yay.)
- Direniş Ölüm ve Yaşam-1 (Boran Yay.)
- Bir Direniş Odağı Metris (Yar Yay.)
- Bir Savaş Bir Dava Ve Zafer (Haziran Yay.)
- 12 Eylül Mahkemeleri Dosyası-1-2 (Haziran Yay.)
- Darağaçlarında yapılan siyaset: İDAM (Haziran Yay.)

Birliğin önünü tıkayan,
Bütünün görülmesini engelleyen
Demokrasiyi Kürt sorununa
Kürt sorununu dil sorununa indirgeyen
“Sorun”un da, “Çözüm”ün de içini boşaltan
Ve demokrasi deyince ufku
Avrupa demokrasisine takılıp kalmış
bir yanılgı üzerine

“Başta Kürt sorunu olmak üzere...”

HADEP’in yayınladığı çözüm deklarasyonu üzerine çeşitli partiler ve kitle örgütleri düşüncelerini açıkladılar. 20-25 Nisan arasında Yeniden Özgür Gündem Gazetesi’nde “Kürt Sorununa Çözüm Tartışması” başlığıyla yayınlanan bu açıklamalarda görülüyor ki, “Kürt sorunu” denile denile, “Kürt sorunu”nun içi boşaltılmış.

Kürt sorununu kimi “dil sorunu”na, kimi “insan hakları sorunu”na, kimi “af” sorununa indiriyor.

Ama daha da garip olanı, Kürt sorununun içini boşaltanlar söze yine de “Başta Kürt sorunu olmak üzere...” diye başlıyorlar. İçi boşalmışlık bu sözle birlikte daha da vahimleşiyor: demokrasi sorunu Kürt sorunuysa, Kürt sorunu da bir dil, biraz da insan hakları sorunuysa, eh, demokraside fazla bir eksik kalmamış demektir!

Kürt sorunu Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkına sahip olabilmesi sorunudur. Reformizm, bu literatürü, modası geçmiş olarak görse de, sorun budur.

“Kürt sorunu”nun içini boşaltanlar, doğal olarak “çözüm”ün de içini boşaltmış oluyorlar. Bu bakış açısına göre, dil, Kürtçe TV konusundaki pürüzler, yasaklar ortadan bir biçimde kalkınca “sorun” da “çözülmüş”(!) olacak.

Reformizm neden bu söylemi kullanıyor?

“Başta Kürt sorunu olmak üzere...” söylemi, Kürt milliyetçiliğinin söylemidir. Milliyetçi bir bakış açısından, soruna “sömürgecilik teorisi” açısından bakan; dahası pragmatizmi ve benmerkezciliği çizgi haline getiren bir hareket açısından bu söylem, doğru ve kabul edilebilir olmasa da anlaşılabilir.

Ama bu söylem, Kürt milliyetçiliğinin söylemi olmaktan çıkıp, hemen tüm reformistlerin söylemi haline gelmiştir. Peki onlar neden kullanıyorlar bunu?

Geçen sayımızda bir İstanbul Sendikalar Birliği

açıklamasından son örneğini aktardığımız gibi, basın açıklamalarına, yazılarına “başta Kürt sorunu olmak üzere” diye başlayanlar, Kürt sorununa herkesten fazla önem verenler, çözümünü herkesten fazla isteyenler midir?

Veya tersinden, “başta Kürt sorunu olmak üzere” söylemini yanlış bulduğunu söyleyenler, Kürt sorununu önemsiz mi görmüş oluyorlar.

Bu sorunun cevabı sorun’dan ve çözüm’dan ne anlaşıldığındadır.

Sorunun içini boşaltmış, sorunu sıradanlaştırmışsanız başa da koysanız, sona da koysanız zaten farketmez; başa koyuyorsanız, zaten sizin gerçek anlamda demokrasi, halk iktidarı gibi bir hedefiniz yok demektir.

AB Yasaları, Çağdaş Demokrasi, Çok Kültürlülük...

Bu anlayışın karakteristik bir ifadesi, SDP Genel Başkanı Akın Birdal’ın açıklamalarında bulunuyor. Yeniden Özgür Gündem’den sözünü ettiğimiz açıklamalardan bazı bölümlere bakalım şimdi:

“Emek Barış Demokrasi Bloku önemli bir adım atmıştır. Bu Blok’un şimdi bir hukuka dönüştürülmesi gerekiyor. Bu da ortak bir çatı parti projesidir. Böyle bir proje, öncelikli olarak Kürt sorununun çözümünü önüne koyacaktır. Kendi sorunlarını çözemeyen ülkelerin sonunda ne olduğu, en son Ortadoğu’da yaşanan örneklerle görülüyor. ... Bugün Türkiye’nin uluslararası mali finans kurumlarının kapısında bekler duruma gelmiş olması da yine Kürt sorununun çözümsüzlüğünden kaynaklanmaktadır. ... Türkiye’nin öncelikli meselesi Kürt sorununun çözümüdür ve demokraside hukukun üstünlüğü, insan haklarına bağlılığın gereği olarak ve yine uluslararası platformlarda Türkiye’nin yalnızlaşmasına neden

olan bu durumun giderilmesi gerekiyor.” (Akın Birdal, SDP Genel Başkanı)

Emek, Barış ve Demokrasi Bloku kuruyor, ve önüne, öncelikli olarak Kürt sorununun çözümünü koyuyor.

ÖDP de ona katılıyor: “Türkiye birçok kültürden, birçok kimlikten insanların yaşadığı bir ülke. Bu nedenle **başta Kürt sorunu olmak üzere** çeşitli sorunların çözümü için...” (Hayri Kozanoğlu, ÖDP Genel Başkanı)

Peki “başta gelen” bu sorun ne?

“Kürt sorunu, insan hakları, demokrasi ve bir kimlik tanıma sorunudur.” (Kaya Güvenç, TMMOB Genel Başkanı)

“İHD, başından beri Kürt sorununun insan hakları ve demokrasi soru-

nu olduğunu belirtmiştir.” (Hüsnü Öndül, İHD Genel Başkanı)

Sorunun “çapı” bu. Peki nasıl çözecekler?

SDP Genel Başkanı Akın Birdal söylüyor, “demokratikleşemeyen ülkelerin başına ne geldiğini Ortadoğu’da gördünüz...” Devam ediyor: Hukukun üstünlüğü ve insan haklarına bağlılık olursa, sorun çözülür. Çözmezseniz, Amerika çözer.

“Kürt sorununun çözümünde öncelikli olarak **çok kimlikli ve çok kültürlü çoğulcu bir rejim** yapısının esas alınması ve demokratikleşme adımlarının zaman geçirilmeden atılması önemlidir.” (KESK Genel Başkanı Sami Evren)

ÖDP de farklı düşünüyor: “Biz sorunların çözümü için şimdi topun **Türkiye devletinde** olduğunu düşünüyoruz. Türkiye verdiği sözleri yerine getirmeli. Özellikle **AB’ye uyum yasaları** çerçevesinde çıkarılan yasalar pratiğe dökülmelidir.” (Hayri Kozanoğlu, ÖDP Genel Başkanı)

Kürt sorunu çözülünce, açlık, işsizlik, adaletsizlik sorunu da çözülüyor. Çünkü Akın Birdal’ın belirttiği ve aslında tüm reformistlerin ortak görüşü olan düşünceye göre, “IMF’ye bağımlılık da Kürt sorununun çözümsüzlüğünden” kaynaklanıyor. Bu kafa “Kürt sorunu” çözülünce, veya başka deyişle Kürt halkının mücadelesi tümüyle düzen içinde eritilince, Türkiye’nin bir Avrupa demokrasisi olacağını sanıyor.

Bunları alt alta sıraladığınızda çıkan sonuç şudur: Söze “**başta Kürt sorunu olmak üzere**” diye başlayanlar, Kürt sorununun gerçekten çözümünü istemekten uzaktırlar.

Hepsi için olmasa da çoğunluğu için geçerli olan,

gerçekte bu sorundan “**kurtulmak**” istemeleridir. Aynı F tipleri konusuna yaklaşımlarındaki gibi. F tiplerinde “**sorunun çözümü**” adına direnişin bitirilmesini istemeleri gibi, Kürt sorunda da “**hazır Kürt milliyetçi hareket silahlı mücadeleden vazgeçmişken**” dil, TV gibi hak kırıntıları da verilsin ve mesele bitsin mantığındadırlar.

“**Başta Kürt sorunu olmak üzere**” mantığı, gerçekte Kürt sorununun çözülmeden rafa kaldırılmasını isteyen mantıktır.

“Başta bağımsızlık

ve demokrasi sorunu olmak üzere...”

5 gün boyunca Yeniden Özgür Gündem’de yayınlanan bu açıklamaların çoğunda “Kürt sorununun çözümü demokra-

tikleşmeden geçer” sözünü görebilirsiniz, ama **hiçbirinde** “bağımsızlık”tan, “halkın iktidarı”ndan geçer sözünü göremezsiniz. Bağımsızlıktan hiç söz edilmez.

Kürt sorunu, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını kullanabilmesidir ve ancak “**Anti-emperyalist, anti-oligarşik halk devrimi emperyalizmin ve oligarşinin egemenliğine son vererek ulusal baskının sosyal temelini ortadan kaldıracak ve ezilen ulusun kendi kaderini tayin hakkının nesnel temelini yaratacaktır.**” (Haklıyız Kazanacağız)

Eğer bazı demokratik haklardan değil, bütün olarak “Kürt sorununun çözümü”nden bahsediliyorsa, çözüm buradan geçer.

Çözümün maddi temeli, emperyalizmi kovup, oligarşik iktidarı yıkıp **halkın iktidarını** kurmaktır. Bunu hedeflemeyenler, bunun için mücadele etmeyenler, dil hakkı isteyebilirler, bazı insan hakları ihlallerine karşı çıkabilirler, ama “Kürt sorununun çözümünü” istediklerinden söz edemezler. Ederlerse, bu aldatma olur.

Devrimciler, bu çözüme ulaşmak için görevlerini şöyle ayrıntılandırırlar:

“ML’lerin görevi, uluslar arasındaki güvensizliği mücadele içinde yok etmeye çalışmak, ulusal baskıya karşı mücadele vermek ve **başta proletarya olmak üzere, Türk-Kürt ulusundan ve çeşitli milliyetlerden emekçileri, emperyalizm ve oligarşiye karşı birleştirmektir.** Bu görevin başarılmaması, emperyalizm ve oligarşiye karşı verilecek devrimci mücadeleye bağlı olduğu kadar, **ezen ulus şovenizmiyle, ezilen ulus milliyetçiliğine karşı mücadele ederek her iki ulus arasında güven oluşturmaya da bağlıdır.**” (Haklıyız Kazanacağız)

Sayı 59

47

4 Mayıs 2003

"Başta Kürt sorunu olmak üzere..." diyenler, ezilen ulus milliyetçiliğinin pragmatizmine, benmerkezciliğine, yanlış eylem çizgisine karşı hiç bir dönem mücadele etmemişlerdir. Çünkü, bu noktada en az onlar da Kürt milliyetçileri kadar pragmatisttirler ve küçük hesaplar peşinde olmuşlardır. Bu pragmatizm, bugün "Blok" ortaklarının Kürt milliyetçiliğinin Amerikan müdahalesini meşrulaştıran politikasını, hatta Barzani-Talabani işbirlikçiliğini bile görmezden gelmeye, geçiştirmeye yönelmektedir.

Kürt milliyetçileri de, reformistler de içinde olmak üzere "Başta Kürt sorunu olmak üzere..." mantığının savunucuları, bağımsızlık mücadelesini dışlayan, demokrasiyi de emperyalist demokrasiye indirgeyen bir mantığın savunucularıdır. Bu bakış açısıyla, ne haklar ve özgürlükler mücadelesini, ne de devrim, halk iktidarı mücadelesini sağlıklı ele alabilmeleri, geliştirebilmeleri mümkün değildir.

"Sol" 28 Şubatçılar!

23 Nisan resepsiyonunu Genelkurmay, CHP ve Sezer'le birlikte "protesto" eden başka kurumlar da vardı.

KESK, DİSK, TMMOB ve TTB de 23 Nisan resepsiyonuna katılmadılar. Gerekçe "AKP'nin şeriatçı kadrolaşmasını protesto etmek". Aynı günlerde TİHAK adına Nevzat Helvacı: "Hükümetin amacı İslam Cumhuriyeti... Olayların seyrinden, ülkenin bir kaosa sürükleneyeceği kaygısını taşıyoruz..." açıklaması yaptı.

Elbette "gerici kadrolaşmayı" protesto edebilir sol. Etmeli. Ama bunu Genelkurmay'ın 28 Şubat türü manevralarıyla birlikte yapmamalı.

Sol, 28 Şubat'tan hiç ders çıkarmadı mı? Hangi konuma düşmüştünüz, sonra ne olmuştu, hatırlayın. "Şeriatı karşı mücadele" diye Genelkurmay'ın düzen partilerine çeki düzen verme operasyonunun, Susurluk'un üstünü örtme manevrasının parçası olduğunuzu unuttunuz mu?

AKP'yle Genelkurmay arasındaki "kadrolaşma" kavgası, olsa olsa, belli makamlara dinci gericilerle mi, yoksa Genelkurmay'a sadakati kanıtlanmış Susurlukçularla mı doldurulacağı kavgasıdır. Ama Genelkurmay, bu kavganın içinde, tüm halkın hak ve özgürlüklerini gasp etme politikasını sürdürmekte, türbanı buna alet etmektedir.

Solun, kitle örgütlerinin mücadelesi, Genelkurmay'la paralel olamaz. Eğer bu tür toplantıları protesto edecekse, IMF politikaları uygulandığı için, F tiplerinde insanların katledildiği için, Amerikan işbirlikçiliği yapıldığı için protesto edin; tabii protesto nedeni bunlar olursa, protesto edilecek de sadece AKP değil, AKP'yle birlikte Genelkurmaydır!

Yurtdışından

3 Bin Yürek Ümudu ve Şehitleri Selamladı

26 Nisan günü Hollanda'nın Rotterdam kentinde;

"Herkesin inancıyla yaşama hürriyeti tanınsin istiyorum; Halkın açlığa ve sefaletle mahkum edilmesin istiyorum; Amerikan gazetelerinde ülkemi ve halkımı aşağılayan karikatürler yayınlanmasın istiyorum; Ülkemi ve halkımı aşağılatan yöneticiler istemiyorum; IMF'yi Dünya Bankası'nı, Amerikan üslerini, askerlerini ülkemde istemiyorum; Üçüncü sınıf bir ülkenin üçüncü sınıf vatandaşları olmak istemiyorum; Amerikan saldırganlığıyla başka halklar ölmesin istiyorum.

Çünkü ben; HALKIMI SEVİYORUM. MEMLEKETİMİ SEVİYORUM."

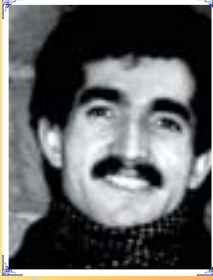
Çağrısıyla yapılan şölende türküler devrim şehitlerini anmak ve umudun adının kuruluşunun 9. yılını selamlamak için söylendi. Saygı duruşuyla başlayan gecede yapılan açılış konuşmasında devrimci hareketin direniş ve kahramanlıklarla dolu tarihinden söz edilirken, 30 Mart - 16-17 Nisan günlerinin önemi vurgulandı. Konuşma sık sık coşkulu sloganlarla kesildi. Dortmund Yedi Yöre Halk Oyunları Ekibi'nin ardından, Köln Halk Sahnesi'nin sergilediği Büyük Kahramanlık Destanı'nın anlatıldığı oyunu 3 bin yürek nefeslerini tutarak izledi. Dortmund Sevcan Çocuk Korosu'ndan sonra Kubat, ardından Grup Yorum Anadolu'nun dört bir köşesinden türküler sundular. Grup Şah ve Roterdam Anadolu Kültür Merkezi saz ekibinden sonra, Şair ve tiyatrocu Erdoğan Egemenoglu şir dinletisi sundu. Ferhat Tunç ve Haluk Levent'in türkülerıyla ve çekilen halaylarla, coşkuyla son bulan şölen boyunca, sık sık "Umudun adı DHKP-C, Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşu Kadar Savaş, Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Önder Yoldaş Dursun Karataş, Irak Halkı Yanlız Değildir" sloganları atıldı.

Hamburg'da Panel ve Yürüyüş. 21 Nisan günü Hamburg'da "Gençlik Çevre Kongresi" adıyla düzenlenen etkinliklere TAYAD KOMİTE de ölüm orucu direnişini, katliamları anlatan panel düzenledi.

Geleneksel dini tatil olan Paskalya Bayramı'nda Hamburg'da "Paskalya Barış Yürüyüşü" adıyla yapılan yürüyüşte TAYAD KOMİTE emperyalist saldırganlığa karşı pankart ve sloganlarıyla katıldı.

Berlin'de Panel: 24 Nisan günü Teknik Üniversite'de "Dünyada hapishaneler ve direnişler tarihi" konulu panel yapıldı. Panelde, Almanya'da RAF tutsakları ve Kolombiya devrimcilerinin tutsak edildiği koşulları anlatan panelistler konuşmalar yaparken, Türkiye'den TAYAD Komite adına bir Ölüm Orucu Gazisi konuştu ve katliamı, F tiplerini, direnişi anlattı.

kahramanlar Ölmez

Halil ATEŞ

4 Mayıs 1992

Ankara Dikmen'de bir Devrimci Sol üssü polis tarafından kuşatıldı. Çatışma sonunda Solmaz Karabulut ve Fikri Keleş şehit düşerken, Halil Ateş ve Ali Yılmaz kuşatmayı yarıp evden çıktılar. Sokaklarda devam eden çatışma sonucunda onlar da şehit düştüler.

Dördü de Silahlı Devrimci Birlikler üyesiydiler. 12 Eylül öncesinden beri mücadele içinde olan, SDB'lerin kuruluşundan itibaren bu örgütlenmede yeralan Halil Ateş, birliğin komutanıydı.

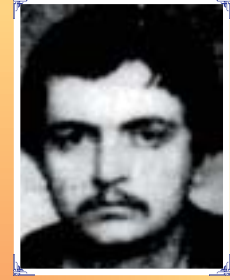
Solmaz KARABULUT

Fikri KELEŞ

Ali YILMAZ

Ercan GÜNDOĞDU

6 Mayıs 1980

DEV-GENÇ içinde öğrendi, öğretti. Düzenin ona verdiği tüm imkanları reddederek devrimci hareketin sorunlarını omuzladı. Doğu Karadeniz sorumluluğuna atandı. Bulunduğu bölgede bir göreve giderken faşistlerin kurduğu pusu sonucu katledildi.

Serpil YILMAZ

4 Mayıs 1994

Dersim'in Pertek ilçesine bağlı Ardıc ve Altınçevre Köyü civarlarında Devrimci Sol gerillalarıyla jandarma ve özel tim arasında çıkan ve 15 saat süren çatışmalarda şehit düştüler.

Ayten Yüksel KELEŞ

Serap ŞİMŞEK

6 Mayıs 1980

Haydarpaşa Teknik Öğretmen Okulu'nda Deniz'ler için düzenlenen anma sırasında jandarmanın açtığı ateş sonucu DEV-GENÇ'li Serap katledildi.

Hasan OKUT

9 Mayıs 1978

Yıldız Üniversitesi'nde gece bölümünde okuldan çıkarken, faşistlerin kurduğu pusuyla katledildiler.

Renan ERİŞ

Müjdat ÇELİKAY

**Deniz GEZMİŞ,
Hüseyin INAN,
Yusuf ASLAN**
6 Mayıs 1972

1960'ların ikinci yarısında gençliğin anti-emperyalist mücadelesinin ve örgütlenmesinin önderleri arasındaydılar. Amerikan emperyalizmine karşı mücadeleyi bağımsızlık hedefine ulaştırmak için silahlı mücadelenin şart olduğunu söyleyerek yeni bir örgütlenmeye yöneldiler. 12 Mart'ın baskı koşullarında mücadeleyi sürdürerek, silah kuşanıp dağlara çıkarak silahlı devrim cephesinin bir parçası oldular.

6 Mayıs'ta idam edilen Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu'nun üç önder kadrosu, darağaçlarında Amerikan emperyalizmini lanetleyerek, "Yaşasın Kürt ve Türk Halklarının Kardeşliği" sloganlarıyla ölümsüzleştiler.

KAYIP Soner GÜL Hüsamettin YAMAN
4 Mayıs 1992

Soner, Cerrahpaşa Tıp Fakültesi, Hüsamettin ise İ.Ü. öğrencisiydi. Okulda DEV-GENÇ'in bir çok faaliyeti içinde yer aldılar. 4 Mayıs günü İstanbul'da gözaltına alındılar ve onlardan bir daha haber alınamadı.

köyün! Delisi

Susurlukçuların Havuzu

Susurlukçu Sami Hoştan ve Aynhan Çarkın, Kırklareli Cezaevi'ne plastik havuz getirmişler. Getirirler getirirler, kime ne keyif onların değil mi? Diye bilirsiniz. Haklısınız.

Kırklareli Cezaevi İzleme Komitesi de öyle demiş zaten. Sonra iş açığa çıkınca İzleme Komitesi'ne sormuşlar, siz görmediniz mi bunu?

İzleme Komitesi'nin başkanı Dr. Safi Kemal'in cevabıdır: "Büyütülecek bir şey değil... Bu konuyu raporumuza almadık, ağırlıklı olarak insan hakları ihlallerine bakıyoruz" dedi. Ne derin görev aşkı. Torpillere bakmıyor, ihlallere bakıyorlar.

Susurlukçu Sami Hoştan ve Aynhan Çarkın, Kırklareli Cezaevi'ne

Çok da dayanıksızmışsınız yahu!

Manisa davasındaki işkencecilerden Başkomiser Halil Emir'in Kanal 7 ekranlarındaki halini görmüşsünüzdür. On yıl hapis yatacam diye hüngür hüngür ağlıyor, salya sümük büküklerine sızlanıyordu. Bütün işkenceciler senin gibidir allah bilir. İşkence tezgahı başında haşa allah kesilirler,

sonra salya sümük.

Kaç kişiye işkenceler yapıp, fezlekeler yazıp onlarca yıl hapse yoladın bir düşün işkenceci başı.

Düşün bakalım, hiç biri senin gibi, salya sümük ağıladı mı hapis-hane kapısında?

Bak, bak da örnek al. Beş dakika delikanlı ol!

Teselli

Amerika İncirlik'i terkedebilir diye Amerikancılar yasta. Merak etmeyin, Sam Amcanız, kovulmadıkça gitmez. Kovulup gittiğinde ise siz de zaten onla beraber defolup gideceksiniz, yani yine ayrılmayacaksınız. Görüyorsunuz, amcamızdan ayrılıyor diye üzülmenize gerek yok.

Sayı 59

50

4 Mayıs 2003

Kot ve Moda

"Emniyet Müdürlüğü sol grupların 1 Mayıs'ta gövde gösterisi yapmaya hazırlandığı duyumu ile alarma geçti. Yasadışı sol örgüt DHKP-C'nin örgüt üyelerine 'Siyah kot pantolon ve beyaz gömlek' giydireceği öğrenildi." (Zaman, 1 Mayıs 2003) Haber aynen böyle. Zaman bir moda gazetesi değil, siyah kot ve beyaz gömlek niye bu kadar ilgisini çekti acaba?

ÇİZGİYLE

